VIAȚA LUI NUȚU CĂMĂTARU

DRESOR

DE LEI ȘI DE FRAIERI

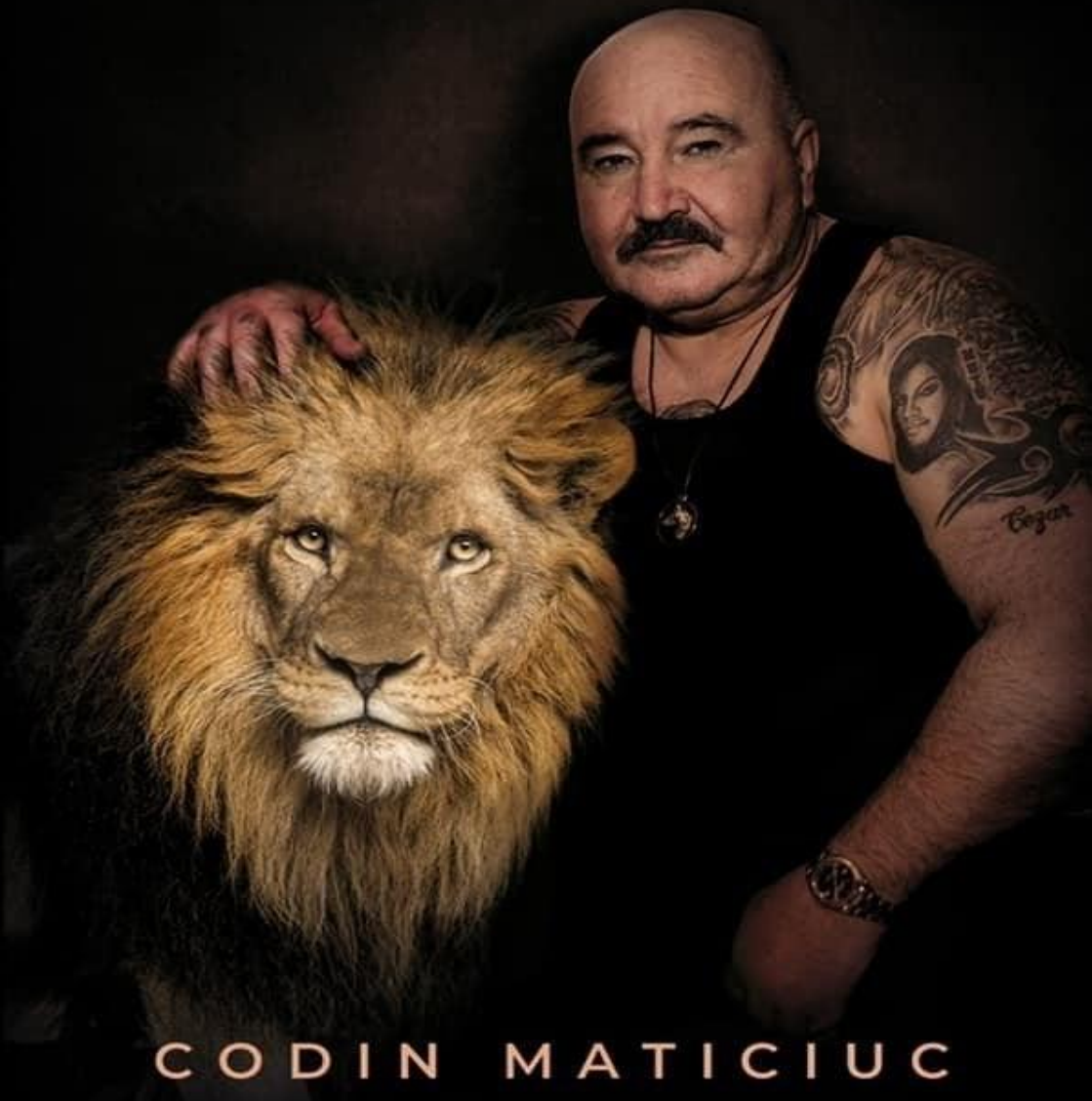

CODIN MATICIUC

CODIN MATICIUC

D R E S O R

DE LEI ŞI DE FRAIERI

VIAŢA LUI NUŢU CĂMĂTARU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MATICIUC, CODIN
Dresor de lei şi de fraieri: viața lui Nuțu Cămătaru
Codin Maticiuc. – Bucureşti: Bookzone, 2021
ISBN 978-606-9748-59-6

821.135.1
929

Fotograf: The Storyalist
Grafician copertă: Cezar Mandă
Redactor: Viorel Zaicu
Tehnoredactor: Aida Mărculescu

© *Bookzone 2021,* pentru prezenta ediție.
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Cartea asta e despre un om. Aşa cum l-am cunoscut eu. Cu întâmplări povestite de el. Am ales împreună ca anumite lucruri să nu apară aici negru pe alb. Însă tot ce apare e adevărat. Numele proprii din carte sunt cele reale, cu câteva excepții: în cazurile în care am vrut să protejăm pe cineva (în special femei), am folosit o literă oarecare.
Acum, că ştiți regulile, sunteți invitați într-o lume la care puțini au acces.

CUPRINS

UNU - *Întâi mă respecți ca şmecher!*.....8
DOI - *Te pupa tata!*.....18
TREI - *Familia e familie, clanul e clan!*.....23
PATRU - *HARD TO KILL*.....31
CINCI - *Legende urbane*.....55
ŞASE - *Procesul*.....59
ŞAPTE - *Legiunea Străină*.....75
OPT - *Aziz*.....88
NOUĂ - *Dresor de fraieri*.....99
ZECE - *La mulți ani afară!*.....114
EPILOG.....119

Ianuarie

Mă trezesc într-o căldură insuportabilă şi capul îmi trimite mesaje clare că am băut prea mult aseară. Nu înțeleg de ce nu se obişnuieşte cu cantitățile pe care le dau pe gât, aşa cum o face ficatul meu.

Mă ridic cu greu şi pornesc aerul condiționat. L-am uitat închis. E mijlocul iernii, dar la Miami asta nu înseamnă mare lucru. Poate o briză şi mult mai puțină umezeală. Mă duc la frigider să-mi iau o sticlă de cola. Pe gresia din hol zace ziarul de dimineață, împins de poştaş pe sub uşă. În fiecare iarnă închiriez acelaşi apartament din clădirea Decoplage. Pe malul oceanului, Lincoln Road, numărul 100. Proprietarul are contract să primească ziarul *Miami Herald* în fiecare zi.

Ridic ziarul şi-mi desfac sticla. Ies pe balcon şi mă uit la ocean. Ochii îmi fug către prima pagină. Nu-mi vine să cred. „Autoritățile române au ridicat animalele sălbatice ale unui mafiot român aflat la închisoare. Ion Balint, zis Nuțu Cămătaru, şi leii lui la care se spune că îi arunca pe cei care i se opuneau.

Îmi aprind un trabuc şi mă aşez, cu ziarul în mână. Ştiu cine e. Sau cel puțin aşa am crezut până în momentul ăsta. Nu l-am cunoscut, dar i-a simțit prezența prin viața de noapte a Bucureştiului. La fel de faimos e şi fratele lui, Vasile Balint, zis Sile Cămătaru. Mă gândesc la lucrurile care se scriu despre el prin presă. E clar un personaj negativ. Dar unul interesant. Îndeajuns de interesant să apară pe prima pagină a unui ziar din Florida, SUA.

După primele fumuri şi două pastile de Advil, îmi vine un gând: Eu nu sunt tot un personaj negativ? În ochii lumii, pictat de presa tabloidă cu tuş negru, într-un unic tablou, nu sunt şi eu un om lipsit de orice calitate umană?

Sigur că sunt. Oare Nuțu Cămătaru, mafiotul român, *capo di tutti capi*, cum e prezentat, e răul absolut, în forma lui pură? Există aşa ceva? N-am crezut niciodată. Nu cred nici acum.

Mă gândesc că ar trebui să scrie cineva o carte despre viața lui. Cu bune şi cu rele. Mai mult decât atât, mă consider cel mai potrivit pentru asta. Nu fiindcă aş fi un mare scriitor. Nu. Dar cred a nimeni altul n-ar şti de ce este nevoie ca să te apropii de un astfel de om. Un om cu şcoala vieții dusă la extrem. Un om cu o cultură de stradă. E nevoie de un anumit mod de abordare. De respect. Cred că oricare alt scriitor nici n-ar şti de unde să înceapă.

Mă gândesc că ar fi bun şi un scenariu de film. Toată lumea este fascinată de *Godfather, Casino, Goodfellas, Scarface*. Mai nou, *Narcos*, cu Escobar şi Cartelul Cali. De ce n-ar fi fascinată şi de un personaj de la noi?

Septembrie

Am înființat o companie de producție de film şi am început primele proiecte, cu bunul meu prieten Dan Chişu. Déjà Vu, cu Ioana Flora în rolul principal, e primul nostru film. Produs cu buget mic, Film excepțional. Un POV[1]. Am hotărât ca, înainte de lansare, să-l arătăm unui focus grup pe ecran de cinema. Am închiriat una dintre cele două săli VIP ale cinematografului din mallul din Băneasa. Ideea să invităm femei care la sfârşit să răspundă la câteva întrebări ca să ne ajute pe noi să tragem anumite concluzii. Zis şi făcut. Am invitat mai multe tipe cu vârste între 30 şi 40 de ani. Soții ale prietenilor mei, femei culte şi înstărite

[1] În limbaj cinematografic, acronimul desemnează o filmare din unghi subiectiv, care transmite direct, la persoana întâi, punctul de vedere al personajului (n. red.).

totodată.

Sunt cu ele în salonul de fumători, care e poziționat între cele două săli VIP. Doar eu cu cincisprezece-douăzeci de gagici mişto, îmbrăcate extrem de elegant. Chişu e deja în sală, testează cum se vede filmul. În sala cealaltă rulează filmul *The Man with the Iron Fists,* produs de Tarantino. Unul dintre spectatori e Nuțu Cămătarii. Îl însoțesc cincisprezece-douăzeci de indivizi. Toți îmbrăcați în negru, cu geci de piele. Înainte să între în sală, ne privim prin geamul salonului de fumători. Se întâlnesc două lumi. Doi oameni, fiecare cu filmul lui. E clipa în care înțeleg că trebuie să vină ziua în care am să-l cunosc şi am să scriu cartea.

Cartea lui.

UNU
Întâi mă respecți ca şmecher!

Vară. Asfințit. Un ponton de pe malul lacului Snagov. La o masă de lemn e aşezat Nuțu Cămătaru, alături de soție. Un fizic impunător, de urs, acoperit de tatuaje şi brăzdat de cicatrice: tăieturi şi urme de glonț. Nu zâmbeşte, dar se vede că se bucură de soare, de compania jumătății lui şi de libertate. Însă privirea e gravă. Soția e mult mai tânără. O brunetă cu trăsături frumoase care ies în evidență, chiar dacă e îmbrăcată lejer şi e nemachiată.

Când mă vede, se încruntă mai tare. Mă pofteşte să iau loc lângă el. Îi privesc părul negru şi fața cu câteva riduri fine. E la fel ca în urmă cu douăzeci de ani, când l-am văzut prima oară, după ce am început să ies nopțile prin capitală. Neschimbat. Căutarea dură ascunde o oarecare căldură. La mâna stângă poartă un Frank Muller bătut cu diamante. Pantaloni scurți şi un maiou colorat.

— Zi-mi cum te-ai gândit, spune fără să mă privească, cu ochii ațintiți în ecranul telefonului Vertu.

— Vă explic… Nu pot să scriu povestea dumneavoastră doar dacă ne întâlnim din când în când şi-mi mai spuneți câte ceva. Dacă sunteți de acord, aş vrea să petrecem mai mult timp împreună. Doar aşa pot să descopăr povestea din spatele poveştii.

Nu pare convins. Plusez:

— Important este să ajung să vă cunosc.

În sfârşit, faimosul *capo della famiglia* ridică privirea către mine. Îmi zâmbeşte pe sub mustața deasă.

— Asta e ca-n filmul ăla cu ăia doi frați care rămân fără tată şi ajung să se cunoască abia atunci.

— Nu ştiu de care spuneți, îi răspund, scormonind deja

în memorie după fişierul alocat filmelor cu mafioți.

— Ăla cu Tom Cruise şi Dustin Hoffman…

Îl întreb dacă se referă la *Rain Man*.

— Da, ăla!

La prima noastră întâlnire, liderul clanului Cămătaru dă referințe de Oscar. Şi atunci înțeleg – de fapt, nu, nu ştiu nimic despre el.

August

E o după-amiază însorită şi mă pregătesc de a doua întâlnire cu Ion Balint. După episodul de pe ponton am ținut legătura cu soția lui, Claudia. Nuțu a preferat să-mi dea numărul ei. N-am pus întrebări. Paradoxul e că vreau să ştiu tot, dar nu pot pune prea multe întrebări. Situația în care se află şi felul lui de a fi nu permit asta.

Sunt un tip comod, conduc rar, prefer întotdeauna să am un şofer cu mine şi să mă cufund în lumina rece a telefonului, pe scaunul din dreapta, eventual şi cu picioarele pe bord. Nu şi la întâlnirile cu el. Nu vreau să implic pe nimeni altcineva. Aş vrea să-i ofer sentimentul de siguranță şi tânjesc să simt că şi el face la fel.

Mă sui în maşină şi conduc pe unde mă duce Waze, spre adresa trimisă de doamna Balint. Ies din Bucureşti pe DN1 şi ajung într-un sat de pe lângă Snagov, pe nişte străduțe înguste. Ajuns în fața casei familiei Balint, îmi dau seama că am emoții.

Nuțu e în poartă, cu doi băieți şi o dubă pornită.

— Hai noroc! Te las cu nevastă-mea aici un pic, că mă duc să iau un cal de undeva.

Aş prefera să merg cu el. Simte. Mă întreabă scurt, peste umăr:

— Sau vrei să mergi cu mine?

Urc imediat în duba de care e ataşată o remorcă pentru

animale. În două minute suntem la o fermă. Ne întâmpină îngrijitorul. Nuțu coboară cu doi saci mari.

Intervin:

— Să vă ajut şi eu…

Îmi face un semn scurt că nu e nevoie. Intrăm întâi într-un țarc imens, cu găini de toate rasele pământului, păuni de toate culorile, inclusiv unul alb complet, şi tot felul de curci. Nuțu scoate din saci coji de pepene şi pâine şi începe să hrănească păsăretul. Rămân cu băieții care ne-au însoțit. Îl urmărim. E un contrast incredibil: nişte păsări atât de fragile sunt hrănite de un taur de om îmbrăcat cu un tricou galben, pantaloni scurți şi şlapi. La o mână are un ceas bătut în pietre prețioase pe care nu-l recunosc – ştiu doar că nu e Muller-ul din prima zi -, iar la cealaltă, două brățări de aur, dintre care una superbă. E tatuat de la umeri până la coate cu nişte chipuri. Presupun că sunt membri ai familiei. Încep să-i înțeleg prioritățile. Familia contează.

Începe să ne povestească cum un îngrijitor i-a omorât din neglijență mai mulți pui de păun cu câteva zile în urmă. E foarte trist.

După ce trecem de curtea păsărilor, în două cuşti, doi dulăi imenşi se bucură să ne vadă. Ajungem la un grajd în care sunt patru cai şi doi ponei. Nuțu deschide uşa către o altă curte, plină de porumbare, printre care se plimbă un ciobănesc caucazian monstruos.

Cei doi băieți de lângă mine se opresc brusc albi la față.

— Să moară mama, Nuțule, e liber ăsta?!

Mă opresc şi eu, precaut. Nuțu Cămătaru strigă la câine, apoi se repede la el şi îl închide într-o cuşcă.

— Mare belea am cu el. Nu-l atinge nimeni în afară de mine. Nu mănâncă de la nimeni. Mai mult de două zile nu pot pleca din zonă, că-mi moare băiatul.

Le arată băieților un ponei şi le spune să-l ducă la ferma lui din Bucureşti. Calul în miniatură pare şi mai mic lângă Nuțu, care îl duce de căpăstru până la remorcă.

La întoarcere, maşina ne lasă la reşedinţa lui Nuţu. Una dintre noile proprietăţi ale familiei, în care abia s-au mutat. Rustică, într-o curte destul de mare, cu piscina încă în construcţie. Într-o margine sunt parcate două maşini: un Touareg şi un fel de Batmobil roşu, decapotabil, cu trei roţi. Interiorul casei e tot rustic, cu foarte multe elemente de lemn şi pereţi acoperiţi de un tapet care imită piatra de râu. În salon sunt zeci de trofee de vânătoare pe care mi le arată mândru. Dar imediat îmi mărturiseşte:

— Nu mai pot să omor… Cel puţin nu animale.

Râde pe sub mustaţă.

În dormitorul matrimonial, lângă patul *king size*, e un pătuţ de copil.

— Ăsta e a lui Cezar, îmi spune, şi face semn către numele bătut în tuş de pe braţul stâng.

Încep să cred că am intuit corect semnificaţia tatuajelor.

Deasupra patului tronează un tablou cu Ion şi tânăra lui soţie, realizat doar cu foiţă de aur pe un fond negru. Cumva în antiteză cu aerul rustic al casei.

Teşim în curte. Mă întreabă scurt:

— Ce bei?

— Suc… de oricare.

Mă invită să mă aşez la o masă de lemn. E dincolo de gardul de sârmă, din pădure, cinci perechi de ochi ne urmăresc fiecare mişcare. Cinci balauri din basmele fraţilor Grimm. Un ciobănesc caucazian băgat într-o cuşcă şi trei ciobăneşti de altă rasă – doi legaţi de câte un copac şi al treilea cu lanţul prins pe o sârmă întinsă. Unul singur e liber prin pădure: un rotweiller cu capul nefiresc de mare. Pare prietenos şi cerşeşte mereu atenţie la gard, dar are grijă să ocolească zonele în care se pot mişca ceilalţi patru balauri.

— Sunt legaţi în funcţie de gradul de periculozitate, îmi explică el cu un zâmbet ascuns sub mustaţă. Îi eliberez pe rând.

Domeniul lor e pădurea asta toată. Cu căprioare,

mistreți, vulpi şi tot felul de alte animale. Toate sunt conştiente de colții balaurilor. Ei sunt regii frunzelor şi ai ierbii.

Soția lui ne aduce câte o Fanta. Nuțu desface sticlele şi mă invită să împart cu el gustul chimic de portocale cu bule. Vine şi Cezar, fiul cel mic. Se aşază tăcut pe genunchii lui taică-său.

Sunt dornic de poveşti cu mafioți cum am văzut în filme, legende sângeroase pe care le-am auzit despre el, împuşcături ca în filmele din capul meu sau măcar ca în cele văzute la cinema. Dar Nuțu Cămătaru din fața mea, cu o Fanta în mâna stângă şi cu brațul drept în jurul lui Cezar, îmi povesteşte despre una dintre iubirile lui: creşterea câinilor.

— Am avut mulți câini spectaculoşi, dar cei mai mulți au fost rotweilleri. La un moment dat aveam patruzeci, toți din părinți campioni. Când m-am dus la puşcărie, angajații pe care îi plăteam să aibă grijă şi-au bătut joc de ei. Pe banii mei... Nu vrei să vezi poze cu ei de când am ieşit.

Se opreşte. E negru la față. Bea o gură de suc şi continuă:

— Dar niciunul nu a fost ca Rocky. Era de talie mare oricum, dar se făcuse cât un măgar. Avea grijă de copiii mei, îi proteja mereu. Îi luam cu mine peste tot. Când se urca în portbagajul jeepului, se lăsa maşina pe spate.

S-a înseninat. Ba chiar zâmbeşte.

— Într-o zi m-am luat în trafic cu nişte țigani. Erau trei şi tari în gură. Am coborât la ei. Primul a căzut dintr-un croşeu de dreapta. Ceilalți doi au luat-o la fugă. Şi eu după ei. Nu ştiu cum a ieşit Rocky din maşină, că nu i-am dat drumu'. L-a apucat pe ăla de pe jos, de pe şosea, şi l-a târât până pe trotuar.

Nuțu se întristează iar. Aştept nerăbdător continuarea.

— L-am lăsat odată la o fermă şi am plecat acasă. Nu mi-am dat seama că a scăpat pe loc şi a alergat kilometri întregi după maşină. Când m-am oprit, era lângă mine,

mort de oboseală şi cu spume la gură. N-am ştiut că nu trebuie să-i dau apă, futu-i mama mă-sii, şi i-am dat din căuşul palmelor. A murit pe loc, a făcut infarct. Orice puteai să-mi iei atunci, da' nu pe el.

Se opreşte, cu ochii umezi. Bea o gură de suc şi continuă:

— Ultimul pe care l-am lăsat să se bată era un lup foarte rău. Şi la mine se mai dădea. Nu puteam să-l duc nicăieri. Omora tot. Într-o zi m-a sunat Petre Geamănu şi mi-a propus să se bată cu al lui. A venit cu un monstru pe câmpul unde am stabilit, un Cane Corso cum nu mai văzusem şi foarte agresiv. Când a intrat în lupul meu, mi l-a aruncat efectiv câțiva metri. Dar când s-a apucat al meu de el, abia l-am mai scăpat să nu-l omoare. De atunci Geamănu n-a mai putut să-şi vadă câinele, pentru că pierduse. I l-a vândut lu' Oprea de la BGS. Asta a fost ultima oară cu bătăile de câini. Regret şi acum. Am mai văzut, dar ai mei?! Niciodată. Au venit mulți la mine să-mi ceară să-i bag la bătaie cu ai lor, că ştiau că am rase bune. Le-am spus că îi las cu o condiție. Să se bată ei cu mine înainte, că aşa e corect, dacă ne punem animalele la bătaie. N-a vrut niciunul, încheie Nuțu râzând mulțumit.

Stabilim când ne revedem şi plec. Cu sticla de Fanta după mine. Cum urc în maşină, îmi aprind un trabuc. Mi-a ars buza după unul, dar n-am îndrăznit să-mi aprind, chiar dacă am sta în curte. El nu fumează, iar soția lui l-a lăsat pe cel mic cu noi special ca să pufăi în voie. Pe autostrada Bucureşti-Ploieşti asfințeşte soarele. Mă îndrept spre casă. Prima întâlnire de lucru a fost mulțumitoare. Am văzut şi am auzit destule. Am pornit la drum căutându-l pe cel mai mare mafiot al României, un interlop de care trebuie să te ții departe, infractor notoriu, asasin cu sânge rece, *capo dei capi*, Nuțu Cămătaru! Şi am găsit un iubitor de cai, găini şi câini, băutor de Fanta, crescător de porumbei, tată şi soț. Ion Balint. Cap de familie, da. Dar o familie la care nu mă aşteptam.

August

Se lasă seara peste complexul Astoria. Unui fin de-ai lui Nuțu Cămătaru i s-a născut un copil, aşa că Naşul organizează o masă în cinstea lui pe terasa hotelului. Am fost poftit şi eu.

Ajung la locul indicat puțin înainte de şapte, cu un buchet de flori pentru tânăra mamă şi altul pentru soția lui Nuțu. El mă salută călduros. Mi se pare că se bucură sincer că am venit. Ba chiar mă pupă. Deja am în cap scene din *Donni Brasco*. Mă aşază la o masă de lângă cea la care stau el cu soția şi alte câteva persoane care par din familie. Se aşază şi el lângă mine. E îmbrăcat lejer, de vară. Sub tricoul alb se zăreşte un lanț impresionant, de care atârnă un medalion cu logoul casei Versace. Poartă pantaloni scurți bleu.

Nu trece mult şi mai apar doi invitați. Se aşază cu noi la masă. Zece minute mai târziu apare alt tip, cu statură impunătoare. Pe puțin un metru nouăzeci. Pantaloni lungi şi tricou alb polo de la Ralph Lauren, călușul din logo oversized. Tatuat pe fiecare centimetru de piele vizibil, în afară de față şi degete. Are cincizeci de ani şi cea mai gâjâită voce pe care am auzit-o vreodată. Stă chiar lângă mine, aşa că încep să-i studiez tatuajele. Pe dosul palmei drepte are un revolver în jurul căruia e scris *L'onore et il rispetto*. Încă cu ştiu că e numele unui serial italienesc despre Tonio Fortebracci, un mafiot sicilian din anii 1950. Pe dosul palmei stângi are câteva chipuri înconjurate de gloanțe. Mai sus pe braț pare să fie un copil care duce o cruce imensă, încadrată de textul *Only God can judge me*. E Mitică Machedonu.

Îl ştiu după nume. Am crescut în cartierul Aviației şi la mine în cartier, ca în toată capitala, numele ăsta era şoptit

cu teamă şi respect. Mitică e un băiat rău în adevăratul înțeles al cuvântului. Locuieşte pe la Doamna Ghica, dar sfera lui de influență se întinde peste tot. „Oaia neagră" a familiei, aşa cum îmi povesteşte chiar el. Un machedon atipic, mai apropiat de băieții de pe stradă decât de ai lui.

Stau între Cămătaru şi Machedonu la o masă rotundă la propriu. Îi studiez pe rând, în timp ce Mitică Machedonu povesteşte furios cum a fost arestat şi amenințat cu şapte ani de închisoare doar pentru că se afla într-un bar din Pipera. S-a întâmplat ca tocmai în noaptea aia oamenii lui Gigi Becali să-i prindă pe cei care furaseră maşina milionarului. I-au adus în barul ăla să facă dreptate. Mitică nu numai că nu le-a făcut nimic – a insistat pe lângă cei de acolo să-l lase pe unul dintre hoți să-şi scoată din picior o bilă cu care fusese împuşcat. Încheie indignat:

— S-au uitat la nume, nu la fapte…

Pe terasă apare nimeni altul decât Vasile Balint, fratele lui Nuțu. Sile Cămătaru. E ca o tornadă dezlănțuită, sau cel puțin aşa-mi imaginez eu energia uneia. Seamănă cu frate-său şi la chip, şi la constituție. Fizic de taur combinat cu urs, mult mai tatuat decât Ion pe brațele musculoase şi pe umerii imenşi: imagini biblice cu Iisus Hristos şi Fecioara Maria. Părul şi barba albe, mustața grizonantă şi privirea sfredelitoare îmi provoacă gânduri psihotice. *Bad Santa*. Tot în pantaloni scurți, ca şi fratele lui, cu un maiou imprimat şi fără accesorii. A venit cu întreaga familie. El şi tatăl copilului se aşază cu noi la masă, vizavi de mine, în timp ce ai lui se instalează la masa Claudiei Balint. Cei doi băieți foarte solizi cu care au venit se aşază la altă masă. În mod normal i-aş considera bodyguarzi, dar Sile nu pare să aibă nevoie de aşa ceva.

Abia mă priveşte când face cunoştință. Nu cred că dă doi bani pe mine, dar faptul că stau la masă cu ceilalți îi dă de înțeles că am trecut prin anumite filtre. Se adresează în special lui Mitică şi lui Nuțu. Are vocea mai groasă ca a lui frate-său şi cuvintele aruncate printre dinți. Mă simt ca în

mijlocul unui stabor ad-hoc.

Pe ordinea de zi sunt multe lucruri, toate prezentate de Sile, care înțeleg că a rămas în oraş în timp ce Nuțu s-a retras lângă câinii şi păunii lui, ca să evite alte acuzații nefondate. Ca ultima – „grup infracțional organizat". Doar pentru o întâlnire cu familia. Ce-i drept, cu aşa o familie…

Ospătarii apar cu un berbecuț la proțap, o mămăligă şi două frapiere. Într-una sunt o sticlă de vin roze, una de vodcă şi una de gin. În cealaltă – câteva sticle de apă şi sucuri acidulate.

Vasile Balint povesteşte confruntarea pe care a avut-o cu un tip. Îmi atrage atenția încheierea:

— Până la urmă începe să bată fraieru' în retragere. Face: „Vă respect ca pe tatăl meu." Trebuia să-l corectez. Aşa că zic: „Vezi, aici greşeşti. Întâi mă respecți ca şmecher, pe urmă în alt fel!"

Lângă el, Nuțu dă din cap aprobator.

Apoi apar discuții legate de închisoare. Un loc prin care au trecut toți. Arestul capitalei, Rahova, Jilava. Sile se uită fix la mine, cu o privire care îmi îngheață sângele în vine, şi zice:

— Asta e ultima facultate pe care poți s-o faci. Vezi tu, când ieşi de acolo, poți să te uiți la un om şi să ştii tot despre ei.

Apoi adaugă cu un aer sever:

— Dintr-o singură privire.

Mă întreb cât de mult mă citeşte pe mine. Nu m-ar deranja să mă citească întru totul, fiindcă intențiile mele declarate sunt sută la sută reale. Prefer asta, decât să-şi facă vreunul dintre ei cine ştie ce gânduri. Machedonu îşi aprinde o țigară slim. Prind curaj şi-mi aprind un trabuc, terifiat la gândul că ceilalți o să mă ia la ochi. Sau poate chiar la mişto.

Fiecare are ceva de povestit despre condițiile inumane din puşcăriile româneşti. Le ştiu parțial de la alți oameni care au ajuns pe acolo. Diferența e că Nuțu, Sile şi Mitică

nu se plâng. Doar povestesc, cam cum ar povesti un corporatist despre cazarea total nesatisfăcătoare la nu ştiu ce cabană de la munte din ultimul team-building. Celulele din arestul capitalei, aripa Catanga, unde nu există toaletă în cameră şi gardienii te scot la baie de două sau trei ori pe zi, aşa cum îți scoți câinele să-şi facă nevoile. În alte locuri sunt celule minuscule şi supraaglomerate, cu veceu turcesc deasupra căruia atârnă un duş. Pentru un minim de intimitate, oamenii din celulă îşi improvizează o perdea.

Încerc să-mi imaginez, dar nu mi-e tocmai uşor. Mai ales mie. Cele mai proaste condiții de locuit le-am avut în Ruanda, când am fost în misiune de întrajutorare. Însă mi-e greu să cred că se compară.

Nuțu povesteşte un episod cu un coleg de arest foarte gras, W. Îşi făcea nevoile din picioare, fiindcă nu putea să se lase pe vine. Într-o dimineață, Nuțu s-a trezit cu întreaga celulă inundată de fecale. W era efectiv blocat în veceul turcesc. Devastat de ruşine. A încercat să-l deblocheze, dar n-a reuşit. A chemat gardienii şi au reuşit împreună.

Apoi fața i se umbreşte şi pomeneşte de fiul lui cel mare. Încă se află într-o închisoare.

— Când am fost să-l văd la vorbitor, i-am spus să stea liniştit… Nu se atinge nimeni de un fir din capul lui, în nicio puşcărie de pe Pământul ăsta.

În timp ce povesteşte, băiatul cel mic vine şi i se aşază în poală. Nuțu îl ia în brațe şi dă semnalul:

— Hai, tati, că e ora ta de culcare.

Deci e momentul să mă retrag şi eu. Pe masă rămâne foarte multă mâncare. Sticla de vin e aproape plină. Doar sucul s-a terminat.

DOI
Te pupa tata!

August

După-amiază. Suntem pe autostradă, după ce l-am luat de acasă. Are câteva drumuri de făcut şi m-am oferit să-i fiu şofer. Nu mai avem mult până la Bucureşti. Ca şi cum ar vrea să continue povestea din seara botezului, vorbeşte iar despre puşcărie. Mercedesul se hrăneşte cu asfalt, iar eu – cu ce-mi povesteşte.

— Cincisprezece ani am făcut. Cinci înainte de Revoluție şi zece după, din două bucăți. Am avut o condamnare de şase ani şi am executat şase ani şi patru luni. Pentru şeful clanului Cămătaru nu există reducere de pedeapsă…

Zâmbeşte cu un amestec de ironie şi dezgust. Apoi ia o gură dintr-o doză de suc colorată şi continuă:

— Sile a făcut douăzeci de ani. Pe noi ne-au băgat mereu la „grup infracțional organizat” chit că eram doar noi în familie. Odată ne-au arestat pe mai mulți în acelaşi timp. Până şi pe mama, femeie de 70 de ani. Un an şi ceva m-au ținut în arestul capitalei. Nu mă voia niciun director de închisoare şi inventau diverse motive ca să nu ajung acolo. Într-un final am fost dus la Mărgineni. Sile a aterizat la Craiova. Niciodată nu ne-au pus în acelaşi loc şi mereu am fost la peste şaizeci de kilometri de rezidența din buletin, aşa cum prevede legea. Ne aduceau de câteva ori pe săptămână la Parchet. Pe mine într-un Aro în portbagajul căruia amenajaseră o cuşcă special pentru „inamicul public numărul 1”!

Nu e deloc indignat. Ba chiar râde.

— Sile făcea patru sute şi ceva de kilometri într-o zi. Două sute dus, două sute întors. Acolo la Craiova era un turn în care-l țineau închis. N-atingea pământul decât când îl duceau la Parchet. Directorul de acolo era mândru cu cei care erau la el în puşcărie: Sile, Pasaris, Cozma. Colecționa deținuți celebri ca pe surprizele de la Turbo. Pe mine m-au băgat direct la izolare într-o cameră mică, cu un veceu îngust şi cu uşa larg deschisă, dar cu un gardian mereu în dreptul ei. Chiar şi aşa aveam inspecție de două ori pe zi. La şapte dimineața şi la şapte seara.

Se uită la ceas, ca pentru a se asigura că îl are la mână. Apoi mai bea o gură de suc şi continuă:

— Totul era pe psihic, să te facă să cedezi, să scrii ce n-ai făcut, să îi dai şi pe alții. Mi-au băgat doi deținuți în celulă. Ăia s-au predat din prima zi: mi-au spus direct că sunt acolo din ordinul procurorului, ca să scoată câte ceva de la mine. Le-am spus să stea cuminți, să-şi vadă de treaba lor şi totul o să fie OK. După o vreme m-au mutat la Slobozia... Tot la izolare, tot singur. Acolo a fost mai rău. Când am intrat în celulă, am crezut că sunt arici pe jos. Erau şobolani, cât capul tău. Aveau toată blana de pe ei zbârlită şi udă. Mi-am dat seama că vin prin gaura care servea drept toaletă turcească. Trebuia să ai mare grijă la ei: îi muşcaseră pe câțiva de coaie când stăteau pe veceu.

Se scutură, dar zâmbeşte în continuare.

— Veneau să fure din mâncare. Alt stres enorm. Atunci am intrat în refuz de hrană. Apă beam totuşi, cam o dată la două zile, că am probleme cu rinichii de când făceam box. Douăzeci şi una de zile am rezistat, până m-a chemat la el procurorul-şef şi m-a întrebat de ce fac asta. I-am spus că stau la izolare de când am intrat şi că nu e normal. Directorul de la Slobozia se scuza spunând că s-a gândit că e mai bine aşa pentru mine. Atunci s-au înțeles cu ăla de la Jilava şi m-au trimis acolo.

Cade pe gânduri şi se foieşte în scaun. Intrăm în

Bucureşti. Ne îndreptăm spre unul dintre cei trei sute de fini ai lui. El e Naşul.

— Abia după ce m-au băgat pe mine au prosperat clanurile astea. Cât am fost eu pe stradă, nu mişcau nici ăştia ai lu' Vancică, Fane Spoitoru etc. Doar doi români au ținut în frâu toată mafia, eu şi cu Sile.

De Fane am auzit din presă şi din legendele urbane. Îl provoc:

— Povestiți-mi despre Fane Spoitoru.

— Îl ştiu de foarte mult timp. Am făcut puşcărie împreună pe vremea lu' Ceaşcă. N-a fost decât un executant până să intru eu de tot. Pe el l-a ținut Gică Constantin de îi zicea Gică Boieru. Ăsta a avut o aripă din magazinul Unirea înainte de 1989. Era şef de raion, cum ar veni. Apoi s-a apucat de cupru şi aluminiu. Făcea bani de îi căra cu sacii, era băiat foarte deştept. Îi plăcea şmecheria şi nu era el şmecher, aşa că o plătea. Îi ținea pe Fane şi pe alți băieți pe lângă el. I-a şi botezat lu' Fane un copil. A închiriat Casa Poporului pentru asta.

Zâmbesc. Intrăm în Bucureşti.

Pe vremea aia apăruse şi SexyClub-ul. Era al unuia, Costel Constantin, şi Fane mergea acolo. I-a cerut-o lu' Costel pe una care lucra acolo. După ce i-a dat-o Costel, Fane a prins drag de ea. A luat-o şi de nevastă mai târziu, dar aşa a început râca între ei. Costel a trimis garda la Vox Maris după Fane, dar ăla a mârâit la ei, aşa că gaborii l-au încins bine. Sandu Hingheru era cu el în seara aia, s-a dis şi a adus din maşină o sabie. Fane a luat-o şi l-a tăiat pe unul dintre polițişti pe mână. În cădere, ăla a descărcat pistolul în Spoitoru, care s-a prăvălit pe caldarâm. Restul au fost duşi pe circă. Pentru că gaborii îi ştiau pe țigani analfabeți, le-au pus a doua zi un ziar în față şi le-au spus că scrie că Fane Spoitoru e mort şi că e mai bine să declare tot despre un mort şi să scape ei. Aşa a înfundat Fane puşcăria.

La întoarcere, nici nu ieşim bine pe autostradă când îi

sună telefonul mobil. E băiatul cel mare, sună din penitenciar. E alintat Nuțulică, fiindcă pe el îl cheamă Nuțu chiar în buletin. E închis de doi ani şi mai are paisprezece luni până se întruneşte comisia care urmează să stabilească dacă mai stă doi, trei ani sau iese pentru bună purtare. Vocea ursului de lângă mine vibrează dintr-odată. E chiar înduioşător de caldă.

— Alo, ce faci, băiatul meu? Eşti bine...? Nu prea te aud, n-am semnal. Dacă se întrerupe, să mă suni iar, bine...? Ce face băiatul meu, e bine?

Din tonul vocii, aş zice că vorbeşte cu băiatul cel mic. Numai că celui mic n-ar avea cum să-i spună ce urmează:

— Când ai vizita...? Da? Vine tata la tine. Pachet ai voie să primeşti...? Lasă că-ți aduce tata pachet... Te pupă tata!

Închide telefonul şi se uită lung la ecran, de parcă sticla aia ar fi cea care-l ține pe el departe de cel care e sânge din sângele lui.

— E prima oară la închisoare. S-a întâmplat în 2010. A ieşit într-o seară la Hanul Drumețului. Am stat toată noaptea cu grijă, îmi amintesc şi acum. N-am lăsat telefonul din mâna. Când a ajuns acasă, m-a sunat şi m-am liniştit. L-am pus pe silent şi m-am culcat. Pe el însă l-au mai sunat unii, să meargă la Million Dollar, unde cântau Salam şi Adrian. S-a dus acolo cu un văr de-ai lui şi cu un şofer. Aveau câteva fete cu ei, printre care şi una de-i zicea Mona Dansatoarea. Când au ajuns acolo, au văzut că sunt mulți de-ai lu' Caran strânşi, că se certaseră cu unii din Berceni. Nu i-a interesat, au intrat. Înăuntru era şi unul căruia i se zice Italianu, un român de 150 de kile. Ăla tot arunca vorbe spre ei şi, când s-a dus Mona aia la baie, s-a dus după ea, s-o fută cu japca. Al meu l-a prins acolo şi i-a dat un pumn. Şoferul avea un lanț la gât cu un medalion special care tăia bine. Şi l-a smuls şi l-a despicat pe Italianu pe burtă. Ăla a început să urle şi s-au strâns toți ai lui, care i-au luat pe ai mei la bătaie cu sticle. În

afară de Nuțulică, pe el n-au îndrăznit să-l atingă. În schimb au dat declarații împotriva lui. Am încercat tot ce s-a putut, cu avocați, cu tot... În 2015 l-au luat. Şase ani... Pentru un pumn!

O vreme nu se mai aude decât zumzetul Mercedesului, străbătând tăcerea apăsătoare a câmpiei, în miezul căreia regretele bubuie asurzitor. Simt că ar prefera să-l duc în infern, numai ca băiatul lui să fie liber.

TREI
Familia e familie, clanul e clan!

Septembrie

În prima duminică, un prieten bun, Mogoş, îşi măritǎ fiica, pe Angelina. E din nou rândul Naşului să fie naş. Am fost invitat să particip la sărbătoarea lor.

Nu sunt deloc amator de nunți, dar curiozitatea nu mă lasă să nu iau parte la asta.

Cununia religioasă e la biserica Sfântul Nicolae Pantelimon, de lângă Bucureşti. La o azvârlitură de băț de casa tatălui miresei. Doar rudele şi prietenii foarte apropiați intră în micuța biserică de la colțul străzii. Nuțu, socrul mare şi socrul mic sunt la cămaşă albă, şi-au lăsat sacourile în maşină. Naşa poartă o rochie în roşu şi negru, vaporoasă, cu pene.

Preotul îl abordează direct pe Ion Balint:

— De când vă aştept... Eu l-am condus şi pe Fane Spoitorul pe ultimul drum.

Nuțu zâmbeşte. Deja îl cunosc destul de bine ca să ştiu că, dac-am fi în altă parte, i-ar zice câte ceva. Dar în biserică se abține. Strânge în pumnii lui mari telefonul Vertu şi duce mâinile la spate. Apoi propune calm:

— Hai să începem!

Cât durează ceremonia, Balint şi Mogoş se înțeapă şi-şi aruncă glume, aşa cum au făcut mereu. Sunt prieteni vechi şi buni. Nimic n-a putut schimba asta, indiferent de încercările care le-au apărut în cale.

La final, dau să le fac o poză cu telefonul. Încep amândoi

să strige:

— Codine, ce faci acolo? Hai la poză lângă noi.

Răspund nesigur:

— M-am gândit că e numai pentru apropiați…

— Taci din gură! strigă Balint. Acum eşti din familie!

— Aşa să le zici şi ălora de la DIICOT când te-or lua! îmi zice Mogoş.

Toată lumea izbucneşte în râs. Cineva din spate ține să limpezească lucrurile:

— Familia e familie, clanul e clan.

Petrecerea e într-o sală imensă de festivități din Pipera. Pe invitație era trecută ora 20.00, aşa că aterizez pe la 20.20. Nu sunt decât ei: mirii cu părinții şi naşii. Nuțu poartă cămaşă albă cu butoni deschisă la gât şi un smoching negru. E nou-nouț şi arată mult mai bine decât mi-am imaginat în urmă cu două săptămâni, când am fost cu el să-i ia măsurile. Claudia Balint şi-a schimbat rochia cu una complet neagră şi mai strânsă pe corp. Stau afară, lângă o măsuță înaltă cu un picior. Mă alătur bucuros şi urmărim cu interes sosirea invitaților. Nu cunosc pe aproape niciunul, deşi sunt cunoscuți apropiați ai naşului sau ai lui Mogoş. Dar continuă să sosească până. Aproape de miezul nopții: români, țigani şi machedoni. Aproape cinci sute, mulți dintre ei foarte certați cu legea.

Aflu o mulțime de nume de la naş sau din dedicațiile nesfârşite urlate de manelişti în microfon: Vasile Calu, Limbă, Ghenosu de la Târgovişte, Papuc, Sedan de la Constanța, Mitică Machedonu, Gigi Bulat, Box şi Dinastia Geambasu, o familie mare şi evident respectată de nuntaşi. Stau mai mult cu gura căscată, în parte datorită personajelor, în parte ca să permit trabucului să-mi vâre fum în plămâni. Apar câțiva băieți care trebuie să pregătească berbecuții la proțap. Unul propune să-i facă acolo, în față.

— E mai lumină şi să vadă lumea.

Balint mârâie imediat:

— Luați-i de aici şi duceți-i să-i faceți în altă parte. Ce suntem noi, țigani?!

Tipii se cară imediat, cu tot cu animalele lor moarte.

Femeile care coboară din limuzinele scumpe sunt un alt spectacol în sine. Soții, amante şi chiar câteva curve cu state vechi din oraş pe care le ştiu prea bine. Toate s-au pregătit minuțios pentru eveniment. Machiaje profi, unele extrem de stridente, coafuri extravagante, unele cu meşe, tocuri stiletto, rochii strălucitoare pline de paiete şi pietre Swarovski. Câteva depăşesc lejer limita kitsch-ului. Sâni funduri augmentate chirurgical, craci lungi şi goi, haine străvezii.

Mi-e greu să cred că sunt singurul care are gânduri perverse. Cel puțin eu le înfrânez uşor, amintindu-mi numele soțului femeii respective sau al clanului din care face parte. Dacă e din Dinastia Geambaşu? Habar n-am cine sunt ăştia, dar nu sunt deloc convins că vreau să aflu în felul ăsta.

Stau la masă cu Ureche, pe care-l ştiu bine de ceva vreme, cu Gigi Bulat şi alți câțiva fini de-ai eternului Naş. De altfel, întreaga sală e înțesată de fini de-ai lui Ion. La un moment dat mi-i prezintă pe câțiva. Îl urmez de la o masă la alta, bulversat. Nu rețin aproape niciun nume.

Primul pe scena e Nicolae Şamu, țigan violonist şi vocalist de excepție, mutat pe croaziera franceză. Melodia mirilor e Caruso, dar naşii ies la dans pe *Parla Piu Piano*. Să-l vezi pe singurul Naş autentic pe care l-a avut România dansând cu tânăra lui soție pe melodia din Naşul e o amintire care rămâne cumva cu tine, orice ai face.

Ion este încă îndrăgostit de Claudia. Nu i s-a prefăcut toată pasiunea în iubire şi respect, aşa cum se întâmplă atunci când soția ta devine şi mama copiilor tăi. De câte ori e în preajmă, o priveşte într-un fel al lui. Glumeşte mereu cu ea şi, de câte ori apare când e el ocupat sau pur şi simplu la o şuetă cu băieții, o strigă: „Bot!" Şi ea se întoarce. El nu vrea nimic, şi ea ştie asta. Doa se privesc o

secundă, să ştie că totul e bine şi apoi revine fiecare la ale lui. Şi mai este ceva care continuă să mă uimească. El are o încredere incredibilă nu doar în ea, ci şi în sentimentele lui pentru ea. L-am studiat atent. Nici nu clipeşte când soția lui vorbeşte cu alt bărbat. Gelozia şi frustrările pe care o femeie frumoasă le provoacă, în general, unui bărbat nu-l ating câtuşi de puțin. E unul dintre motivele pentru care-l invidiez, şi îmi doresc să îi semăn în privința asta. Cândva, cumva.

Târziu în noapte apare şi Vasile Balint. Mai rebel din fire, poartă o cămaşă albă descheiată şi blugi negri rupți. E încadrat de aceiaşi băieți solizi. Ne împarte la masă câteva invitații la logodna fiicei lui, peste trei săptămâni. Sunt tipărite pe un carton elegant, îmi imaginez că şi locul o să fie la fel. Spre deosebire de invitația lui Mogoş, pe a lui Sile sunt trecute *street name*-urile. Părinții: Sile Cămătaru şi Mirela. Naşii: Manu Bombardieru şi Nicoleta. Clasic Sile.

La rampă apare Sorinel Copilul de Aur şi se produce un moment delicios, după ce Nuțu Cămătaru şopteşte ceva în urechea artistului. Sorinel zbiară în microfon:

— Pentru devoratorul de suflete, de la Nuțu Cămătaru, fără număr!!!

Naşa Claudia îl corectează:

— E „consumatorul”!

Manelistul se conformează pe loc:

— Consumatorul, se ştie!!

Mă amuz la gândul că e puțin probabil ca vreun invitat să-mi fi citit prima carte, aşa că diferența dintre consumator şi devorator nu contează.

Urmează dedicația pentru Nuțu de la Sedan – melodia compusă special pentru el, *Nu are ce căuta, şmecher cu fraier să stea*. Toată sala se uită spre Padrino. Atmosfera creată de cântecul din boxe şi de privirea lui îți dă fiori.

Spre ziuă mă pregătesc să mă retrag spre casă. Afară aşteaptă să între pe scenă Adrian Minune. E singurul loc unde mai are acces. Pe cel din inima Naşului l-a pierdut. A

dat una dintre declarațiile care i-au băgat băiatul la puşcărie.

Am fost la extrem de multe petreceri şi sindrofii în viața mea. Niciuna n-a semănat cu asta.

Septembrie

Luni după nuntă, pe la prânz, sunt încă afundat în perne când mă sună Naşul.

— Ce faci? Hai la Carrefour la Trafic Greu.

— Vă salut, imediat vin!

Trag ceva pe mine şi chem un şofer. Ne întâlnim în parcarea supermarketului. E cu fiul mijlociu, Daniel Balint. Are nouăsprezece ani şi un fizic atletic, e blond cu ochi albaştri. Brațele îi sunt tatuate, ca ale celebrilor lui tată şi unchi. Îi însoțeşte un om de casă cu o listă de cumpărături scrisă de mână cu litere de tipar de către mama lui Daniel, Mica, prima soție a lui Nuțu.

Intrăm în Carrefour. Urmează treizeci de minute în care patru bărbați se sfătuiesc în cerc din când în când despre ce naiba trebuie să ia şi mai ales de unde. Scrie „Persil". Dar de care? Scrie „anticalcar". De care, şi din ce raion? Un şir de situații comice în care nu credeam să mă aflu vreodată. Patru oameni supărați că n-au găsit ficăței şi au luat doar ciocănele din lista atât de lungă şi de exactă.

După ce punem cumpărăturile în portbagajul Range-ului lui Daniel, rămân cu Nuțu la un pet-shop să luăm mâncare pentru puzderia de animale. Cu portbagajul plin, cu Ion la volan şi cu mine în dreapta, Touaregul cu număr NTU demarează în trombă către Şoseaua Sălaj. Cartierul lui. Cel în care s-a născut. La fel ca părinții lui. Cel în care bunicii lui au trăit extrem de bine, dar în care nicio generație nu a prosperat ca el. Cunoaşte fiecare cărămidă şi fiecare metru de asfalt. Şi fiecare suflare îl

cunoaşte pe el. Mergem spre casa în care a locuit cândva. Acum stau acolo fosta nevastă, Daniel, Nuțulică cu soția şi Gabriela, fiica cea mare, cu soțul ei, un fost fotbalist. Sunt unsprezece hectare înconjurate de un zid impresionant de beton. La intrare se află două cuşti de beton, parțial dărâmate, în care trăise familia de lei pe care se spune că Nuțu îi hrănea cu oamenii care i-au stat în cale. După arestarea lui, leii au fost ridicați de autorități şi duşi la zoo. Alei de beton brăzdează toată proprietatea, legând grajdurile imense ce adăpostesc cel puțin douăzeci de cai de casele în care locuieşte familia, de cuştile cu ciobăneşti caucazieni, de heleşteul cu lebede negre, de cuşca cimpanzeului, de porumbare şi de cuşca cu găini, păuni şi gâşte de Nil.

Intrăm mai întâi în casă. Camera de zi pare mai degrabă terminalul principal din Grand Central Station, cu două plasme pe perete şi şapte-opt canapele imense din piele de culoare verde, unde pasagerii puteau aştepta comod trenul de seară. Din camera de zi, o uşa dă către piscina interioară, generoasă, ornată cu luminițe care atârna din tavan, statui şi o vitrină frigorifică de la Coca-Cola. La etaj sunt dormitoarele. Intrăm întâi în fostul dormitor principal, rămas acum doar al fostei soții. În spațiul generos predomină negrul şi auriul. Deasupra patului *king size* e atârnat un tablou al generalului Murat[2].

— Baia e originală de la Versatu, îmi spune el, arătându-mi baia cu jacuzzi şi mozaic de la răposatul Versace, colorată într-un bleu ciel, în antiteză cu nuanțele dormitorului.

Tot la primul etaj sunt camerele lui Daniel şi Nuțu Jr. Gabriela cu soțul ei au casa lor, alături. Pe holul dintre camere sunt multe tablouri, unele de mare valoare. Un

[2] Joachim Murat a fost mareşal al Imperiului Francez, în timpul lui Napoleon Bonaparte, devenind ulterior şi cumnatul acestuia, prin căsătoria cu sora cea mai mică a împăratului (n. red.).

Matisse de mari dimensiuni este aşezat lângă un tablou imens cu cai – preferatele Naşului.

Ieşim, iar Nuțu se apucă să hrănească animalele. Îl însoțesc. Îmi explică:

— Fiecare are mâncarea lui specială, dar când trec pe aici, le dau şi eu ceva în plus cu mâna mea.

Un ciobănesc caucazian închis într-o curte nu-l scapă o clipă din ochi. Din când în când scheaună, cerşindu-i atenția. Ajungem şi la porumbarele cu diferite feluri de porumbei. Ochiul atent al stăpânului identifică unul obişnuit printre cei dintr-o specie rară şi îi ordonă unui angajat să-l extragă.

— Ăsta e un guțan, ține el să-mi explice, pe un ton sfătos. Un guțan între ăştia e ca un cocalar între români, n-are ce căuta.

Părăsim proprietatea după ce Nuțu dă câteva indicații pentru construcția ştrandului pe care o să-l conducă fiul cel mare după eliberare. Mergem pe Buturugilor 63, locul unde s-a născut. Opreşte maşina şi bărbații de pe stradă se strâng în jurul lui, bucuroşi să-i strângă mâna. Bossul din Sălaj îi ia direct:

— Am înțeles că nişte spoitori au cumpărat o casă pe-aici. Le-am trimis vorbă, dar n-au vrut să iasă la poartă. Când îi vedeți, să le spuneți că n-au ce căuta la mine-n cartier. Să plece de unde au venit sau unde vor ei. Dacă nu, data viitoare îi caut eu personal.

Bărbații încuviințează şi plecăm mai departe, îmi explică pe un ton melancolic:

— Te duc s-o cunoşti pe mama, să vezi ce fel de femeie e. Are şaptezeci de ani şi munceşte de dimineața până seara. Hrăneşte porci şi cultivă roşii bio pe care le vinde chiar ea la o tarabă. Are degetele încovoiate de la atâta muncă.

Face o pauză şi cade pe gânduri, conducând pe pilot automat pe străzile pe care le cunoaşte atât de bine.

— Normal că m-a afectat când au arestat-o pe ea, femeie bătrână şi fără nicio vină. Asta doar ca a ajungă la noi. Eu

mai am o soră, Angelica, şi un frate doar după mamă, Gulu. Pe mama o cheamă Smaranda Stoica, dar îi zicem Mimi. Angelica băga femei la produs. Ce vrei, să te mint, să-ți zic că n-am făcut nimic?

Mă priveşte lung. Zâmbesc.

— Se folosea de numele Cămătaru şi nu mişca nimeni în fața ei. Le avea la Disco Herăstrău, dar cazase două aduse de pe la țară într-o casă a ei, care era pe numele lu' mama. Săraca nu ştia nimic de alea, nici măcar că stau acolo. Aşa au târât-o şi pe ea în povestea asta. Au băgat-o jos, dar măcar i-au dat cu suspendare.

Ziua era pe sfârşite şi mă aflam alături de capul unei familii destrămate de atâția ani petrecuți în penitenciare. A tot încercat să reziste, luând câte o gură de aer înainte să se ducă iar la fund. O luptă pentru supraviețuire în care înecul este, cel puțin pentru Nuțu, inadmisibil.

PATRU
HARD TO KILL

Septembrie

Bem un suc în foişorul de lemn din curtea lui Nuțu. D întreb de Calipso. Am fost acolo cu mulți ani în urmă. Era un restaurant faimos, plin de țigani care-şi cântau muzica. Clienți cu mai mulți sau mai puțini bani veneau acolo să-şi asculte melodia de suflet, de dor sau de petrecere. Demonstrațiile de forță sau grandomanie erau la ele acasă. Calipso era paradisul băieților răi, cu muşchi sau cu săbii şi mult tupeu, al interlopilor şi răufăcătorilor. De luni până duminică, acolo domneau glonțul şi pumnul, deşi şmecherii îl preferau pe cel din urmă. Paradis pentru unii, iad pentru alții. Era deținut de frații Cămătaru. Asociat executiv era Constantin Preda, zis Costel Bugatti.

— Şi de ce i se spunea Bugatti? Avea cumva vreun Veyron?

Naşul zâmbeşte, aşa cum o face mereu când începe o poveste pe care ştie că am s-o savurez. Dar înainte de asta mă corectează:

— Codine, mai lasă-mă cu „ştiți”…

Mai bea o gură de Fanta. Încă un semn de apropiere. La început a fost doar respect, cel puțin din partea mea. Acum e vorba de încredere. Şi e reciprocă.

— Gata, am înțeles.

— Când l-am cunoscut pe Costel n-avea nici Dacie. Venise de prin Italia şi îşi deschisese o mică bodegă, la care i-a zis Bugatti. De aicea şi numele, într-o zi mi-a propus să

deschidem împreună un restaurant, că ştie el un loc. Am fost în Agronomie şi am văzut locul. Îl ştii şi tu…

Dau din cap, dar n-are nevoie de confirmare ca să continue.

— Era o clădire distrusă, fără geamuri, o ghenă. Am luat-o de la rector, un nenorocit, jur că e unul dintre puținii oameni care m-au făcut să mă bucur când au înfundat puşcăria. De Puiu Popoviciu îmi pare rău că a intrat în aceeaşi speță cu rectorul. În fine, Costel mi-a zis să bag eu cinci sute de mii de dolari ca să facem localul. I-am spus că e mult tare şi că n-o să poată să mi-i întoarcă în veci dacă bag atâta. Erau bani pe care puteam să-i bag la treabă. Până la urmă m-a convins şi am băgat o sută.

— Măcar n-ai băgat cinci.

Pufneşte amuzat.

— Da, normal… A făcut ceva rustic, cu lăutari. Mergea locul. Am mai băgat încă o sută să facem mai frumos, apoi încă una. Dar se şi făceau bani… Era plin toată săptămâna, după mese nu-ți dădeai seama dacă e marți sau sâmbătă. Sub noi era o discotecă amărâtă a unui fin al procurorului Muscalu, care mai venea şi pe la noi. Ştiam de el, dar nu m-a interesat. Noi ne vedeam de treaba noastră, el de-a lui. Am început să caut lăutari şi manelişti să îi angajez. Pe Florin Salam l-am găsit la o nuntă de spoitori prin Apaca. Erau vreo cinci sute de țigani la nunta aia şi spoitoresele erau în fuste şi doar cu papuci, de lăsau în urmă un miros de picioare nespălate prin toată sala… Ți se-ntorcea stomacul pe dos.

Face o pauză ca să-şi alunge amintirea.

— Cânta şi Guță acolo, el era mai cunoscut pe vremea aia. Cânta unele de jale. Cum le place la spoitorii ăştia. Lu' Salam îi zicea Florin Fermecătoru pe atunci. Mă uitam cum aruncă spoitorii ăia cu chifle în el când cântă şi mi s-a făcut milă. M-am ridicat şi i-am zis să vină cu mine. Guță m-a întrebat de ce nu-l iau şi pe el. Da' nu era să le stric oamenilor nunta, să-i las fără muzică. L-am întrebat pe

Florin al cui e şi mi-a zis că al lu' Bahoi Lăutaru.

— N-am auzit de el.

— Ei, n-aveai de ce... L-am luat pe Salam şi ne-am dus la el acasă. Erau zece oameni care dormeau într-o cameră. Am luat-o şi pe soția lui de acolo şi i-am dat un apartament. Îți spun, e şmecher şi acum apartamentu' ăla, cu parchet în două culori şi jacuzzi. M-a întrebat dacă poate să-l treacă pe numele lu' ta-su şi l-am lăsat. L-am luat să cânte la cârciumă şi i-am făcut salariul cinci mii de dolari pe lună, de s-au ofticat ceilalți lăutari, că atât aveau şi ei. Avea un junghi de maşină pentru care îi dăduse câteva mii lu' Adi de la Vâlcea.

Se gândeşte puțin, apoi continuă înveselit:

— Şi mai era şi furată. L-am sunat pe Adi şi vină să-şi ia maşina şi să-i aducă banii şi i-am zis lu' Florin că-i iau eu maşină. Mi-a zis că vrea un Mercedes balenă cu patru faruri, că a văzut el pe undeva. I-am spus să se hotărască, că astea-s două maşini diferite. A ales patru faruri şi aia i-am luat. Ei, cu lăutarii ăştia am ridicat şi mai mult locul. Era linişte la Calipso, nu venea nimeni să facă scandal, că ştiau că suntem băgați acolo şi eu, şi frate-miu.

— Dar parcă s-a întâmplat...

— Exact! Trei scandaluri mari şi late au fost, în toată perioada. Şi pe două dintre ele le-am făcut eu personal. Pe unii de-ai lui Geamănu i-am articulat eu acolo, că erau tari în gură, şi-n altă seară au venit Ionuț Legionaru cu Dan Cioară...

Îi ştiu pe amândoi. Dan Cioară e un băiat cu tupeu care se afiliază mereu diverselor grupări infracționale, după cum bate vântul. Ionuț Legionarii e un român care arată ca băieții ăia dopați din federația americană de wrestling, doar că are muşchii creați în Legiunea străină şi definiți în sălile de forță din Bucureşti. El şi Marian Ucigaşu au făcut legea printre bodyguarzii capitalei când au ținut paza faimosului club Karma, Mecca drogurilor din România.

Nuțu face câteva mişcări să se dezmorțească.

— Ei, pe ăştia doi îi cunoşteam şi, când au venit, am pus să le găsească masă, deşi nu prea erau mese libere. Cum s-au aşezat, au început să țipe la chelneri şi să-i înjure. Le-am trimis nota şi m-am ridicat chiar eu să-l iau pe Legionaru la pumni. L-am băgat în spital în noaptea aia. Dan Cioară a fugit. L-am alergat prin tot oraşul cu maşina, până s-a lovit de alte maşini pe la Universitate şi s-a făcut praf. Apoi a venit Maharu, îl ştii, peştele ăla de o ținea pe Simona Sensual, să mă roage să-l las în pace, că are ceva combinații cu el… Cam aşa a fost cu Calipso. Pană când n-a mai rezistat „cineva" să vadă câți bani facem noi. Ne-a făcut o cheie să ne bage la puşcărie şi să preia el restaurantul. A reuşit. Până şi Costel Bugatti a dat declarație împotriva mea…

— Şi l-ai iertat?!

— Ce să fac? A lui a fost a cinci sute una declarație împotriva mea. Atât l-a dus capul, atât a făcut. Măcar de l-ar fi salvat asta, dar a făcut şi el şase ani. Că Dumnezeu nu doarme…

Zâmbeşte amar.

— Dar cum s-a ajuns acolo? întreb.

Oftează…

— Era un lăutar nenorocit care devenise turnător la gabori, unul Trompetă. Ăsta s-a împrumutat de nişte bani de la Bugatti şi de la un om al nostru, Fluturică. Când n-a mai plătit, ăştia i-au băgat câteva capace chiar la Calipso. Fraieru a fugit direct la gabori şi a dat declarație că l-am fi îmbrăcat în mireasă, că l-am sechestrat şi l-am futut. După declarația lui, au mai luat şi de la alții. Până şi Maharu a dat, despre mine personal. M-au scos şi proxenet… Asta m-a enervat la culme. Eu, care nu numai că n-am umblat cu târfe, dar şi când am avut un protocol, am scos bani din buzunar şi le-am plătit…

S-a inserat. Hotărâm să punem punct.

A doua zi. Vremea e încă frumoasă. Mergem să ne întâlnim cu soția lui la un prânz târziu pe terasa unei bodegi din Snagov. Restaurant din lemn. Cu o mochetă verde pe-afară care imită iarba, mese şi scaune din plastic, dar mâncare bună. Aici trage Nuțu de obicei după ce-şi termină treaba prin Bucureşti.

Luăm câte o ciorbă de văcuță. Încă de pe drum mă frământ cum să abordez subiectul care mă interesează cel mai mult. Peste două săptămâni urmează o înfățişare la Curtea Supremă. Din câte-am auzit, cămătărie, alcătuire de grup infracțional organizat, amenințări cu moartea. După primele instanțe, Ion Balint a primit cinci ani, iar şansele ca în octombrie să între din nou sunt mari.

Sorb zeama din farfurie şi mă gândesc la omul din fața mea. A făcut deja cincisprezece ani, urmează foarte probabil încă cinci. Vinovat? Desigur, o recunoaşte chiar el. Nu îmi neagă niciodată faptele, dar îl înfurie la culme abuzul justiției. Chiar atât de vinovat? Douăzeci de ani de plată pentru greşeli? Nu ştiu… Mă gândesc la ce-aş fi făcut eu dacă m-aş fi născut şi aş fi crescut pe străzile alea. Şi eu le-am dat bani unor cunoscuți care aveau nevoie, ca să finanțeze start-up-uri, şi nu puteau accesa bănci. Cu dobândă. Cămătă. Ilegalitate. Unii mi-au restituit banii, alții nu, fiindcă nu le-a ieşit afacerea sau pur şi simplu s-au dovedit necinstiți. Am avut prieteni apropiați pe care i-am împrumutat, fără să câştig un leu. Mi-au spus că au mare trebuință şi i-am crezut. Nu doar că nu mi-au returnat banii, dar la un moment dat au renunțat şi să-mi mai răspundă la telefon, iar între timp postau poze de la petreceri din Ibiza. Au fost momente în care ne-am întâlnit pe la mare, cazați la aceleaşi hoteluri, iar ei aveau cameră mai scumpă. Îmi venea să pun mâna pe ceva şi să le crăp capul. Doar frica de închisoare m-a oprit. Dacă n-ar fi fost asta, dacă aş fi fost ca Nuțu, aş fi făcut-o fără citare.

Aşa că-l înțeleg.

Până când terminăm ciorba, Nuțu îl terorizează în glumă

pe ospătarul tânăr, nou pe plantație. Claudia intervine de fiecare dată să-l scape pe puşti de poantele pe care nu le încasează tocmai bine, terorizat probabil de prezența vestitului interlop.

Pentru mine masa a luat sfârşit. Îmi aprind un trabuc. Soții Balint continuă cu şnițel cu gorgonzola, cartofi prăjiți cu brânză şi papanaşi cu dulceață. Diferă doar cantitățile îngurgitate. Ca şi cum mi-ar fi ghicit frământările, Nuțu face o pauză. Pune furculița jos şi bea o gură de suc. Apoi se şterge la gură şi zice:

— Pe 27 am termen la înalta Curte. Ăştia vor să mă bage la puşcărie pe un telefon. Am cumpărat o maşină de la unu' Antonescu, de-i zice Gigantu. Un Mitsubishi d'ăla să car remorca pentru cai. Ne-am înțeles şi i-am dat douăj' de mii pe ea. Când m-am apucat să-i fac fiscalu' am văzut că maşina nu e OK. L-am sunat şi i-am spus să vină să-mi aducă banii şi să-şi ia maşina. A zis că i-a cheltuit, dar că face rost. Cât m-am mai folosit de maşină nu îl sunam, decât din când în când, să-i amintesc. Când a trebuit s-o bag la RAR şi nu s-a putut, l-am sunat iar. A venit la mine şi mi-a mai cerut cinci mii de euro să renoveze un apartament, ca să-l poată vinde, să-mi dea banii. Dus a fost şi cu ăia. Nu mai răspundea nici la telefon. Apoi m-a sunat, a zis că vine cu nevastă-sa să ia maşina, că au găsit s-o dea. Au venit la mine, au luat-o şi peste două zile m-a sunat că i-a furat-o cineva. Ştiam că minte. Am simțit că iau foc. Toate astea cu falsul furt şi tot sunt la dosar, ți-l arăt. I-am spus să vândă maşina şi să-mi dea banii, a zis că n-o mai are şi l-am turnat în trafic cu ea. Mă plimba în fiecare zi cu vorba, îşi bătea joc efectiv. Da, m-a luat capul. Da, am urlat la el la telefon. L-am şi amenințat, dar să mă duc la puşcărie pe banii mei şi pe dreptatea mea?

Încerc să-mi imaginez convorbirea, dar Claudia îmi întrerupe şirul gândurilor:

— Şi tu crezi, Codine, că ăstora le ajunge să mi-l bage la puşcărie? Ultima oară când l-au ridicat avea o sută

şaptezeci de lei în buzunar. Mi i-au trimis, dar acasă nu mai aveam alți bani. Am luat douăzeci de oi şi le-am dus la abator, ca să iau banii pe ele. Acolo mi s-a spus că una din ele e bolnavă. Ceva contagios. Mi-au ridicat şi restul oilor. Cinci sute optzeci. O sută optzeci le-au incinerat pe loc şi patru sute le-au tăiat şi au făcut analize. Nici măcar una nu mai era bolnavă. M-au despăgubit cu o sumă de bani la care a mai trebuit să pun eu ceva ca să acopăr amenda incinerării. Ascultă ce îți spun, când eşti jos, atunci te lovesc mai tare.

De curiozitate, seara caut stenograma cu amenințările lui Nuțu.

NC: Ia zi, mă…
AG: Am vorbit cu ăsta, îmi dă…
NC: Bă, io te-ntreb dacă tu eşti normal, aşa. Te-ntreb şi io pă tine: Dacă io ți-am dat ție bine şi am ajuns să te rog să-mi dai câteva mii de euro, a?
AG: Ți-i dau, da… Înc-o dată…
NC: Când mi-i dai?
AG: Luni.
NC: Luni? Ce bani îmi dai, mă tu luni? Ca să ştiu şi eu pe ce mă…
AG: Am de luat din toate părțile luni.
NC: Zi-mi, bă, ce bani îmi dai, lasă că ai de luat din toate părțile, vreau să ştiu şi eu…
AG: Mă duc la firmele astea două… Pe urmă trebuie să vină ăsta cu brazi, să mă duc să-i dau dincolo, să văd ce-oi lua şi de dincolo… şi… cu…
NC: Şi luni e marți, a? Bă, fii atent! Să moară familia mea dacă…
AG: Să moară mama…
NC: Băi! Dacă io pă tine te las să faci Crăciunul ăsta, să-ți bagi pula în morții mei. Dacă nu, să-mi bag pula în morții tăi io. Fii atent ce spun!
AG: Deci noi facem…

NC: Băi, fii atent ce-ți spun io ție! Tu să nu te ții luni de cuvânt şi să vezi ce probleme ai cu mine.
AG: Nu ți-am zis că vin luni?
NC: Băi Nebunule! Ai întrecut orice, eşti nebun la cap? Pe toată lumea.
AG: Luni sunt la tine, după-masă. Hai...
NC: Bă, io-ți spun că tot căcat eşti de când erai mic. Ți-am zis: „Adu-mi banii." Ți-am zis: „Adu-mi nişte bani, vedem ce mai facem..." Tu nu mi-ai adus niciun ban. Deci tu nu mi-ai adus niciun ban. Dă-mi banii! Nu mai aştept până luni. Am alte probleme, am altele pe capul meu, nu mai aştept până luni. Te-am aşteptat... Te-ai jurat pe copii, futu-te-n gură să te fut. Ce juri, mă, tu?
AG: Eu nu mă jur strâmb pe copii în viața mea.
NC: Păi bă! Futu-te-n gură, Nebunule, să moară copiii dacă nu vine ăla din Anglia.
AG: Da, să moară copiii dac-a venit.
NC: N-a venit? Păi cine e ăla din Anglia, mă?
AG: A fost un bucătar din...
NC: Bă, cine-i ăla din Anglia? Băi nenorocitule, tu ai intrat la oamenii ăia la Coşbuc acolo şi nu mai puteau să te dea afară de pe Proprietate. N-am fost io şi m-am interesat şi acolo de tine?
AG: Unde, mă? Eu am nouăj' de mii de casa acolo...
NC: Ai nouăj'de mii... Dă-mi, băi, banii, lasă... nu mă interesează pe mine.
AG: Nouăj' de mii am dat pe spațiul ăla...
NC: Băi băiatule! Dă-mi banii! Dă-mi banii, nu mai aştept. Eu vreau să-mi dai banii.
AG: Da, o să ți-i iei. Eu ce ți-am spus acuma, să moară... tot ce... vrei tu şi tot ce... Dacă eu te-am mințit cu ceva...
NC: Să moară... Băi nebunule, băi.. Cine e la tine-acasă acolo?
AG: Cine să fie? Maică-mea.

NC: Fii atent că mă duc acolo. Mă duc şi, dacă tu n-ai să ce zbier eu pe-acolo-şa, să vezi tu… Să mă scuipi pe mine-n gură. Dă-mi banii!

AG: Eu îți spun că nu e…

NC: Ce, mă? Bă, ce nu e, bă? Băi nenorocitule. Am mințit oamenii pe-aicea: „Stai că mâine, stai că poimâine…"

AG: Ai dreptate, ce vrei să-ți spun..?

NC: Am dreptate, dă? Băi, dacă pun mâna…

AG: Mai aştepți şi tu până luni şi ți-i iei, băga-mi-aş pula în viața mea…

NC: Băi, ai zis şi săptămâna trecută…

AG: Ascultă ce-ți spun eu aicea, deci zilele astea, oricum până luni, şi ăştia mint… Că şi-a luat barcă, băga-mi-aş pula în barcă… Acuma… era la… la ăla, românul ăla care are restaurant acolo. A zis că dă nu ştiu pe unde şi vinde casa, băga-mi-aş pula…

NC: Păi n-a venit, mă, de-acum două luni acasă, şi-a luat bilete la avion? Că nu găsea pe internet? Băi băiatule…

Mă gândesc de câte ori am amenințat pe cineva la telefon. Chiar de câte ori am pocnit pe cineva cu sete, pentru mult mai puțin, în văzul oamenilor. Şi am primit un simplu NUP. Şi-mi dau seama că Nuțu nu înțelege că nu mai e un cetățean obişnuit. E boxerul care nu poate da nici măcar un singur pumn pe stradă. Orice vorbă aruncată în vânt poate fi judecată aspru când vine vorba de un „lider al unei grupări infracționale organizate". Considerat mafiotul numărul unu al României, Ion Balint trebuie să înțeleagă că se află în postura ingrată de a nu mai putea suna să-şi ceară proprii bani.

După câteva zile în care n-am avut timp să ne vedem, hotărâm să mergem la el, ca să tragem un pic de fiare în

sala amenajată în garaj şi să mai povestim. Chestia cu doi iepuri e pasiunea mea.

Capo face piept. Împins culcat cu 120 de kilograme. Eu vreau să fac braţe. Îmi ia cinci minute să desfac ganterele şi să le transform din 35 de kilograme în 20, ca să pot face mişcarea pentru biceps.

Lucrăm în tăcere. După ce transpirăm serios, Nuţu scoate mobilul.

— Mă duc până la 220 să pun pe bară, îmi zice. Vârf.

Formează un număr şi continuă:

— Da' numa' pă natural, nu bag nimic nasol...

Când răspunde persoana apelată, îşi schimbă vocea:

— Ia zi, nea Ioane, cum eşti? Mai bine...? Bravo. Şi cu banii mei cum facem...? Curând? Păi aşa zici de anul trecut...

Nu-mi vine să cred că Nuţu aruncă în eter vorbe pentru care ar putea fi acuzat atât de uşor.

— ...Hai, nea Ioane, că aşa zici mereu, dă şi tu ceva acolo, să te mai cred.

M-am temut degeaba. Conversaţia decurge cât se poate de calm. Nuţu închide telefonul şi îşi scoate tricoul, care musteşte de sudoare. Tot spatele îi e tatuat ca al unui adevărat Yakuza. Un japonez înarmat cu două săbii e încadrat de doi dragoni impresionanţi. În josul tabloului în tuş pe piele sunt bătute cu acul cuvintele care-i stau drept crez şi aspiraţie totodată: HARD TO KILL.

Îi spun îngrijorat:

— Boss, iar începi cu astea? Intri iar la necaz...

— Şi ce să fac, Godine, pe banii mei? Vrei să-ţi spun de ăsta?! Cel mai mare luptător pe care l-a avut România! Draica Ion. L-am cunoscut în Constanţa, avea să-i dea nişte bani lu' Săceanu. Îi lăsase maşina semn şi tot mai avea să-i dea. Când l-am întâlnit, îi dădea Săceanu flegme şi-l înjura. N-am suportat şi i-am zis că-l ţin eu. I-am plătit datoria, i-am scos maşina şi el mi-a lăsat semn un apartament. Când am intrat la puşcărie, el a divorţat de

nevastă-sa şi i-a lăsat ei apartamentul ăla. De atunci nu mi-a dat nimic. Ce vrei să fac pe banii mei? Îl sun şi atât. Nu te mai uita aşa la mine, că nu-l ameninț, nu fac nimic. Îl sun şi atât. Nu te mai uita aşa la mine, că nu-l ameninț, nu fac nimic. Îl sun să-l întreb când îmi dă banii mei. Sau nici asta n-am voie?!

Se întinde iar pe banca pentru piept şi apucă furios bara grea. Îi înțeleg frustrarea, dar sunt şi revoltat că nu reuşeşte să-şi accepte noua condiție de suspect de serviciu. Începe ridicările şi continuă scrâşnit:

— Ăsta sunt eu. Sunt bun când ți-e greu; când te ajungi, e bine să nu mă cunoşti. Exact aşa a fost şi cu primarul din Popeşti-Leordeni. Petre Iacob. Când l-am cunoscut, lucra la o fabrică de mezeluri şi mi-aducea salam la câini. Când i-am dat primii zece mii să-şi facă magazin, a zis că n-o să mă uite în viața lui. Apoi l-am luat asociat la fabricile de alcool cu Mihai Cuptor. Când a ajuns primar cu PSD-ul şi a venit acolo Gabi Oprea la o fabrică în campanie electorală, m-a sunat iar. Angajații de la uzină cu alți locuitori din Popeşti au vrut să-i linşeze. Oprea cu ai lui s-au baricadat şi am trimis eu o suta şi ceva de băieți să-i scoată şi să-i încingă pe ăia din Popeşti, să vadă că nu e de glumă cu PSD-ul. Crezi că mi-au mulțumit vreodată?

Lasă bara jos şi se îmbracă cu un tricou uscat adus de Claudia.

— E bine că am făcut mişcare. Fiare fac şi mai joc tenis cu piciorul. Fotbal n-am mai jucat de mult timp şi nici nu joc foarte bine. Am învățat târziu, în puşcărie. Mi-am făcut o echipă şi rupeam tot. Aveam doi travei fundaşi, Mariana şi Marcoleta. Nimic nu trecea de ei, aveau nişte picioare lungi şi le mai şi ridicau pe sus. Cine intra la mine în echipă îi spuneam de la început că nu e loc de chiulit. La mine te echipă se aleargă. Şi ce crezi? Toți alergau până li se tăia răsuflarea. Pe câțiva i-au luat cu salvarea de pe teren. La un moment dat m-au chemat gaborii şi mi-au zis că nu-mi mai pun joaca la activități, pentru că noi

câştigăm totul fiindcă adversarilor le e frică să ne bată.

A uitat de furie. E din nou vesel.

Octombrie

Într-una din după-amiezile următoare stau în curte cu Nuțu, care încearcă să-l împace pe Cezar, fiul cel mic. A plâns toată ziua şi Claudia e disperată. Mă uit la Coco, papagalul imens, şi la ratonul Froni, care-şi fac de cap prin curte, evitându-se totodată, căci nu prea se suportă. Coco e şeful curții până se lasă noaptea. Atunci, pe rând, unul dintre monştrii patrupezi e eliberat şi papagalul se retrage în volieră. Sper din tot sufletul ca blestematul de Coco să nu învețe vreodată cum mă cheamă. Toți cei pe care i-a strigat vreodată au înfundat puşcăria. Când trec pe lângă el, îi şoptesc „Andrei, Andrei", poate îl induc în eroare.

În brațele tatălui, Cezar se linişteşte. E un moment special, Nuțu e în formă şi, în timp ce pregăteşte grătarul, începe să depene o poveste în perfectă antiteză cu seara care se aşterne liniştită peste comuna Gruiu: cum s-a ridicat din stradă.

— Am fost smardoi de mic, aşa că m-am dus la box, la Voința. După ce m-am pregătit o vreme, antrenorul m-a aruncat în ring cu unul mult mai pregătit. Prima rundă, m-a spart ăla cu bătaia. Parcă nu se mai termina. Venea peste mine încontinuu. La pauză antrenorul mi-a zis să-i dau perversa aia a mea de pe stradă. În runda a doua i-am prins-o. A leşinat pe loc şi au sărit oamenii să-l ajute să nu-şi înghită limba. Antrenorul m-a luat pe sus şi urla de parcă era meritul lui. Au urmat alte treizeci de meciuri şi n-am pierdut niciunul.

Claudia vine cu un platou acoperit şi îl ia pe Cezar, care mai are puțin şi adoarme.

— Asta până la şaptişpe ani, când am furat cu unii o

sută şaizeci de butelii şi, pentru că erau de la stat, ne-au dat pedeapsa maximă. Am stat un an zile pe arestul capitalei, ceea ce nu era legal căci eram minor, dar nu-i păsa nimănui. A fost un an extrem de greu. N-am văzut lumina zilei şi gardienii mă băteau des şi mă torturau. Unul era chiar un fost boxer pe care-l bătusem în ring. Fiind mai mare, venea pe la noi pe la sală. Ăla dădea cel mai rău. Toți aveau porecle în funcție de abilități. Ciumecu' era unul cu pumnul greu. Pâş-pâş se strecura noaptea la noi ca să ne bată, să ne ia direct din somn. Aveam în cameră un fost canoist, Cristi, cu un ochi de sticlă. Pe Ciumecu' l-am prins într-o seară singur la mine-n celulă. I-am instruit pe unii să bage saltelele-n uşă şi m-am apucat de el. L-am omorât cu bătaia pe Ciumecu' şi pe Cristi l-am muşcat de barbă. I-am scos ochiul şi ne-am tăiat toți cu el, să pară că a făcut-o Ciumecu'.

Nuțu îşi ridică maioul şi-mi arată semnele încă vizibile. Mă cutremur. Clipe de coşmar la şaptesprezece ani. La vârsta aia clipele mele grele arătau altfel. M-am certat cu mama fiindcă mă obliga să învăț prea mult pentru gustul meu şi, în semn de protest, m-am apucat pe ascuns de şcoala de şoferi.

Amintirile astea nu îl tulbură prea tare. Continuă cu glas monoton, în timp ce pune bucățile de carne pe grătar:

— Apoi am dat foc la saltelele alea în celulă. De la scandalul ăla au aflat şi superiorii că suntem ținuți acolo ilegal şi ne-au dat drumul. M-am dus înapoi la box, de data asta la Semănătoarea. N-am stat mult nici acolo şi am încercat să fugim din țară. Eu cu Sile. El a reuşit, pe mine m-au prins. Mi-au zis că, dacă îl aduc înapoi, nu ne bagă pe niciunul. Am trimis vorbă şi el s-a întors. Ne-au legat pe amândoi şi ne-au trimis la prizon. De data asta Jilava, unde am stat până la douăzeci şi şase de ani. Acolo m-am bătut şi pe urmă m-am împrietenit cu toată puşcăria. Aşa am ajuns ca azi să cunosc toți şmecherii din toată țara, din orice oraş, cât de mic. Am ajuns şef peste aripa de puşcărie

de la tineret. Prindeam porumbei pentru gardieni, făceam tot felul de munci. Eram omul casei. Sile făcea acelaşi lucru la juniori că n-avea 18 ani. La seniori era unu' Cezar, un şmecher adevărat, care era şef pe vremea aia Bucureşti, cam cum suntem noi acum. Tot român, şi tot aşa a ținut steagu' sus!

Vorbeşte fără patimă, ca despre un meci de box anost, în timp ce începe să scoată bucățile de carne friptă şi să le pună într-un bol.

— Când a început Revoluția, noi nici n-am ştiut, că n-aveam nicio informație de afară. Am văzut cum i-au adus pe ăia împuşcați pe la Timişoara şi i-au incinerat undeva în spate, că mirosea. Au mai adus încă vreo mie de deținuți şi, de unde eram o sută într-o cameră, am ajuns de două ori pe atât şi stăteam trei în pat. Atunci le-am trimis vorbă lu' Sile şi lu' Cezar şi am organizat o revoltă. Toată puşcăria. Nu se mai putea, nu mai rezistam. Ne-am suit pe acoperişuri ca să ne cerem drepturile. Am stat câteva zile acolo, dar majoritatea au cedat. Unul câte unul. Am rămas patruzeci de oameni care am primit liberarea. Când am ieşit pe poartă, îmi amintesc că un ocnaş îmi cânta de la un geam, acompaniindu-se cu acordeonul; NU MAI MI-E FRICĂ DE PEDEAPSĂ, CĂ AM AJUNS PE STRADA NOASTRĂ. De atunci nu doar strada a fost a noastră. Toată lumea!

Friptura e gata. Ne aşezăm la masă înăuntru şi prind momentul să pomenesc despre un subiect pe care presa şi civilii l-au dezbătut ani la rând în fel şi chip. Băieții lui, sub cadrul legal oferit de firma de pază şi protecție Gladiatorul, erau folosiți la diferite firme, depozite, cluburi şi alte obiective. Mulți optau pentru firma respectivă nu datorită calității angajaților, ci pentru că liniştea era asigurată chiar de numele fraților Cămătaru. Recunoaşte că a fost acuzat de asta, dar nu s-a demonstrat niciodată în instanță. Împarte bucățile în farfurii şi reia povestea:

— Cât despre bătăi, Codine, eu mi le-am făcut singur.

Mereu am fost şi eu acolo, n-am trimis avangarda, iar eu să stau pe telefon. De tăiat, n-am tăiat pe nimeni. Şi când aveam cuțit, îl țineam pe stânga şi doar îl desfăceam ca să le iau ochii când le dădeam croşeul de dreapta. Knockout. Una dintre cele mai grele a fost cu clanul Gruia, la Progresu'. M-au luat doi băieți acolo, unul era naşul meu. Se certaseră cu ai lu' Gruia şi voia s-o rezolvăm. Nici nu ne-am gândit că e rost de bătaie. Mai erau încă trei băieți cu noi, unul dintre ei era Aliuță boxeru', îl ştii. Mi-am lăsat Ferrariul parcat şi am mers cu două maşini la el. N-aveam nici măcar un briceag la mine. Ai lu' Gruia... ce făcuseră? Ne aşteptau douăzeci-treizeci pe strada unde era întâlnirea şi ne-au înconjurat. Parcaseră nişte rable ca să nu putem avansa cu maşina. Alte câteva zeci de romi se urcaseră pe acoperişurile şi gardurile dimprejur. Ăştia ne-au luat primii când ne-am dat jos, molotoave şi cărămizi. Ploaie. Ca la Posada!

Mă priveşte amuzat.

— Cum m-am dat jos, mi-a explodat pe umeri o sticlă aprinsă. M-am transformat pe loc într-o torță umană şi am început să mă tăvălesc. Unul dintre ai mei mi-a smuls hainele de pe mine. Uite cum am ajuns eu în câteva secunde în pula goală în țigănie. Aşa m-am apucat de bătaie. Dracul gol! În câteva minute a apărut Sile cu alți doi într-o maşină. Când a coborât un bolovan, l-a lovit direct în față şi i-a rupt nasul. Îi ieşise osul prin piele, ceea ce n-a făcut decât să-l înrăiască mai tare. Seceram la ei amândoi. Eu în pula goală şi el cu sângele şiroind peste gură şi pe obraji, dar tot nu făceam față, din cauza ălora de pe case. Atunci naşul a luat o puşcă din portbagaj şi a început să tragă după ei. Au sărit ai dracu' de pe acoperişuri şi aşa am scăpat de acolo.

Oftează. Mai bea o gură de suc şi îmi oferă calm finalul:

— Răzbunarea am găsit-o câteva zile mai târziu. Ta-su lu' Sandu Hingheru, Marian, lucra la REBU, unde erau angajați mulți dintre ăia cu care ne luaserăm. Am aranjat

cu el să ne cheme şi pe noi când îi cheamă la salariu. Ne-a chemat la parc la Libertății. Le dădea banii la un birou improvizat într-un garaj de-ăla din tablă. Noi aranjaserăm să nu răspundă poliția la telefoane o oră. Şi ne-am dus acolo şi le-am dat coma. Cu bâtele, cu răngile sau doar cu pumnii. I-am călcat în picioare, până n-a mai suflat unul.

Am terminat de mâncat şi mă tot foiesc. Aş vrea să ies să-mi aprind un trabuc. Îmi arde buza la propriu. Recapitulez în gând bătăile mele. Prin vară am dat un singur pumn, mort de beat, la Cluj la Untold. Ploua cu găleata şi mi-am scos pantofii din picioare ca să nu alunec pe podeaua de lemn de la VIP. Cu un an în urmă m-am bătut împreună cu prieten cu vreo patru vlăjgani, undeva în vârf de munte, pe la Susai. Şi atunci mort de beat. Mai mult ne-am tăvălit în zăpadă şi, pentru că eram înfofoliți bine, am scăpat cu fața curată. Mai înainte a fost una pe malul lacului Herăstrău. Eram singur şi m-am luat cu trei. I-am spart unuia un pahar în cap şi apoi m-am pus în gardă. Am dat vreo doi pumni, mi-am luat vreo două picioare, dar am rezistat. Mă întreb ce-ar fi fost dacă m-ar fi văzut Il Padrino în vreuna din situații. Sunt sigur că s-ar fi tăvălit de râs…

— Zi-mi de lei… îi spun dintr-odată, hotărând să amân trabucul pentru plecare.

Nuțu se lasă pe spate. Simt că-i un subiect care îi face plăcere.

— Am cumpărat doi pui de lei subnutriți de la Mamaia, din parcul de distracții. Frate şi soră. Îi avea unu' Puiu, un fotograf din Braşov. Mi-a fost milă de ei şi i-am adus la mine la fermă, în Sălaj. I-am hrănit cu mâna mea. Când s-au făcut mari, am început să caut o altă leoaică cu care să-l împerechez pe al meu. Ce să vezi? Am găsit alți doi lei frate şi soră, îi avea un american la vânzare. Şi ce crezi? Îi crescuse la Bucureşti, la Marriott, într-o cameră de hotel. Când a venit la mine şi a văzut condițiile, mi i-a dăruit pe amândoi. Masculul era superb, avea o coamă imensă. Când

am aflat din puşcărie că mi i-au luat şi i-au dus la Grădina Zoologică, m-am întristat. Nici nu mă pot duce să-i văd. N-am fost niciodată după ce am ieşit.

Se lasă tăcerea. E momentul să mă retrag.

— Sărut-mâna pentru masă, eu am plecat.

— Nu uita, Codine, mâine la unşpe jumate. Avem zi grea.

Ştiu. Ştiu chiar mai bine decât el.

Afară s-a făcut răcoare. Mă uit pe cer, scotocind după brichetă. Trabucul uşor umed începe să fumege abundent către cerul înstelat.

Octombrie

Nuțu mă cheamă la ferma lui din Bucureşti, Şoseaua Sălaj 277-283. Ştiind că mama lui stă la câteva străzi distanță, mă bucur. Am insistat pe lângă el să mă duc s-o cunosc pe mama lui şi a lui Sile. Smaranda Stoica, supranumită Mimi Cămătăreasa. Am auzit poveşti contradictorii despre ea. Atât din oraş, cât şi de la fiul ei, Ion. Pentru a putea să-l înțeleg mai bine pe Nuțu, trebuie să îi cunosc şi singurul părinte rămas în viață.

— Hai că vine Gulu să te ia, îmi zice el, confirmându-mi că urmează s-o întâlnesc.

Pe de o parte, mă bucur că vine Costel Stoica frate pe jumătate cu Nuțu, exact ca Angelica. Nu l-am mai văzut şi sunt foarte curios. Pe de altă parte aş fi preferat să merg singur acolo, ca să pot sta cât vreau. Până să îi explic lui Nuțu asta, apare Costel. Într-o Dacie albă. Un pic grăsuț, deloc amenințător, nu pare făcut din acelaşi aluat cu Sile şi Nuțu. Pare că masivitatea, agresivitatea şi masa musculară a fraților Balint au venit pe linie paternă.

Gulu mă preia şi mă duce pe Soreni. Din câte ştiu, casa copilăriei lui Nuțu a fost pe Buturugilor, dar mama lui s-a mutat la un moment dat pe Soreni, unde în timp a strâns

mai multe proprietăți. Smaranda mă aşteaptă deja în drum: Nuțu a prevenit-o că merg s-o cunosc. Se ține destul de bine la vârsta ei. Doar părul alb ca omătul şi un baston negru la capătul căruia e legată o năframă colorată îi trădează vârsta.

— Am osteoporoză la şold, îmi zice ea în timp ce se aşază pe o bancă de lemn din fața casei.

E îmbrăcată într-un fel de capot alb cu flori colorate, cum poartă femeile la țară prin gospodărie, ziua şi noaptea. În picioare are nişte papuci roz. Pielea albă îmi confirmă încă o dată spusele lui Nuțu: „Noi suntem români, chiar dacă au fost mereu mulți țigani în jurul nostru."

Nu ştiam cât de greu sau uşor o să-mi fie să vorbesc cu ea. Se dovedeşte însă că bătrâna doamnă are şi darul povestirii, şi poveşti pe măsură. Intru imediat în universul ei, fără să pun multe întrebări. Mă simt când în romanele lui Sadoveanu şi Rebreanu, când în ale lui Marin Preda şi Panait Istrati.

— Bunicul meu a fost chiaburul Zaharia şi era foarte avut...

Aşa îşi începe Mimi povestea, privind în susul străzii, să vadă dacă e careva cu ochii pe noi.

— Tatăl meu, Ştefan Zaharia, a îndrăgit-o pe mama, Rada Petrişor, o femeie sărmană din Videle. Rada mai avea treisprezece frați şi surori, crescuți toți doar de mamă, căci tatăl murise la 1914 în război. Ştefan şi Rada s-au iubit pe ascuns, ca să nu afle bătrânul Zaharia, şi rodul iubirii lor a fost o fată pe Rada a dus-o la Videle s-o crească împreună cu mama ei. Când Rada a rămas grea a doua oară cu Ştefan, de disperare a bătut la uşa surorii lui, femeie înstărită şi la casa ei. Aflând povestea, sora lui Ştefan, tatăl meu, a luat-o pe Rada în casă şi apoi s-a dus să îi spună lui Zaharia că Ştefan are deja doi copii cu femeia şi ar fi cazul s-o ia de nevastă. Când a aflat, chiaburul Zaharia l-a chemat de îndată pe Ştefan şi l-a pus să curețe o fântână adâncă. Odată Ştefan intrat în fântână, taică-su l-a lovit în

cap de câteva ori cu o găleată... Voia să-l ucidă şi să scape de ruşinea de a se împreuna cu o fată săracă. Cu capul spart, Ştefan a zăcut în fântână şi a făcut pe mortul până când călăul s-a îndepărtat. Atunci a ieşit de-acolo şi dus a fost. A luat-o pe Rada şi au plecat la Bucureşti, mai exact în comuna Măgurele, actualul Sălaj din sectorul 5. Tot mama Radei, săraca, i-a ajutat şi şi-au cumpărat o bucată de teren pe Buturugilor, unde şi-au făcut prima casă. Acolo m-am născut eu, Smaranda Zaharia, la 10 mai 1939.

Avea deja două surori mai mari şi a urmat un frate după câțiva ani. Ştefan era măcelar şi făcea ceva bani, iar Rada era țesătoare la Iuta. Se descurcau destul de bine când, ironia sorții, tatăl lui Ştefan, chiaburul Zaharia, a apărut iar în viața lor. Comuniştii i-au confiscat averea şi el s-a refugiat în casa lor de pe Buturugilor. Rada însă s-a îmbolnăvit de la praful din țesătorie şi s-a stins la câteva luni de la venirea pe lume a fiului. Ştefan s-a recăsătorit cu Saveta.

— De cum am văzut-o intrând în casă, i-am sărit în brațe şi i-am zis „mamă”. Surorile mele mai mari însă îi spuneau Veta. În al doilea război, tatăl meu a tras mai mult din cauza ruşilor care ne ocupaseră decât din cauza bombardamentelor, cu care se obişnuise. Cei dintr-o garnizoană rusească i-au oprit căruța cu care se deplasa şi i-au înlocuit pe loc cei doi cai frumoşi pe care îi înhămase la ea cu două gloabe. Tatăl meu nu s-a lăsat însă, aşa că noaptea a intrat în grajdurile ruseşti şi a fluierat o singură dată. Caii au venit în galop şi el i-a dus acasă. În câteva ore, soldații ruşi erau la el la poartă. Un vecin care vorbea ruseşte i-a îmbunat, aşa că ne-au scos la poartă pe toți cei patru copii ai lui Ştefan şi s-au mulțumit să ia doar caii şi să îi aplice hoțul o scurtă corecție.

Smaranda Stoica se opreşte şi-şi priveşte lung bastonul cu năframă.

— Ani mai târziu prin ’44, ’45, tata a avut de-a face şi cu legionarii. Aflaseră ei de câțiva din Măgurele care încalcă rânduirile. Au trimis o dubă în care să fie încărcați. Tata a fost smuls din casă de lângă Saveta şi de lângă noi, copiii, şi urcat în dubă. Despre el aflaseră că ia de prin țară viței şi porci şi îi taie clandestin. Tot cartierul mânca de la el. După ce l-au urcat în dubă, băieții în parpalace de piele au început să adune şi alți bărbați de pe aceeaşi stradă. Saveta mergea în urma dubei şi noi, cei patru copii, ne-am alăturat. Când îl urcau pe unul dintre vecini, am reuşit să-l scoatem pe tata din dubă şi ne-am agățat de el, plângând. Văzând asta, legionarii l-au luat la picioare până l-au lăsat lat, dar măcar nu l-au mai săltat. A rămas în colbul străzii cu noi, familia lui, strânsă în jurul lui ca un scut. A doua zi, cei pe care-i urcaseră în dubă au fost găsiți morți pe un câmp aflat la câteva sute de metri de casa lor. Fuseseră eliberați şi împuşcați din spate în timp ce alergau să se salveze. Tata s-a reprofilat şi s-a făcut fierar betonist. Îşi făcuse o mică echipă de tineri muncitori printre care şi Niculae Balint, din cartierul Tei. Când m-a văzut într-o zi de pe schelă, că mergeam cu merinde pentru tata, s-a hotărât că el pe Smaranda o vrea. S-a dus chiar la tata să mă ceară, iar el nu s-a opus. I-a spus că, dacă şi eu vreau, el e de-acord. M-am luat cu acte cu Niculae Balint şi, pe când ne aflam la Călăraşi, unde tata şi Niculae lucrau la şantierul de celuloză şi hârtie, printre plimbări pe Dunăre şi Borcea, uite că am rămas gravidă cu Ion. Câțiva ani mai târziu a venit pe lume şi Sile. De mic, Nuțu a iubit caii şi a avut grijă de ei. Era disperat să aibă cei mai frumoşi cai şi hamuri cu zorzoane. Ieşea mereu cu ei să îi alerge şi îi adora, pur şi simplu. Sile n-avea treabă cu caii, însă avea un câine, pe Jack, pe care-l iubea ca pe ochii din cap. Îl lua cu el peste tot şi se certa adesea cu hingherii care voiau să-l ia.

Mimi face o scurtă pauză, ca pentru a răscoli prin amintiri.

— Ceauşescu a luat toți țiganii din valea Floreasca şi i-a mutat în cartier la noi, într-un ghetou, nu departe de unde stăteam. Începuseră problemele în cartier, aşa că mi-am chemat băieții şi le-am spus: „Mamă, să aveți mare grijă. Dacă veniți acasă bătuți, vă bat şi eu, mai abitir!” Când băieții erau mai mari, 16 ani să fi avut Nuțu, Niculae lucra la moara Assan. Când a plecat la muncă, la cinci dimineață, l-a lovit o maşină şi a murit. Eu când l-am găsit, am albit pe loc. La ceva timp l-am cunoscut pe Stoica Anghel, cizmar de lux cu prăvălie pe Lipscani. Era cu vreo şapte ani mai mare ca mine, eu aveam treizeci şi puțin, da' nu exista să trec eu pe stradă şi să nu întoarcă capul după mine toți bărbații. L-am luat din interes, nu pot să te mint, că făcea bani mulți şi eu aveam doi copii. El făcuse cizmele de spectacol ale Lidiei Jiga[3]. Era încălțată chiar cu ele când au sfâşiat-o propriile ei animale, pe care le dresase chiar ea, un leu şi un tigru. Nu te întorci cu spatele la fiare, maică, ține minte. L-am luat din interes pe Stoica, cum îți spuneam, dar m-am păcălit, că tare rău am dus-o. Cum se scula dimineață, îl chema pe Gorică şi-l trimitea după coniac. Bea de stingea şi fuma trei pachete de țigări pe zi. O dată la trei săptămâni venea acasă mangă şi spărgea tot. Doi copii am avut cu el, pe Angelica şi, un an mai târziu, pe Costel. Vezi toate casele astea de vizavi? Eu le-am făcut, cu banii lui, dar cu mâna mea. Să aibă toți cei patru copii ai mei casă lângă noi. Le-am trecut pe numele lor. Veneau țiganii cu căruța de cărămizi şi eu le dădeam cerceii din urechi şi le spuneam să mi le lase şi să vină cu cerceii a doua zi ca să-şi ia banii.

Când spune asta, Smaranda Stoica duce mâna la cercei

[3] Prima femeie din lume care a dresat lei şi tigri. Ultima ei reprezentație a avut loc pe 7 noiembrie 1970, la Harkov, în fosta Uniune Sovietică (n. red).

şi îi remarc pentru prima dată, împreună cu un inel de pe mână. Par nişte tinichele, cel mult aur de 14, de proastă calitate. De pe inel, ochii îmi alunecă pe mâini, care sunt foarte muncite. Nu sunt doar brăzdate de vreme şi muncă. Degetele sunt toate încovoiate zdravăn, ca şi cum ar fi fost prinse în menghină.

— Când Nuțu era ceva mai mare, să tot fi avut 17 ani, doi infractori bătrâni din cartier, pe la 50 de ani fiecare, cu multă puşcărie, l-au luat cu ei să fure nişte butelii. Țăranu şi Bulgaru au spart un depozit şi pe Nuțu l-au luat cu căruța, să stea afară să încarce marfa, că ştiau că are cai buni şi îi struneşte bine. I-au prins şi i-au băgat pe toți.

Îmi amintesc povestea de la Nuțu. Ştiu că a fost arestat la 17 ani pentru furt din avutul obştesc. Nu mi-a spus însă că l-au corupt doi recidivişti şi că a fost luat drept *getaway driver*. El şi-a asumat complet fapta. O întreb aşadar pe Smaranda despre infracțiunea de care a fost acuzată. Să-mi spună exact ce s-a întâmplat atunci. Care au fost faptele care au trecut-o pe Mimi Cămătăreasă pe tabloul infractorilor importanți ai capitalei. Ştiu varianta lui Nuțu: Angelica practica proxenetismul. Avea fete la treabă peste tot, în special la Disco Herăstrău. Pe două dintre ele, aduse din provincie, le ținea în casa de pe Buturugilor, care era în proprietatea mamei ei. A fost de ajuns ca procurorii s-o includă pe bătrâna doamnă în „grupul infracțional organizat”.

— Ascultă ce-ți spun, să auzi când pleci de aici aşa: „Coana Mimi a murit fără lumânare” dacă te mint cu ceva. Eu pe alea două nu le-am văzut şi nu le-am auzit numele până am ajuns în sala de judecată. Untilă Natalia şi Cincilei Ana le chema, le ştiu numele şi acum, că mă bântuie.

— Cincilei Ana era porecla… intervin eu mirat.

— Nuuu, aşa o chema! Am auzit când o striga judecătorul. Până la urmă mi-au dat cu suspendare. Dar stai să-ți spun cum m-au luat. După ce m-au ridicat prima

oară şi m-au ținut pe arestul capitalei o zi şi o noapte, mi-au drumul. La o săptămână au venit iar la mine în curte, procurorul Sântion cu câțiva polițişti în uniformă, şi m-au luat la omor. Am căzut şi au sărit cu picioarele pe mine. A venit Gulu în fugă de la el de acasă, că l-a chemat lumea, şi s-a pus în fața lor şi a strigat la ei că mă omoară. Atât. Şi-a luat cinci ani pentru asta... Costel o infracțiune nu a făcut în viața lui. M-au dus la Municipal mai mult moartă decât vie, noroc cu Oprescu, că era prieten cu Nuțu şi ținea la el. M-a băgat direct în operație. A alungat şi presa de acolo şi după, când eram la reanimare şi venise poliția să mă ia, le-a zis că el mă dă doar pe semnătură, că dacă plec de acolo sigur dau ortu' popii şi să ştie şi el a cui a fost vina, cu nume şi prenume. Mare om. Şi lui i-au făcut ăştia manevra de l-au arestat! Mare manevră! Când am plecat de la spital, Oprescu mi-a zis clar să nu mai muncesc. Dar cum puteam?! Aveam toți patru copiii la puşcărie şi doi nepoți la mine în grijă, copiii Angelicăi. Vasi şi Boni, adică Vasile Iulian Mihai şi Oana Mihai. Copii mici, a căror mamă tocmai îşi luase doişpe ani de puşcărie. Doisprezece ani! Ca pentru crimă! Opt ani a făcut săraca la Târgşor, opt ani în care eu i-am cărat pe ăştia doi acolo să n-o uite şi le spuneam mereu că e nevinovată. Eu nu zic că n-a făcut ce a făcut. Dar doisprezece ani?!

Pe băncuța de lemn din fața porții, aşezată lângă mine şi strângând bastonul legat cu năframa, Smaranda plânge. Plânge după fata ei cum n-a plâns nici când i-a murit marea dragoste, primul ei soț. Plânge cum n-a făcut-o nici când mi-a povestit cu atâta tristețe de tatăl ei, Ştefan. Lacrimile-i curg şiroi pe obraz.

Într-un târziu încearcă să continue, cu un tremur în voce.

— Boni are o firmă de imobiliare acum. Şi de curând a cumpărat de la stat casa aia galbenă din dreapta, care era pe numele Angelicăi şi i-a fost confiscată. Casa pe care am construit-o eu cu mâinile mele şi în care am trăit eu cel

mai mult. Mare bucurie am s-o ştiu la ea.

Sună telefonul.

— Uite, ea mă sună, că e la magazin, să vadă ce să-mi ia.

Smaranda scoate un Nokia 1310, model pe care în România îl mai au doar oamenii foarte sărăci sau mafioții care nu vor smartphone. Apelul coincide cu venirea lui Costel, aşa că îmi iau la revedere de la doamna Mimi şi mă retrag.

Prin geamul Daciei o mai privesc pe bătrâna cu părul alb, rămasă pe băncuță. Smaranda. La fel ca mama şi fiica mea.

CINCI
Legende urbane

Octombrie

Stau cu Nuțu pe un ponton de pe lacul Snagov.

Caut să-mi fac curaj ca să-l întreb.

— Hai, zi! mă îndeamnă el.

— Voiam să te întreb de nişte… legende urbane. Zâmbeşte.

— Vrei să ştii dacă am dat oameni la lei…

Zâmbesc încurcat şi încuviințez scurt din cap.

— Păi ce rost avea?! Câinii mei sunt mai răi!

De data asta râde de-a dreptul. Un ciobănesc de Asia Centrală închis într-o cuşcă latră, parcă pentru a confirma spusele stăpânului.

Încurajat, continui să întreb despre legendele construite în jurul lui:

— Te-ai bătut cu mascații?

Nuțu Cămătaru cade pe gânduri, ca de fiecare dată când amintirea nu e tocmai plăcută.

— În 2004, procurorul Muscalu şi Sântion au decis arestarea noastră în timp ce se aflau la pescuit pe baltă la Brăila. Au început cu Sile şi cu Fluturică. Ştiam că urmez, dar ştii că eu nu fug. Eram la Mamaia, intrasem la hotel Parc să mă văd cu o gagică pe care o aveam în perioada respectivă, una Elena. Eram singur. M-au înconjurat douăzeci de mascați în lobby. Aveau armele în mâini şi strigau „culcat”. I-am recunoscut pe doi dintre ei, chiar dacă aveau cagule. Îi ştiam de mici. I-am strigat pe nume.

„Cătăline, Țigane, aşa faceți, mă?!” I-am bulversat o secundă şi am apucat să-i ard un croşeu unuia din dreapta mea. A căzut pe loc, dar altul m-a lovit cu patul puştii în arcadă şi am căzut şi eu. Când s-au îngrămădit să mă lege, i-am mai dat unuia un cot. Nu mi-au pus niciodată cătuşele mai strâns ca atunci. Mă tăia oțelul până la os. La dreapta încă am semn de atunci.

Îmi arată încheietura mâinii drepte, unde încă se văd nişte dâre albe de la tăieturile acum vindecate.

— Apropiații te consideră un om de viață şi mereu pus pe şotii. Ai făcut farse? Eşti genul?

— Îmi amintesc acum una. Eram la mare la o piscină cu câțiva de-ai mei. Era şi Cosmin Guşă acolo, l-a întrebat pe Răzvan Păunescu cine suntem. Răzvan i-a spus că suntem nişte băieți răi şi atât. Când a venit Tamango… îl ştii pe Tamango, nu?

Îl cunoscusem pe Tamango la una dintre sindrofiile lui Nuțu. Unul mai în vârstă, cu multe bijuterii de aur, pantaloni la dungă şi cămaşă în dungi. Îi spun. Nuțu continuă:

— Aşa, el, el! Aşa era şi atunci. Mereu elegant, mereu cu mult aur pe el. Când a venit acolo, s-a aruncat direct în piscină îmbrăcat. I-am făcut semn să nu vorbească şi i l-am prezentat lui Guşă ca pe un şeic arab, saudit sau ceva, nu mai ştiu. Ne-am distrat cel mai mult că, după vreo două ore în care am stat toți la masă, s-a îmbătat Tamango şi după ce a plecat chelnerița a strigat în gura mare: „Mamă, ce cur are asta!” Ne-a bufnit pe toți râsul când l-am văzut pe Guşă cum se uită…

— Care a fost cea mai rea bătaie?

— Aa… Astea au fost multe. Nu ştiu pe care s-o aleg. Uite, era unu’ Chisălău de la Iaşi, când eram eu tânăr. Foarte mare şi foarte rău. Distracția lui favorită era să omoare în bătaie bucureşteni. Avea tatuat în frunte „Jos Ceauşescu” şi a intrat la puşcărie pe vremea lu’ Ceaşcă fix pentru asta. Când l-au băgat cu mine în celulă, am intrat

direct în el. L-am bătut până a căzut în genunchi şi l-am pus să-şi ceară iertare. A fost singura variantă. Să sar eu primul şi să-mi prindă frica.

Într-o după-amiază frumoasă ne plimbăm amândoi pe lacul Snagov, cu barca lui. El la volan, eu în stânga. Pândesc momentul să-l întreb de Alberto Ranaldi, mafiotul din Camorra ucis în Bucureşti. Ştiu că Nuțu a fost suspectat de uciderea lui.

— Prin nouăştrei, nouăşpatru, nu mai ştiu exact, de Horoscop se ocupau Tino şi Chinezu. Se vindeau o grămadă de maşini. Sile s-a dus de câteva ori şi i-a ars pe nişte italieni care vindeau maşini. Le-a luat maşinile cu totul. Ăia s-au dus la băiatul ăsta, Alberto Ranaldi, care era mafiot adevărat, napoletan, dar stătea ascuns în țară la noi. A întrebat de noi şi i-a pus pe Fane Spoitoru şi pe Radu Frumosu să ne sune şi să ne cheme la Cafeneaua Veche, să vorbim. Eu, când m-au sunat ăştia, m-am făcut foc… prea mult tupeu. M-am dus acolo hotărât să-i bat pe amândoi de față cu italianul ăla, să vadă şi el ce brigadă de forță are lângă el. Doar că, atunci când am ajuns, țineau capul jos. A vorbit doar italianul. Era un domn, efectiv. Mi-a spus că a auzit de noi, ştie cine suntem şi ne respectă. Mi-a explicat că printre maşinile luate de Sile era un Golf al unuia care, de fapt, intrase la puşcărie. Aia erau banii pentru el acolo şi pentru familie. Mi s-a părut de bun-simț să intervină pentru omul ăla. Am sunat să îi aducă omului Golful înapoi. Din momentul ăla am devenit cei mai buni prieteni. L-am ajutat, i-am oferit protecție. Am şi învățat multe de la el. Era un şmecher adevărat. A fost executat în 2004, cu un pistol de calibru mic. Drept în ceafă. Glonțul a rămas în creier. Sânge n-a curs aproape deloc. Când l-au găsit polițiştii în parc, au zis că i s-a făcut rău.

Inițial am fost pe lista de suspecți. Nu-i aşa mereu? Dar până la urmă şi garda şi-a dat seama că eram ultimul care avea care avea nevoie de el mort.

Povestea i-a schimbat complet starea de spirit. Întoarce

barca şi îmi zice pe un ton amar:

— Hai acasă, parcă nu mai am chef de barcă...

Stau cu Claudia în curtea lor. Ne apropie cumva treaba asta cu fumatul şi profit de ocazie că ne-am adunat lângă scrumieră să o întreb cum l-a cunoscut. Vreau să ştiu asta de la ea. Nu m-am înşelat. Începe cu un zâmbet care-i luminează fața:

— Eram la restaurantul iubitului prietenei mele. A apărut el. Toți şi toate se învârteau în jurul lui. Era respectat... era o forță. Eu aveam douăzeci de ani. Mi-era frică, dar mă şi fascina. Cineva ne-a făcut cunoştință, la cererea lui... cred. M-a întrebat dacă beau ceva. I-am zis „Nu, mulțumesc". N-a insistat. Nu după multă vreme a plecat. După vreo câteva zile m-a căutat. Îmi propunea să ieşim. Nu ştiam că e însurat...

Zâmbeşte larg, privind lung vârful țigării.

— Am aflat pe urmă. El trecea printr-un episod dificil cu fosta soție, am zis să lăsăm timp să se liniştească treburile. Asta era de ziua mea, la trei luni după ce ne-am cunoscut.

Scutură scrumul şi ridică privirea.

— Timpul a trecut, noi am rămas împreună, inclusiv după arestarea lui din 22 februarie 2013. În februarie 2014 ne-am căsătorit la Rahova. Am făcut demersurile necesare la primărie şi ne-au trimis două doamne să se ocupe de formalități. Am avut martor un băiat arestat cu el şi pe soția lui. Au participat 10 persoane, nu aveam voie cu mai mulți. Nu am purtat rochie, că afară era destul de frig. Nici el n-a purtat costum. Nu era voie cu flori, tort, fotografii, muzică. Doar ce a putut cumpăra Nuțu de la magazinul din incintă: suc şi prăjituri. Am stat două ore, a fost ca o vizită normală. Ca să-mi aduc aminte de ziua aia, după-amiază mi-am tatuat chipul lui pe spate, iar pe degetul pe care se poartă verigheta mi-am tatuat inițiala lui.

ŞASE
Procesul

Octombrie

Ceasul sună la zece şi jumătate, iar la unsprezece fix ies din casă şi o iau pe DN1 către comuna Gruiu. Tot la unsprezece, prietenul meu cel mai bun e chemat la procuratură în cadrul unui proces penal pe probleme economice. E acuzat de spălare de bani şi ştiu că ar putea fi reținut cu uşurință pentru 29 de zile, chiar dacă e nevinovat. Hotărăsc să nu mă mai uit la telefon până la casa Balint.

Ajung la 11.35. Nuțu mă aşteaptă în prag. Poartă pantaloni lungi albi şi tricou polo. E gata. Mă pofteşte totuşi înăuntru, să luăm micul dejun. Claudia ne face ochiuri cu brânză şi roşii. Înghit cu noduri şi mă uit deja către telefon, să văd când şi dacă iese al meu. Deja fac calcule. Probabil că procurorul l-a lăsat să facă nişte anticameră şi l-a preluat târziu.

La 12.05, ne suim în maşina mea, cu destinația Jilava. Am primit aprobare să merg cu el la vizită la Nuțulică. Mai are un an până la comisia care urmează să stabilească dacă i se mai reduce din pedeapsă sau execută încă trei ani. Tatăl lui nu speră mare lucru de la comisie. E convins că pentru un Cămătaru n-o să aibă milă.

Îmi arunc mereu un ochi către telefon, cu gândul la prietenul meu. Pe bancheta din spate e o pungă cu ziare şi reviste pe care le-am luat pentru Nuțu Jr. Taică-său speră să ne lase să i le dăm. Am strecurat în pungă şi un

exemplar al cărții mele, *Consumatorul de suflete*. E permis un singur pachet pe lună. O vizită săptămânală şi bani puşi pe card, pentru a putea fi consumați la magazinul penitenciarului. Unde sunt prețuri de cârciumă în Herăstrău.

Telefonul e întunecat ca gândurile mele. Afară e la fel. S-a anunțat cod galben de furtună. Nu-mi vine să-i spun motivul, deşi îmi dau seama că simte că nu sunt în apele mele. Ce-aş putea să-i spun? „Ai făcut cincisprezece ani, boss, dar eu sunt îngrijorat că l-au chemat pe prietenul ăsta al meu un pic?" Cum să-i spun exact? „Băiatul tău a făcut doi ani, mai are vreo trei, şi eu fac pe mine să nu primească şi fratele meu vreo 29 de zile?!" Să-i spun, când lui i-au băgat jos deodată frații, sora, mama şi soția, că eu am inima strânsă că poate al meu nu suportă arestul?! Nu. N-am cum.

Şi deodată se face lumină. Mai întâi pe ecran. Apoi în mine şi, în sfârşit, afară. M-a sunat să-mi spună că e în regulă, procurorul i-a mai cerut nişte acte, dar a cam înțeles în principiu că nu are pe ce să meargă.

Ajungem la Jilava. Lăsăm telefoanele în maşină şi ne îndreptăm către poarta închisorii. Trecem pe lângă un autobuz cu gratii care, dacă n-ar fi o rablă, ar fi vintage. În autobuz, deținuții scoşi la muncă sunt lipiți de geamuri şi strigă în cor.

— Să trăiască domnul Nuțu! Respect, Nuțu Cămătaru!

Balint face câțiva paşi în direcția junghiului pe roți şi îi salută ridicând scurt mâna.

Ajungem în dreptul unui ghişeu în spate căruia îmi dau seama că se află ofițerii care decid dacă intrăm sau nu, deşi ni s-a aprobat deja vizita. Amândurora.

— Dă-mi buletinul, zice Nuțu.

I-l dau şi el îl înmânează celor din spatele ghişeului, pe care eu nu-i văd. Apoi se apleacă să-i vadă mai bine.

— Aaa, Vărzare, aici mi-erai, mă? Futu-te-n gură de pervers! Codine, ia vino să-l vezi pe ăsta… Din cauza lui am

făcut eu trei ani în plus!

Îmi face semn cu mâna să mă apropii şi să mă uit înăuntru. Mi-e cam jenă să mă uit prin gemuleţul deschis la el ca la nişte porumbei pe care chiar el îi ţine într-o cuşcă. Însă Nuţu insistă. Mă aplec scurt şi mă uit la gardieni. Sunt vreo cinci sau şase, printre care şi o doamnă aranjată. Scot un „trăiţi" scurt şi ies din raza lor vizuală. Nu m-am prins care e Vărzaru. Nuţu continuă dialogul cu el. I s-a schimbat tonul. La început era amuzat, doar puţin ironic. Acum e serios şi ameninţător.

— Ai văzut, Vărzare, că a făcut Căminişteanu accident cu motorul? Tu deocamdată ai scăpat...

Sunt îngrozit. Nu de ce ar putea păţi acel Vărzaru, pe care oricum nici nu-l ştiu. Mă gândesc doar că i s-ar putea aduce lui un nou cap de acuzare pentru astfel de vorbe. Când ne îndepărtăm puţin îmi mărturiseşte:

— Trei ani am făcut din cauza lu' ăla. Eram de câţiva ani aici la Jilava. Câştigasem prin muncă 53 de zile din pedeapsă. N-aveam nimic la dosar, purtare exemplară şi încă două zile până la comisia de eliberare. Au intrat la mine-n celulă unu' Căminişteanu, şef p'aici, şi unu' Lăutaru. Au făcut patru ore percheziţie... n-au găsit nimic. Căminişteanu l-a pus totuşi să scrie ceva în raport şi Lăutaru l-a înjurat de faţă cu mine. I-a spus că ar fi scris dacă ar fi găsit ceva, cât de mic, dar că aşa n-are cum. Căminişteanu l-a dat afară şi l-a adus pe Vărzaru. Căminişteanu a aruncat un leu pe jos şi s-a făcut că-l găseşte. Vărzaru mi-a făcut raport şi l-a prezentat în comisie, care a decis pe baza asta să mă mai ţină trei ani şi mi-au anulat şi zilele muncite.

Aşteptăm în faţa porţii principale să fim strigaţi. Îi studiem pe ceilalţi care aşteaptă să-şi vadă rudele sau prietenii. Fiecare în felul lui. Eu îi analizez pe rând. Mai multe ţigănci cu fuste, câteva şi cu puradeii după ele. O ţigăncuşă tânără, îmbrăcata extra-mulat într-un costum negru şi pantofi sport. Slabă, dar cu un cur bombat şi sâni

apetisanți. Corpul e anulat total şi ireversibil de urâțenia feței negre ca tăciunele, cu gingii vineții. Toată mecla hidoasă e încadrată perfect de toartele imense din urechi. Când îi vine rândul să treacă pragul porții, una dintre alea cu fuste pufneşte revoltată:

— La uite romăncele astea cum vine p'aicişea îmbrăcate.

Izbucnesc în râs. Revoltata are tenul mai deschis ca „romănca" abia intrată. Mai sunt şi două blonde, una dintre ele cu o fetiță cu ochi albaştri. Şi o măicuță măruntă, în strai bisericesc. Părul scurt şi cărunt îi iese de sub culion.

Nuțu începe să le povestească ce se întâmplă în spatele zidurilor şi la ce trebuie să aibă grijă.

— Un simplu card SIM dacă aveți din greşeală la voi, e belea mare şi pentru ai voştri, şi pentru voi.

Măicuța se închină la fiecare cuvânt. Una dintre țigănci se bagă în vorbă, zicând ceva despre al ei. Nuțu îl ştie bine. I-l descrie femeii cu tot cu fapte, fără ca măcar s-o privească.

În sfârşit, trecem de prima poartă unul câte unul şi de detectorul de metale. Un gardian îmi reține o folie de Ketonal şi o brichetă. Ne examinează apoi pachetul şi ne acceptă ziarele, revistele şi cartea.

Intrăm într-o sală albă cu scaune şi măsuțe albe. Cincisprezece la număr. Ne aşezăm la una dintr-un colț şi încep să mă uit înjur. Posterele cu imagini din desene animate, printre care şi sirena Ariei, mi se par ireale. Lângă masă apare Vărzaru, care se scuză de zor în fața fostului deținut Balint.

— Şefule, ştii cum e... aşa au fost ordinele. N-am avut ce face. Ştii şi matale cum e...

Nuțu nu-l bagă în seamă. Deținuții intră în sală. Îmbrăcați toți în civil, nu cum mi-am imaginat eu. Balint Jr. poartă blugi şi un tricou imprimat. Şaten şi cu ochii extrem de albaştri, cu o mână tatuată în întregime. Când ne vede, fața i se însenineză. Îşi strânge tatăl în brațe, iar

mie îmi strânge mâna. Ne aşezăm la masă. Ceilalți deținuți fac la fel, fiecare la măsuță albă la care stau rudele ori prietenii lui.

Tatăl şi fiul încep să povestească despre ce li se întâmplă. Tatăl despre procesul care se apropie, fiul, despre condițiile în care trăieşte. La un moment dat intervin şi eu:

— Câți sunteți în cameră?

— Şaptesprezece, răspunde el. E mai bine acum, eram douăzeci. Asta unde sunt eu. E o scurtă aici, unde e mult mai bine.

Înțeleg că „scurta" e o aripă cu mai puține camere. Fiindcă mă vede mirat, Nuțu Jr. adaugă:

— Acolo stau barosanii. Becali, Borcea, Sayid. E altceva acolo. E mult mai relaxată treaba şi n-ai de-a face cu toate ciorile astea drogate.

Dar sunt şi mai mirat.

— Cum să fie drogați? întreb.

Izbucnesc amândoi îh râs.

— Pot să bage marfa direct pe vreo fereastră, mă lămureşte Jr.

— Unii, când joacă fotbal, dau mingea peste gard şi li se întoarce alta plină, zice taică-său.

— Mai sunt nişte câini pe care-i lasă gardienii să între şi să iasă şi ăia de afară le lipesc punga pe burtă, plusează fiul.

Îmi dau seama că nu sunt singurele exemple, dar nu mai insist.

Ora a trecut pe nesimțite. Tatăl şi fiul se strâng din nou în brațe. De data asta parcă nu vor să-şi mai dea drumul. Îmi feresc privirea, împins de gândul absurd că în felul ăsta aş putea să le ofer un moment de intimitate în acel loc al nimănui. Mă uit la masa unde stă blonda care şi-a adus fetița cu ochi albaştri. Copila e aşezată pe masă, iar tatăl ei deținut o îmbrățişează îndelung şi o sărută.

— Gata, toată lumea afară, strigă un gardian.

Ies primul. Gardianul de la care îmi recuperez medicamentele şi bricheta îmi zice:

— Să scrii despre noi. Te urmărim, să ştii…

Îmi spun în gând că exact asta o să şi fac.

Ieşim şi pornim spre Gruiu. Pe drum discutăm despre faptul că nu se găseşte de lucru în penitenciar pentru Nuțulică, la fel cum nu prea s-a găsit mai niciodată pentru Nuțu. Cămătarii intră la pedeapsă fără mari şanse de a scădea din ea. Nici ăia care sunt condamnați pentru droguri nu se aleg cu aşa ceva. Inamicul public numărul 1, Ion Balint, zis Nuțu Cămătaru, este duşmanul declarat al drogurilor. Nu s-a atins vreodată de ele şi nici nu vrea să audă. Nu are milă față de cei care fac bani din „moartea albă". Încheie cu o voce tunătoare:

— Eu le ştiu faptele. Care s-a ocupat cu asta să mă ocolească. Oricum, să ştii că toți au primit de la Dumnezeu copii dependenți de droguri, care au ajuns rău de tot. Asta e pedeapsa că ai dat şi tu la copii!!

Îl las acasă şi stabilim că ne revedem seara, cu toate că se anunță furtună. E miercurea în care Sile Cămătaru îşi logodeşte fata cea mică. Fiindcă e minoră, nu face nuntă, dar uniunea lor are aceeaşi importanță pentru familie. Şi se grăbesc, căci peste o săptămână au proces, iar riscurile de a intra iarăşi sunt mari.

Seara aştept să treacă grindina din capitală şi mă duc cu un şofer să îi recuperez pe soții Balint. Sunt eleganți, dar un pic mai relaxați decât la nunta precedentă. La propriu şi la figurat. Nuțu e în costum negru, cu cămaşa neagră deschisă. Întâmplător, şi eu sunt îmbrăcat la fel. Claudia poartă o rochie scurtă bicoloră, cu mult bun-gust. Sunt veseli şi glumesc tot drumul până la salonul ales de Vasile Balint, undeva prin Militari. Nu ştiu de unde îşi iau puterea oamenii ăştia. Mai e o săptămână până la un proces greu şi e ziua în care am fost la Jilava, la Nuțulică. Până şi vremea de afară ne arată că lucrurile nu sunt deloc roz. Plouă torențial.

La restaurant, Vasile Balint îşi întâmpină fratele în capul scărilor. Se vede treaba că şi el a avut aceeaşi inspiraţie vestimentară ca şi noi. Ne conduce la masa noastră, aflată chiar lângă masa mirilor şi a naşilor. Lăutarii aşezaţi deja în poziţie, cuplaţi la nişte boxe monstruoase, ne „dau marşul" în forţă.

Mireasa e îmbrăcată într-o rochie strânsă pe corp şi bătută toată în pietre, iar mirele e într-un smoching. Naşul, Manu Bombardieru, e îmbrăcat într-un costum alb în dungi, cu vestă şi cravata violet cu buline albe. Naşa, Nicoleta, e fata cea mare a lui Sile. Vine degrabă să-şi salute unchiul şi mătuşa. La masa lui Nuţu sunt câţiva fini şi apropiaţi de-ai lui. Când orchestra face o scurtă pauză, Nuţu, aşezat de partea cealaltă a mesei, lângă Mogoş, îmi strigă:

— Codine, să nu-l scoţi vreun ciumeg pe Mânu ăsta în cartea ta. Îi zice Bombardieru că vindea petarde şi pocnitori în târg!

Şi râde cu poftă, aşa că îmi permit şi eu să zâmbesc.

Spre deosebire de nunta lui Mogoş, la logodnă sunt şaptezeci la sută bărbaţi şi restul femei. Îl recunosc pe Box şi pe Aticu, dar sunt mulţi alţi băieţi răi, la costum sau în tricou mulat. Presa le spune „locotenenţii lui Nuţu", dar el nu îi scoate din „finii mei" sau copiii mei".

În primele ore, ringul de dans e ocupat doar de femei, mai puţine şi bucuroase de atenţia bărbaţilor. În rochii colorate şi extrem de sclipitoare, dansează în cerc pe ritmuri de manele. Sorinel Copilul de Aur începe melodia creată pentru Nuţu, cea pe care a cântat-o şi la nunta lui Mogoş. Ia microfonul şi vine la masa noastră. Dan Bursuc, nelipsitul impresar, compune versuri noi pe telefon chiar de lângă Nuţu şi i le arată vocalistului, ca să ştie cum să continue. La fiecare citire, Sorinel face ochii mari înainte să înceapă, apoi deschide de fiecare dată la fel:

— Auzi ce zice…!

Pe melodia asta curg şi dedicaţiile, însoţite de bani

pentru lăutari. Mogoş, prietenul cel mai bun al lui Nuțu, şi Geo, finul lui, mă menționează în ale lor, aşa că răspund şi eu de îndată.

Pe la ora 2.00, după ce am băut fiecare câte un pahar de vin, plec spre casă cu urechile țiuind. Până la proces mai sunt şase zile.

Octombrie

A doua zi nu îl sun pe Nuțu, însă în seara următoare mă înființez la el. Se simte apropierea instanței. Sunt două înfățişări şi e foarte posibil ca ambele să fie ultimele. La Curtea de Apel se judecă o faptă de agresiune fizică. După un alt proces, Sile Cămătaru şi Aticu s-au întâlnit pe holurile tribunalului cu câțiva denunțători în procesul cu pricina. Nuțu era şi el în tribunal, cu soția şi un alt băiat, dar la o distanță considerabilă de locul întâlnirii. Mâncau crenvurşti şi încercau să convingă câțiva jurnalişti că nu vor să dea interviuri.

La întâlnirea dintre Sile şi denunțători a existat o provocare sau lucrurile au degenerat pur şi simplu. Unul dintre ei l-a lovit pe Sile cu telefonul în cap şi croşeul de dreapta al fratelui mai mic al lui Nuțu a plecat automat. Devenit pe loc victimă, atacatorul a căzut la pământ fără suflare. Prietenii lui au început să strige ca din gură de şarpe:

— Săriți, ne taie Cămătarii!

Poliția şi Jandarmeria au intervenit pe loc şi i-au luat atât pe Sile şi Aticu, cât şi pe Nuțu şi pe celălalt băiat. Au fost acuzați de agresiune. Cum nu existau camere de luat vederi în incinta Curții, ci doar una afară – şi aia nefuncțională -, nu a dat nimeni nicio importanță explicațiilor lui Ion Balint. După mărturiile jurnaliştilor care se aflaseră lângă Nuțu în momentul agresiunii, i-au

schimbat acuzaţia în „tulburarea liniştii publice” şi procurorul a cerut trei ani. Toată speţa urmează să se judece miercuri dimineaţa la ora 8.00, dar există motive de amânare, deoarece între timp băiatul care era cu Nuţu şi Claudia a decedat.

În aceeaşi zi, la ora 12.00, la Curtea Supremă se judecă un dosar mult mai complex. Cincizeci şi şase de acuzaţi în acelaşi dosar, deşi faptele au fost complet diferite. Singurul numitor comun e faptul că au fost alcătuite grupuri infracţionale organizate, deşi nici acelea nu au avut legătură între ele – poate doar una de rivalitate.

Pe de o parte e Nuţu Cămătaru în procesul de şantaj intentat cu ajutorul denunţătorului Gheorghe Antonescu, zis Gigantu. Sile Cămătaru e implicat într-un dosar de cămătărie pe baza unui caiet găsit în posesia lui în puşcărie. Procurorul a afirmat că nota persoanele şi sumele împrumutate prin cazinouri de fiii lui. Aticu şi Box sunt acolo pentru o bătaie.

Pe de altă parte, sunt şeful Clanului Sportivilor, Radu Roşea, şi câţiva de-ai lui. O dispută în stradă cu alţii. S-a lăsat cu focuri de armă şi ceva victime doborâte de gloanţe.

Nuţu şi Claudia îmi mărturisesc că se aşteaptă la orice în miercurea fatidică a proceselor şi că se gândesc că, şi dacă lucrurile se amână, le e teamă că el nu prinde sărbătorile acasă.

Mai sunt patru zile până la proces.

În ziua următoare, acasă la Nuţu, mă gândesc mult la acuzaţiile care i se aduc. Mi-e şi mai clar că nu mai e de mult Ion Balint – acuzaţiile sunt aduse şefului „clanului Cămătaru”. Şi-mi vin în minte invitaţiile primite de la ei. Nuţu era Ion Balint, iar Vasile Balint se semna peste tot Sile Cămătaru.

Îi spun şi Naşului. Nu mai e de mult un om ca oricare altul şi trebuie să acţioneze în consecinţă. E boxerul care

trebuie să îndure orice umilință şi să nu dea nici măcar un singur pumn pe stradă. Însă el nu poate să conceapă asta. Nu e pregătit. Deja nu mai poate să ridice tonul la telefon, darămite să amenințe, fie şi voalat, fiindcă ar „crea o stare de temere", cum scrie şi în rechizitoriul din procesul cu Gigantu, pe care l-am citit. Nuțu însă nu vrea să accepte nicio înfruntare:

— Tu ştii câți bani am de luat din piață? Câteva milioane. Banii mei! Şi am ajuns să mă rog pentru ei?! Orice telefon dau, vorbesc mai frumos decât cu mama. Când simt că mizeriile astea mă iau la mişto, îi întreb dacă vor să fie următorul Gigantu. Dacă vor să-mi facă vreo cheie. Cât crezi că mai rezist aşa? La unul dintre florarii ăia ai lu' Bambina i-am dat 500.000 de euro ca să ia o piață. A zis că o sută i-a dat lui Onțanu, a sponsorizat şi campania lu' Gioană... Şi ce crezi, când m-am eliberat, mi-a zis că a pierdut banii şi că nu mai are ce să-mi dea. Şi uite că nu l-a mai omorât nimeni!

Mai sunt trei zile până la proces.

A doua zi îi găsesc un pic agitați. S-au întâlnit cu o tânără botezată de Nuțu care a ajuns destul de rău cu drogurile. Exact genul de probleme pentru care el nu poate avea empatie. Pentru droguri nu poate găsi scuze nimănui.

— Tatăl ei mi-a fost prieten drag. Şi a murit împuşcat la mine-n brațe. Înainte să moară m-a pus să-i promit că îi botez fetița. Aşa că m-am dus, deşi nu-mi plăcea nici de soția lui, nici de neamul ei. Mă-sa era din neamul lu' Ştioacă şi mai pusese nişte naşi din partea lor, dar am zis să-mi țin promisiunea. După biserică am fost într-un cort unde se ținea petrecerea. Eu eram cu Sile, cu unu' Guşă, de-i zicea Talpa Iadului, că avea unu nouăzeci şi vreo două sute de kile, cu unu' Bibi şi cu încă doi, trei băieți. Erau invitați mulți din clanul Ştioacă şi alte clanuri. Foro cu ai lui, Noiembrie cu brigada, în fine...

În living pluteşte o atmosferă apăsătoare. Îl simt stresat.

Continuă:

— Am simțit că e groasă şi le-am făcut semn alor mei să mergem. Am lăsat darul, însă înainte să ieşim Sile nu s-a putut abține şi a golit un spray de-ăla paralizant în cort. Să fi văzut cum se călcau în picioare să iasă. Dar, ai dracului, veniseră pregătiți. Imediat au scos săbiile la noi. Bibi, care a fost primul pe față, ajunsese la maşini. Şi-a luat Audiul şi a intrat în gloata de țigani cu toată viteza. Jur că am crezut c-a omorât douăj' de inşi. Dar le-a rupt doar picioarele. Atunci Guşă al meu a ridicat un topor de pe jos şi s-a apucat de ei. Eu cu Sile ne-am pus pe ei cu pumnii şi picioarele. Atunci ăştia ai lui Ştioacă, perverşi cum sunt ei, au întors armele împotriva lui Foro şi Noiembrie şi ai lor. „Corsarii mei", țipau ei, „să fim cu familia noastră!" I-am devastat atunci.

Mai sunt două zile până la proces.

În seara dinaintea înfățişării sunt iar la Nuțu acasă. Neliniştea şi frustrarea plutesc în aer. Au venit în vizită şi doi băieți cu care Nuțu s-a împrietenit la Jilava. Un boxer care acum e antrenor la un club obscur şi un hoț care-şi păstrează cu mândrie îndeletnicirea. Povesteşte că s-a întors din Italia, unde a făcut nouă luni de puşcărie. Şi că simte că toate îi merg rău, fiindcă în ultima vreme îl tot prind.

— Naşule, nu ştiu cum fac, că numa' stânga fac... i se plânge lui Nuțu. Da' plec în Germania într-o săptămână, poate mi s-o schimba norocul. Ştii că sunt cuminte şi dacă aflu că-s oamenii-n casă evit să mă bag, că nu-mi trebuie mie fapte grele.

Naşul îl aprobă doar din cap. Într-un fel îl înțelege, deşi genul ăsta de fapte nu sunt tocmai scena lui.

Se bucură de prezența mea, fiindcă asta le dă ocazia să depene poveşti din închisoare pe care le-au trăit toți trei. Cum e intrarea boxerului într-un cor al bisericii. Ca să-i

mai scadă zile din pedeapsă. Conducătorul corului, un țigan înalt şi bine făcut, puşcăriaş şi el, îl luase la ochi că n-are voce şi că nu cântă decât „A-a-aaa” la refren, aşa că se tot lua de el. Dar boxerul se gândea că nu deranjează pe nimeni. Când a fost apostrofat a mia oară, a răspuns şi el: cu ceva morți, cu ceva familie. Țiganul s-a repezit spre el şi boxerul, experimentat, l-a adormit pe loc cu un upercut în bărbie. L-a şi prins în brațe şi l-a ținut strâns, să nu vadă cei strânşi la slujbă. Şi cânta netulburat mai departe: „A-a-aaa...” Celor câțiva care vedeau scena le făcea semne că țiganul se simte rău. Preotul s-a prins şi el şi îl mustra cu degetul, cântând şi el „A-a-aaa”.

După plecarea celor doi rămân cu soții Balint şi începem să ne uităm peste actele de la proces şi pe sentințele de la fond şi apel. Mă simt deja foarte aproape de ei şi nu vreau să cred că va fi întemnițat din nou. Nici el, nici fratele lui. Au petrecut deja la răcoare cincisprezece, respectiv douăzeci de ani din viață. Aproape o treime din viața lui Ion şi jumătate din cea a fratelui mai mic. Încă cinci ani pe fiecare ar fi devastator.

Dar cel mai puternic simt un lucru: Dragostea tatălui pentru fiul cel mic, Cezar, îl face vulnerabil acum, în fața unei sentințe cu care altfel ar fi destul de obişnuit.

Ne ducem cu toții la un vecin care a făcut ciorbă de burtă. Mâncăm şi glumim cu gazdele. Nimeni nu scoate o vorbă despre ziua următoare. E un bine-venit moment de respiro.

E ajunul procesului.

Ceasul sună la nouă. Mănânc în fugă un sandviş şi fumez pe drum. În cap mi se amestecă o sumedenie de gânduri. Cele negre le las să iasă pe geamul întredeschis al maşinii, odată cu fumul înecăcios de trabuc. La 10.30 sunt la Claudia. Trebuie să o iau de acasă şi să fim alături de soțul ei la procesul de la Curtea Supremă.

Parchez în față şi, pentru că nu-mi răspunde, cobor s-o anunț că am venit şi că e timpul să mergem. O întreb ce a făcut Nuțu la primul proces, dimineață la Curtea Apel. Cel cu bătaia din tribunal, în care el era acuzat de „tulburarea liniştei publice" şi-n care decedase unul dintre acuzați.

— L-au amânat, cum credeam, răspunde ea şi se urcă pe scaunul din dreapta.

De pe drum îşi mai sună o dată soțul.

— La zi, Bot, ce faceți?... Aha. Sunt pe drum cu Codin, m-a luat de cinci minute... De unde să-ți iau covrigi, băi Bot...? Bine, lasă că văd eu. Ne vedem acolo.

Nu încetează să mă uimească tăria acestor oameni în astfel de situații. Oare s-au obişnuit?

Parchez în fața intrării la Intercontinental şi dau cheia parcagiului. O pornim cu paşi repezi pe Batiştei, către clădirea Curții Supreme. Pe drum ne oprim şi Claudia cumpără covrigi şi pateuri de la o patiserie din drum.

Nuțu ne aşteaptă în curte. Aşezat pe o băncuță, cu avocatul lângă el. În fața lor stau Sile şi apărătorul lui. Prin preajmă mai sunt câțiva băieți de-ai lor. O parte sunt şi ei acuzați, alții au venit doar ca să-şi arate susținerea. Printre ei sunt doi fii ai lui Sile, pe care îi recunosc: au fost la logodnă. Îi mai recunosc pe Geo, fin de-ai lui Nuțu, şi pe Aticu.

Peste vreo jumătate de oră trec de poartă şi Radu Roşca cu câțiva din Clanul Sportivilor. Nici nu se uită spre Nuțu şi Sile. Se aşază într-un colț al curții, împreună cu Adi Preda. Când mă zăreşte, Roşca mă salută şi îmi face semne: vrea să ştie ce caut acolo. Îi răspund la salut şi dau din umeri.

La un semn al avocatului, ne ridicăm toți şi pornim către intrarea în clădirea Curții Supreme de Justiție. Rămas mai la urmă, Radu reuşeşte să mă oprească. E curios:

— Ce faci aici? Ai şi tu proces?

— Nu, sunt cu ăsta al vostru. Am venit cu Naşul.

Şi îi fac semn către Nuțu, care tocmai intră.

Trecem prin detectorul de metale de la intrare îi ne aşezăm la birourile cu banchete din lemn din holul pătrat. Aşteptăm să fim chemați în sală. Apare şi Mogoş, lucru care mă bucură, fiindcă e singurul care-l poate scoate puțin pe Nuțu din starea de anxietate într-o zi ca asta. Şi fix aşa se întâmplă cinci minute mai târziu, râd şi se înțeapă unul pe altul, aşa cum au făcut şi în biserică, la prima mea întâlnire cu Mogoş, şi cum au făcut mereu.

— Îl sun odată pe boul ăsta de Mogoş, îmi zice Nuțu incredibil de vesel, şi-i zic că au apărut în cartier la el doi kurzi care dezmembrează maşini... Să se intereseze de ei. Iamil şi Dumil. I-a căutat două zile, până s-a prins şi m-a sunat să mă înjure. Ha-ha! Te-ai prins? Ia-mi-l şi du-mi-l!

Toată lumea râde cu poftă. Ai zice că aşteptăm miezul nopții de Revelion.

În sfârşit, suntem chemați în sală. Cincizeci şi şase de acuzați cu avocații lor şi cu susținătorii fac sala să pară neîncăpătoare. Cinci minute mai târziu, judecătorii solicită o pauză pentru a se sfătui, aşa că ne reluăm locurile la birourile din holul de marmură. Urmează două ore de aşteptare în care eu, Nuțu şi Sile mâncăm din ce-a cumpărat Claudia. Mulți ies în curte la fumat.

Când suntem chemați iar, trupa noastră se aşază în ultimele rânduri din sala de judecată. Eu stau chiar în ultimul. Îmi aduc aminte de şcoală. În fața mea sunt Nuțu, care îşi ține soția pe după umeri, şi Sile.

Gigantu n-a venit nici de data asta. A dat declarație, dar n-a mai venit nici la fond, nici la apel. Se aşteptau ca măcar de data asta sa apară.

Primul caz discutat e cel în care Aticu şi Box s-au bătut în plină stradă. Ce mă surprinde e faptul că amândoi au avocați din oficiu. E audiată o martoră, o fată din cartier care a asistat la scandal.

— Vă mențineți declarațiile făcute?

— Da, doamnă judecător. Le mențin. Adică pe ultima.

— Pe cea de la Curtea de Apel, deci. Dar pe cele de la Fond şi de la poliție?

— Nu, nu. Pe alea nu.

— Şi care e motivul?

— Eram drogată.

— Erați drogată mereu? Şi de fiecare dată când ați fost la poliție? Şi la primul proces?

— Ăăă… da, da.

— Şi atunci ce ne spuneți despre Stoica Alexandru, zis şi Aticu? Că nu a luat parte la încăierare?

— Ăăă… da, da. Adică era şi el acolo, da' doar se uita.

— Am înțeles. Acum sunteți sub influența vreunei substanțe?

— Nu, nu. Azi nu.

— Şi nu ați fost abordată de nimeni din acest proces?

— Nu, nu.

Lângă mine, Aticu zâmbeşte.

Se termină audierea în cazul lui şi se trece la al lui Roşca şi al băieților lui. De data asta martoră e o doamnă în vârstă, îmbrăcată cu bun-gust, care are un vocabular elevat. Coafată şi rujată, poartă o rochie în buline cu sacou pe deasupra.

— Vă mențineți declarațiile făcute?

— Da, doamnă judecător. Eu în principiu îmi mențin tot ce am declarat, că doar n-am mințit. Doar că lucrurile s-au întâmplat acum cinci ani şi anumite amănunte îmi mai scapă.

Toți cei cu care am venit îşi dau coate. Unul şuşoteşte:

— asta a uitat pe bune!

— Linişte în sală! Spuneți, doamnă, ce vă amintiți?

— Am auzit în ziua aceea exploziile. Mi-am dat seama că sunt focuri de armă abia când am deschis poarta şi am văzut o victimă pe caldarâm plină de sânge. Pe stradă era un război în toată regula. M-am speriat şi m-am refugiat în casă, după ce am încuiat poarta. La adăpostul căminului meu, am continuat să supraveghez strada de la etaj cu

ajutorul unui binoclu…

Top inculpații izbucnesc în râs.

Râd şi eu, dându-i coate lui Aticu, care loveşte cu palmele în bancheta din față. Doamna se întoarce spre noi:

— Nu mai râdeți. Îl am de la tatăl meu, este un binoclu militar…

Lumea râde şi mai tare.

— Linişte în sală! Continuați, doamnă. Pe cine ați văzut?

— Asta e… Că n-am văzut clar. Aveau glugi şi şepci pe cap şi se luptau pe stradă lângă victima împuşcată. Tot ce am văzut a fost o maşină suspectă cu numere de Bulgaria!

După mărturia doamnei, procesul primeşte un nou termen: miercurea următoare, la ora 12.00. Deznodământul se amână aşadar, iar mandatul de aducere a lui Gigantu e ultima speranță a apărării.

Ieşim şi ne despărțim în stradă. Eu rămân în Centrul Vechi, fiindcă seara am o premieră la CinemaPro. *Breaking news*, al profesoarei mele, regizoarea Iulia Rugină. I-am promis că ajung. Ne vedem şi cu ceilalți profesori ai mei: Dragoş Bucur, Dorian Boguță şi Andi Vasluianu, care a şi jucat în film. Aş vrea să le povestesc ce am văzut şi trăit şi să le spun că ăsta e filmul care cred că merită să fie făcut. E o groază de lume prezentă. Cam ca la proces. Numai interesele sunt cu totul diferite.

Ziua procesului a trecut fără un deznodământ clar. Doar că, pentru Nuțu, asta ar putea fi de bine.

ŞAPTE
Legiunea Străină

Octombrie

Am iubit şi am fost iubit. Am făcut şi rău, şi bine. Am dansat şi am fumat. Am luat bătaie, dar am şi împărțit pumni. Am pierdut multe nopți. Am şi câştigat câteva zile. Am îmbătrânit.

E ziua mea. Treizeci şi şapte.

Ajung mai târziu la petrecerea pe care mi-am organizat-o. Vin de la o premieră. Am ținut neapărat să urc pe scena Sălii Palatului alături de Marcel Iureş. Două replici şi şaizeci de secunde am avut în filmul *Octav*, dar în aşa companie, chiar nimic nu nai conta.

Majoritatea prietenilor mei sunt deja acolo. Printre ei, şi Nuțu, Mogoş şi soțiile lor. În ultimele două luni am fost aproape nedespărțit de Nuțu: nunți, petreceri şi vizite la închisoare, poveşti de viață şi viața pur şi simplu, lăsată să se întâmple. Plus termenul recent din proces.

Când intru, e primul după care mă uit. Ştiu că în aceeaşi zi cu mine e născut şi Nuțulică şi mă gândesc ce o fi în sufletul lui când se află la petrecerea mea, în timp ce fiul cel mare e închis.

Totodată e un semn – sau cel puțin aşa cred. Nimic din ce facem nu e întâmplător.

I-l prezint Naşului pe tatăl meu. Stau multă vreme de vorbă, în timp ce eu mă apuc de băut. Apoi i-l prezint şi pe Chişu. Mă simt prost că Nuțu stă la bar. Îl cunosc destul de bine deja, sunt sigur că n-a băut decât o cafea. Totodată

mă bucur a venit! Un prieten bun, blogger de meserie, emite o concluzie sublimă:

— Doar la ziua ta puteau să vină şi Nuțu Cămătaru, şi Oana Sârbu.

A treia zi, Nuțu mă sună să mă cheme la el. Ar vrea să stau cu el cât face vinul. E un început de toamnă extrem de friguros, aşa că mă îmbrac bine. Parchez Mercedesul în fața casei şi intru în curte.

Naşul e între butoaie, trebăluieşte de zor cu doi băieți. A cumpărat câteva sute de kilograme de struguri ananas. E soiul din care face vin an de an. A pus şi de un grătar. Poartă un trening roşu şi cizme de cauciuc. Mă duc să bag în frigider sticlele de cola pe care le-am adus cu mine şi mă alătur celor care muncesc.

— Ia un pahar de must direct din lighean, de la sursă, mă îmbie Nuțu.

Iau. Vine şi Claudia, cu Cezar în brațe. Îl preiau eu pe cel mic, ca să mă fac util, în timp ce ei pun masa în curte.

Discuția alunecă uşor în zona procesului de miercuri de la Curtea Supremă. Îi spun Naşului că sper să fie adus Gigantu pentru mărturie. Nu prea crede.

— Nu vine ăla... şi nici ei n-au interes să-l aducă. Vor să mă condamne doar pe declarația dată inițial fără să aibă avocatul ocazia să-l mai întrebe ceva...

Apoi vine vorba şi de restul persoanelor implicate în dosarul complex. E rândul Claudiei:

— Aticu e finul nostru. I-am botezat primul copil. Tare greu i-a fost nevestei, că el a stat mai mult prin puşcării. Nici acum nu-l văd bine. E acuzat că a tras într-unul cu un pistol, dar cred că era doar cu bile.

Mi-l amintesc pe Aticu la proces: părea lipsit de griji. Mulțumit cu avocatul din oficiu. Treaba asta n-o înțeleg. Era vorba, totuşi, de libertatea lui. La fond şi la apel primise doisprezece ani. Încerc să desluşesc şi restul

lucrurilor:

— Dar în cazul cu Box şi Roşca? Ce s-a întâmplat acolo?!

Ştiu doar că e cazul observat de doamna vigilentă cu binoclul din dotare. Nuțu oftează. Îmi explică în timp ce întoarce carnea:

— Radu Roşea cu câțiva băieți îl urmăreau pe unu de e dealer, să-l ardă. Unu Robert Yok, fix ăla care la Apel s-a luat cu Sile. Ăsta făcuse sală unde făceau şi Box cu Dan Chiraş, băiatul ăla care a murit. Ştii, ăla care era cu mine pe hol când a fost faza cu Sile şi cu ăla. Chiraş şi Box l-au luat pe ăsta în maşină să-l lase acasă când au sărit ăia din Clanul Sportivilor cu ceva bâte şi pistoale. De împuşcat s-au împuşcat între ei, totuşi. Că au tras prin geamuri şi a trecut glonțul pe partea aialaltă.

Ca de obicei când vine vorba de droguri şi mai ales despre cei care fac şi bani din asta, devine serios:

— Pe mine nici măcar nu m-a tentat să încerc. Am avut mereu în jurul meu. O dată mi-a adus Costel Bugatti pe unu' Jean al lu' Doncică să-i dau o sută de mii. I-am ținut un Mercedes S-Class garanție. Când a venit să-mi aducă datoria, mi-a adus o pungă de un kil de cocaina şi mi-a zis că mai are doişpe. I-am spus să o ia din fața mea, să lase banii şi să uite că m-a cunoscut…

Seara se lasă mult prea repede peste grătar, must şi poveşti.

Marți, în seara dinaintea procesului, sunt din nou la el. Nimeni nu vrea să vorbească despre ziua următoare. Ştiu de la Claudia că nu doarme aproape deloc înaintea înfățişărilor, dar astfel Nuțu nu-şi arată niciodată grijile sau temerile. Cum am intuit, cea mai mare grijă e legată de Cezar.:

— Nu mi-e de puşcărie, că-s obişnuit. O să-mi fie dor de băiatul meu… zice el arătând spre fiul cel mic. Şi când am ajuns în Legiune mi-a fost uşor în comparație cu puşcăriile

de la noi...

Ştiu deja că Ion Balint a făcut parte din Legiunea Străină. E un subiect pe care de multe ori am încercat să-l abordez, dar Nuțu l-a evitat de fiecare dată. N-am reuşit să înțeleg de ce, aşa că fiecare refuz nu a reuşit decât să mă stârnească. Mai încerc o data. Şi reuşesc!

— După Revoluție am plecat din România cu un prieten, Paul. Prima dată ne am stabilit la München. Acolo ne-am făcut puțin remarcați prin viața de noapte. Paul al meu l-a înjunghiat pe unul şi lumea a început să ne respecte. Aşa l-am cunoscut şi pe Arkan, care în perioada aia lua taxă de protecție de la cele mai tari cârciumi şi magazine de pe Maximilianstraße. Îl împuşcase în picior pe un şmecher... Îl ştiam şi noi, îi zicea Topcanezu. Ne-am împrietenit cu Arkan, că zicea că n-a cunoscut mulți români ca noi. El strângea în perioada aia pe lângă el sârbi şi albanezi şi orice băieți care nu erau musulmani. N-am vrut să rămânem cu el. Eu aveam în buzunar o vedere cu Nisa şi voiam să ajung acolo... Cu primii bani pe care i-am strâns, am luat un Audi şi am plecat acolo.

Pac-a uitat de procesul de a doua zi. E visător.

— Când am ajuns, am început să luăm cazinourile la rând. Lumea a început să ne ştie şi să ne prindă frica. La un moment dat am pus ochii pe un corsican, barosan mare. În fiecare an cheltuia juma' de milion ca să se dea cu maşina de Formula 1. Eram ginitori pe el în fiecare seară, că voiam să-l ardem. Într-o dimineață pe la şapte, când a ieşit din cazinou, am ieşit după el să-l facem. Atunci au venit doi motociclişti pe stradă şi au început să tragă cu ceva gen Uzi, nu ştiam noi ce-s alea pe atunci. Primele fracțiuni de secundă n-am reacționat, nu credeam că aşa ceva se poate întâmpla, ne gândeam că e o glumă proastă.

Scutură din cap. Şi mie mi se pare o scenă desprinsă dintr-un film.

— Apoi ne-am aruncat pe jos şi l-am tras şi pe corsican. Am răsturnat şi o bancă de lemn pe care am pus-o peste

noi. Ăia au golit încărcătoarele şi au plecat, nu s-au dat jos de pe motoare. Din ziua aia, corsicanul ne-a luat pe lângă el. Nu mai aveam viză, că ne expirase, şi mai aveam şi nişte probleme cu legea. Corsicanul ne-a învățat că ne putem înrola în Legiune, fix acolo, la Nisa. Pe vremea aia primeau infractori de tot felul, îi protejau şi le făceau acte, Carte verde şi de-astea... Odată înrolați, am plecat la paraşutişti la Marsilia, la taberele de antrenamente. Am intrat la paraşutişti şi am învățat să trag cu arma. Devenisem chiar bun la asta. Am avut şi nişte misiuni în câteva țări, dar nu vreau să vorbesc despre asta, că tu scrii acolo... la tine-n carte, şi numai serviciile nu le am pe cap acuma...

Zâmbeşte cu subînțeles şi mă priveşte lung. Apoi ia o gură de suc şi continuă:

— Doi ani am stat în Legiune, că Paul împlinea 36 de ani şi nu îi mai prelungeau ăia contractul. N-am vrut să ne despărțim, aşa că ne-am întors la Nisa. I-am cunoscut acolo pe cei mai mari infractori din lume, ne-a fost de ajuns. Ne-am pus pe făcut bani. Nu-i vorba, era bine plătită şi Legiunea, că luam 3.000 de dolari pe lună, doar că noi ştiam că putem mai mult. Prima maşină pe care-am luat-o a fost un Renault 19, cu banii jos, direct de la dealer. Am luat-o s-o trimitem în țară şi ne gândeam noi cu mintea de atunci să nu luăm germane, că la Renault se mai adaptează piese de pe la noi. Țin minte că ne-am urcat noi aşa grei în ea şi n-am reuşit să dăm cu spatele să plecăm. Mă luaseră toate transpirațiile, că m-am gândit că ne-au ars ăia şi că trebuia să-i bat rău.

Îşi trece palma peste frunte, ca şi cum ar vorbi despre o problemă pe care o are acum.

— Când să-l mardesc pe vânzător, mi-a arătat că trebuie să trag în sus de o chestie la schimbător ca să bage în marşarier. M-am simțit şi prost... Ei, am umplut maşina aia de covoare persane şi alte acareturi şi am trimis-o în țară, la familie. Ne-am anturat şi cu alți români care o duceau bine pe-acolo. Era unul Mihai Cotlet, escroc

internațional. Se îmbrăca fraierul bine, vorbea şapte limbi străine şi avea papagal. Intra în bănci după milionari şi îi făcea pe-ăia din vorbe. Le schimba banii cu bani falşi sau îi făcea de i-i dădeau lui, pur şi simplu. Mergea la cele mai tari magazine de bijuterii şi punea ochii pe o piatră mare, de la trei carate în sus. A doua oară intra cu un fals exact la fel şi îl schimba cu piatra.

Îşi freacă palmele mulțumit.

— Patru milioane de dolari am făcut şi am trimis în țară. Aia au fost banii mei de început. Cumpăram maşini, le umpleam cu bunuri şi le trimiteam. L-am căutat şi pe Topcanezu, dar îl mierliseră unii în Saint Denis. Împuşcat în ceafă. Şi era foarte prudent, nu mergea cu nimeni în maşini, se ferea în permanență, dar tot l-au prins unii. Şi la noi în sud intraseră ruşii în forță, aşa că ne-am zis că e momentul să ne întoarcem acasă...

S-a înseninat. Are un aer nostalgic, dar pot să intuiesc foarte bine şi că nu vrea să povestească mai multe... Îşi termină sucul şi dă stingerea.

— Cât e ceasul? Hai că ne vedem mâine la doişpe, la proces.

A doua zi ne întâlnim pe Batiştei la sediul Curții Supreme, în aceeaşi formulă ca în urmă cu o săptămână. De data asta covrigii sunt aduşi de mine.

Martorul-cheie, Antonescu zis Gigantu, nu s-a prezentat. Judecătoarea e de acord cu propunerea procurorului să judece în lipsă, ceea ce e destul de grav. Gigantu a făcut plângerea şi tot procesul se bazează pe faptul că el a avut o „temere” în legătură cu presupusele amenințări. Avocatul lui Ion Balint doreşte să-l întrebe sub jurământ dacă nu a avut acea temere şi în ziua în care i-a furat maşina din curte vestitului „şef de clan”. Faptul că urma să se judece în absența martorului nu era de bine.

Până la urmă judecătoarea stabileşte noi termene la

sfârşitul lunii şi ne vedem de drum. Eu o iau spre Intercontinental, unde mi-am lăsat maşina. Pe drum mă întâlnesc cu Radu Roşca şi Clanului Sportivilor. Îi povestesc de cartea pe scriu despre Nuțu. Se grăbeşte să-mi spună:

— Cele mai mari fapte în țara asta eu le-am făcut, să ştii. O să-ți povestesc cândva, să ştii ce a realizat Clanul Sportivilor în țara asta...

Îl salut şi traversez în grabă. Şi convins că-mi ajung faptele lui Nuțu Cămătaru.

Ne întâlnim după două săptămâni, la Therme.

Între timp, am fost câteva zile, la München, cu treabă, şi m-am plimbat pe faimoasa Maximilianstraße, gândindu-mă cum era în perioada în care Arkan şi băieții lui ridicau taxe de protecție. Apoi, după o zi în țară, am plecat la Londra. Iar la întoarcere m-au aşteptat, bineînțeles, o mulțime de probleme la birou: orfelinatul familiei, câteva lansări de filme în care am jucat şi de lansarea cărora am promis că mă ocup.

Cămătaru a avut şi el parte de ale lui în perioada asta. Cum ar fi o nouă înfățişare la Curtea de Apel. Şi un nou termen. Când îmi povesteşte, mă gândesc cu groază că ar putea să înfunde puşcăria. Condamnarea de la primele instanțe e de cinci ani. A executat deja trei, deci, dacă rămâne neschimbată, înseamnă încă doi. Nu ştiu cât mai poate duce omul ăsta. Mai ales acum când e atât de ataşat de micuțul Cezar.

E prima oară când calc în locul ăsta, dar lui Nuțu pare să-i placă. Cezar şi Claudia sunt cu colacul în piscină. După povestea cu înfățişarea, trece la dezamăgirea pe care i-a adus-o relația lui cu Gigi Becali:

— Îl ştiu de mult, şi mereu l-am ținut. Şi cu bani, şi cu şmecherie... Eram cu el şi cu Oneață la Lido, la hotel, când mi-a propus Păunescu să intru eu la Steaua. Poți să-l întrebi pe Nețoiu, că era şi el acolo. I-am spus lu' Viorel că nu intru în fotbal, că nu mă pricep, şi că să-l bage pe Gigi.

Vocea i se înmoaie brusc. Îi urmăresc privirea şi înţeleg de ce. Se uită la Cezar, care e foarte fericit în apă. Râde sec. Apoi oftează, dar e tot amuzat.

— La un moment dat s-a luat cu Corsicanu. Ăla mereu îl lua la telefon şi-l înjura numai de fetele lui. Îşi băga şi-şi scotea în fetiţele alea de o luase Gigi razna. Voia să-l antrenez să se bată cu Corsicanu, înnebunise de tot. L-am căutat eu pe Corsicanu şi l-am găsit la o cârciumă prin Herăstrău. Era cu un văr de-al lui Fane Spoitoru şi cu nişte arbitri. L-am pândit să se despartă de ăia şi când s-a suit într-un taxi l-am blocat cu maşinile. Am spart geamurile la taxi cu pumnii şi cu răngile şi i-am scos prin geam pe el şi pe ăla al lui Fane. Ăluia i-am dat doar un pumn în piept de şi-a pierdut aerul şi i-am zis să stea cuminte. Pe Corsicanu l-am spart cu bătaia şi, când a căzut inconştient, soră-mea Angelica a sărit cu tocurile pe faţa lui de l-a tăiat. De la asta cu Corsicanu a trebuit să le fac o vizită şi lui Mihăiţă Pistolaru, şi lui Pepi, că făceau gălăgie.

E foarte calm. Mă gândesc că nicio persoană de prin preajmă n-ar putea să ghicească ce-mi povesteşte.

— Peste Mihăiţă am intrat în casă să-i dăm omorul. Se ascundeau şi copiii, şi nevasta pe sub paturi, dar tot i-am găsit. I-am încins bine de tot. Pepi ştiam că stă în casă cu una Florenţa, o fată de oraş din vremea aia. Eram eu şi câţiva băieţi când am intrat peste ei îh casă. Toţi mari, cu bâte de baseball şi ciorap pe faţă, de s-au speriat şi rotweillerii ăluia când am spart uşa. Florenţa ţipa: „Nu da, Nuţule, nu da!” Nu-mi dădeam seama cum naiba de mă ştie. Când colo, ce să vezi – mi se rupsese ciorapul de pe faţă şi mă recunoscuse. L-am rupt în două pe Pepi. Când să plecăm, am recunoscut maşina unui fin în curte – i-o furase ăsta! I-am luat-o! Ăla mi-a fost şi norocul, că iniţial voia s-o dea în gardă, dar am căzut la pace, ca să nu-l băgăm şi noi la furt. Şi toate războaiele astea pentru Gigi, care la televizor zice că nu mă cunoaşte. Aşa cu ăsta…

Privirea drăgăstoasă nu i se dezlipeşte de soție şi copil.

Sâmbătă la prânz mă trezesc şi mă uit la telefon. Pe ecran scria „Nuțu Cămătaru”. A devenit o obişnuință. Răspund:

— Da, boss.

— Codine, ce faci, dormi?

— Ei, nu dorm. Stau aşa întins.

— Vezi că vin în Bucureşti, mă să spăl maşina. Vii?

— Hai că vin. Tot acolo, da?

— Exact. Te aştept.

Îmi trag în graba nişte blugi şi bocancii, un tricou şi un pulover negru cu glugă. Iau o geacă bomber verde din cuier şi ies.

E o spălătorie mică din Băneasa, cu două locuri. Îi aparține unui şmecheraş de cartier şi acolo se strâng alții ca el. Toți sunt admiratorii celebrului capo Nuțu Cămătaru. Parchez şi intru în micuța încăpere din spate. Nuțu e în picioare şi dă nervos ture. E îmbrăcat complet în negru. Pantofi sport, blugi, tricou cu mânecă lungă şi şapcă de piele. Doar tricoul Ed Hardy by Christian Audigier[4] are pete stridente de culoare şi ştrasuri. Toți cei din jur îi ascultă bodogănelile cu gura căscată, mai puțin Claudia, care e cufundată în telefon. Şi ea e îmbrăcată tot în negru, dar pe deasupra are o geacă aibă de piele. E genul de discuție în care nu obişnuiesc să intervin. De fapt, e mai mult ud monolog pe care-l poartă Nuțu – despre cei care i-au greşit şi despre ce vrea să le facă.

Când plecăm de acolo, ne e tuturor extrem de foame. Urc pe bancheta din spate a X5-ului lor cu vestitul număr NTU. Hotărâm să mergem la Doi Cocoşi. Pe Sineşti. Pe drum, ridic bâta de aluminiu pe care o găsesc între scaune şi i-o

[4] Christian Audigier – designer francez de modă. A creat brandul *Ed Hardy* împreună cu artistul tatuator Don Ed Hardy (n. red.).

arăt.

— Pe asta ai folosit-o?

— Nu. E aproape virgină. O singură dată a trebuit să-i rup unuia o tibie.

La Doi Cocoşi era închis, aşa că ne reorientăm către restaurantul Voievodal din Băneasa. Ne aşezăm toți trei la o masă mai ferită, în colț. Eu şi Nuțu comandăm câte o ciorbă.

Nici nu terminăm bine, că începe Claudia:

— De ce nu-i spui şi de javrele alea pe care le-ai iubit mai mult ca pe mine?

Se uită la el cu o privire în care se citeşte gelozia, oricât ar încerca s-o mascheze printr-un amuzament relaxat.

— Spune-i, hai! Spune-i de X, spune-i de naşpeta ailaltă, spune-i de Y, de ştiristă, hai…

După fiecare nume şi îndemn, Claudia loveşte cu pumnii ei minusculi în umărul imens al soțului. Lui Nuțu nu i se un subiect suficient de bun:

— Dă-le dreacu' de mizerii, majoritatea sunt măritate şi cu copii acum. Le facem rău… Le bat bărbații când citesc cartea.

Se şterge la gură zâmbind pe sub mustață şi-mi face cu ochiul. Dar Claudia nu se dă bătută:

— Lasă, lasă! Spune-i lui Codin măcar de alea nemăritate. Să ştie şi el cu ce panarame ai umblat şi le-ai iubit…

Nuțu rămâne de neclintit în decizia lui. Râde, dar nu scoate un cuvânt. Claudia zâmbeşte şi ea, dar în ochi i se citeşte gelozia.

— Aşa, Codine, să-ți povestească Nuțu cum a futut-o pe X. Sau mai exact cum a cunoscut-o…

Mă gândesc că, dacă n-aş fi terminat ciorba, m-aş fi înecat.

— Ă… X, prezentatoarea TV? întreb.

— Da, da, mă asigură ea. L-a văzut în Herăstrău la o terasă şi i-a trimis un bilețel la masă că vrea să-l

cunoască…

Nuțu nu se poate abține. O corectează.

— Eram în Drumul Taberei, pe la terasele alea multe, înainte să le dărâme, nu în Herăstrău!

— Mă rog, tot aia! continuă Claudia. Şi mizeria a mers direct în cameră în ziua aia…

S-ar părea că a reuşit. Nuțu zâmbeşte pe sub mustață şi explică:

— Am plecat la mare direct de-acolo. La hotel Mamaia, îmi amintesc clar. M-am trezit de dimineață şi am coborât la micul dejun să mă văd cu un fin din Constanța. Când am urcat şi mi-a deschis uşa, am crezut că am greşit camera. Atât de urâtă era dimineața, nemachiată…

Izbucnesc în râs. Scena mi se pare demnă de un film, aşa că îmi propun să o folosesc odată… Şi se pare că nu e singura.

— Pe Y i-a adus-o unul direct la hotel, şarjează Claudia. Direct pe cameră…

— Mi-a adus-o Dinu Damaschin, recunoaşte Nuțu cuminte. Era un lansator de rachete cunoscut şi avusese grijă de asta. Când a venit cu ea la Bucureşti, mi-a adus-o mie întâi. Ca să ne ocupăm amândoi de ea… Dar eu fix asta nu făceam. Am ținut-o câteva zile, era varză. I-am şi cumpărat câte ceva şi i-am dat-o lui înapoi. M-a sunat iar peste ceva timp că fata a intrat în ceva belele cu nişte clienți pe la Hotel Bulevard. M-am dus personal s-o scot de acolo şi i-am urecheat pe ăia puțin.

Oricât de mult m-ar amuza poveştile cu divele care i-au trecut prin pat, sunt lucruri care mă interesează mai tare. Vine ciolanul cu fasole şi profit ca să schimb subiectul:

— Se zice că l-ai întâlnit pe Adrian Năstase în închisoare. Aşa e…?

Oftează, apoi stă puțin pe gânduri. Când încep să cred că nu vrea să spună nimic, începe:

— Da… A cerut voie gardienilor să vină să vorbim. M-a salutat şi mi-a spus că vrea să mă cunoască. I-am zis:

„Dacă voiai Hollandul, puteai să-mi spui, că ți-l trimiteam…”

— Ce Holland, că nu înțeleg, zic.

— Aveam eu o armă de vânătoare de colecție, Holland Holland. Îmi trecuse pe la urechi că o vrea Năstase şi că de aia m-a băgat iar jos. Cu ordin direct. Dar mi-a zis că n-a fost aşa. M-am uitat în ochii lui şi l-am întrebat ce caută la prizon, alături de mine. De ce n-a făcut legile cum trebuie, că doar el a fost la butoane. A lăsat privirea în jos…

Ia o gură zdravănă de ciolan şi mestecă cu poftă. Mâncăm o vreme în tăcere, dar se pare că am reuşit să stârnesc şi alte amintiri. La un moment dat continuă:

— Aşa făceau când era puterea la ei. Voiau ceva… luau direct! Am avut o casă pe Aviatorilor. M-a chemat la el un gabor mare în grad la IGP. Asta era mai demult… Mi-a zis că a venit momentul să renunț la ea. I-am zis că am dat pe ea 700.000 şi că valorează mai mult. A zis să zic mersi dacă iau şi cât am dat. M-a chemat a doua zi la IGP, mi-a pus în față geanta cu suma aia şi mi-a zis să-mi văd de drum. Am făcut actele şi peste trei luni am auzit că a luat-o Adamescu…

Proprietarul restaurantului vine să-l salute pe Nuțu. Îl cheamă Marian Gheață, dar nu ştiu dacă e poreclă sau nume. A făcut şi el puşcărie cu Nuțu la un moment dat. Ne spune că fiul lui cel mare a murit de la o supradoză şi că el îi creşte bebeluşul. Se scuză că are treabă şi nu ne lasă să plătim.

Afară ne aşteaptă o seară rece şi mohorâtă…

A doua zi mergem la Mall Băneasa. Ne întâlnim în fața intrării. Cuplul Balint a venit la mall perfect asortat. Claudia e îmbrăcată toată în negru şi poartă o geacă galbenă de piele. Soțul ei are doar pantalonii de culoare neagră. Pantofii sport sunt galbeni, la fel ca tricoul cu ştrasuri negre şi geaca de piele cu emblema Ferrari brodată

mare pe spate. Pe culoarele reci, dăm nas în nas cu Adrian Videanu, care îl salută pe Cămătaru scurt şi ruşinat. Nuțu îmi zâmbeşte.

Mâncăm ceva la un restaurant libanez împreună cu nişte fini de-ai lui. Geo a făcut câțiva ani, pentru un jaf, într-un penitenciar prin care îşi făcea Nuțu veacul – aşa s-au cunoscut. E un băiat cu bun-simț, ba chiar timid. Nu l-aş fi clasat niciodată în sfera băieților răi. La sfârşit îmi spune pe un ton moale:

— Sper că mă bagi şi pe mine în carte…

OPT
Aziz

Noiembrie

E sfârşitul lunii. Ultimele două termene. Depunerea concluziilor de către avocaţi şi ultimul cuvânt al acuzaţilor. Familia Cămătaru e într-o stare de agitaţie care se transmite până şi câinilor din bătătură. Nuţu nu prea a dormit. Iese să-şi hrănească câinii. Noaptea îi mută din spate, din pădure pe doi dintre ei, prin rotaţie. Unul liber în curte, altul tot în curte, dar în faţă, într-o cuşcă. În ajun l-a lăsat în curte pe unul dintre caucazieni. Din când în când face rocada între câinii de la Gruiu şi câinii de la fermă. Cu excepţia lui Aziz, care rămâne mereu la el.

Când se trezeşte dimineaţa, simte starea de nelinişte care pluteşte în aer. A dormit în reprize scurte, deşi n-a fost rândul lui pe curte. Simte că urmează să se întâmple ceva, dar nu înţelege ce. Îşi întinde oasele lungi şi se ridică în picioare, cu tot cu lanţul care îi pare mai greu ca oricând. Se uită prin curte, unde e caucazianul cenuşiu. Îl urăşte. Îi urăşte pe toţi şi ştie că într-o zi o să între în ei. Sau poate că ziua aia n-are să vină niciodată. Pe ăla mai mic şi negru îl tolerează. Deşi l-a avertizat şi pe el să îl ocolească, mai ales atunci când îi e foame. Trebuie să apară stăpânul, cu tacâmuri de pui de la măcelărie. Ştie că el rămâne la urmă, dar nu îl deranjează, fiindcă la el se răstoarnă sacul, cu tot sângele rămas pe fund. Şi asta îi place foarte tare lui Aziz.

Şedința e la ora 13.00, tot la Curtea Supremă, dar la Sala Secțiilor Unite, aflată la etajul doi. Ajung mai devreme şi îi scriu lui Nuțu că am luat eu covrigi şi cola şi că ne vedem în sală. Când intru în clădire, înțeleg şi de ce ne-au mutat sus. La parter, unde fost de fiecare dată, sunt în plină desfăşurare procesele lui Dragnea şi Tăriceanu. Holul e plin de camere de luat vederi, aliniate de o parte. Mă fac să mă gândesc la un pluton de execuție.

Urc scările şi mă strecor prin labirintul de dulapuri vechi de lemn şi de fier ticsite de dosare, apoi urc la doi. Sala e mult mai mică. Majoritatea inculpaților şi avocaților sunt deja prezenți, cu emoțiile caracteristice.

Radu Roşca şi băieții lui sunt strânşi în jurul avocatului pentru care miza cea mai importantă este înlăturarea capului de acuzare principal: tentativa de omor în Strada Eclipsei. Îi zăresc pe Sile, Aticu şi Box. Mă opresc să vorbesc puțin cu Adi Preda, şi el implicat în monstruosul dosar, deşi n-are legătură cu ceilalți. Dar asta e caracteristica întregului dosar.

Îl ştiu din ring. Frații Preda, Adrian şi Eugen, au fost nişte apreciați luptători MMA. Cel puțin pentru mine. Adi, un metru optzeci şi doi, a luptat mereu la peste nouăzeci şi cinci de kilograme şi a fost o bestie în cuşcă. Fratele lui, Eugen, deja ispăşeşte o pedeapsă în dosarul armelor de la Ciorogârla. Îl întreb pe Adi ce a făcut de riscă să meargă pe urma lui Eugen, care a primit o pedeapsă de doisprezece ani şi jumătate.

— Ce să fac, frate! I-am întâlnit la Plaza Mall la o cafenea pe unii care-l vorbiseră de rău pe Eugen. Tovarăşi din cartier, nu necunoscuți. Eram cu un tovarăş rugbist şi doi băieți de la Hanul Drumețului. Şi ăia erau tot patru. Când am venit spre ei, s-au speriat că vrem să-i omorâm şi au scos cuțitele. Ne-am bătut, dar a fost băiețeşte, patru la patru. Am dat cu scaunele în ei, cu ce am putut, se vede şi pe filmare. Dacă mă duceam acolo premeditat să-i ard,

aveam şi eu ceva la mine. Nimic! Bătaie curată, parte în parte. După aia ne-am şi împăcat cu băieții, că ne ştiam de mult. Doar că s-au autosesizat ăştia şi m-au băgat la tentativă de omor…

Curtea de Apel a stabilit nouă ani. Ca toți ceilalți, Adi speră şi el la o reducere semnificativă.

Între timp ajung şi Nuțu şi Claudia. Se aşază în ultima bancă şi îmi fac semn să vin lângă ei. Mă strecor pe lângă o avocată grasă şi gălăgioasă, ca părul vopsit jumătate roşu, jumătate negru. Parcă a fost la acelaşi coafor cu Cruella de Ville.

Nici nu ajung bine că Nuțu îmi arată un tânăr brunet cu ochi albaştri care stă şi el în fundul sălii, printre inculpați.

— Îl vezi? Sigur e gabor şi stă la filaj printre noi. Mari perverşi ăştia, dar eu miros din prima.

Nu zic nimic. Începe prima zi din ultimele două ale procesului.

Ştie cât poate să ducă. Ştie şi să îşi dozeze energia. Nu latră niciodată. Ştie că nu are rost. A studiat destul lanțul care îl ține şi copacul de care e legat. Chiar dacă printr-un noroc scapă, ca să ajungă în curte mai trebuie să treacă de un gard de sârmă, destul de gros şi de înalt. Acolo stau stăpânii cu puiul lor. Îi divinizează pe toți. Mai e şi un argat care trebăluieşte zilnic prin carte. L-ar fugări doar să-l sperie… Dacă l-ar prinde, nu ar sări la jugulară. L-ar capsa doar atât cât să-l țină minte. În schimb, pe papagalul Coco şi pe ratonul Froni i-ar stâlci efectiv. Îl calcă pe nervi. Mai e şi un băiat blond care vine pe la ei de câteva luni. Poate o clipă de neatenție a băiatului l-ar putea aduce în pădure, în raza lanțului care îl ține pe el. Atunci ar putea să-i facă de petrecanie. Deşi se îndoieşte. A văzut încă din prima zi cum stăpânul îl pune în gardă. Cu siguranță i-a spus despre el că e nebun şi, chiar dacă mârâie, rămâne cel mai rău dintre toți. Nu e nebun, e pur şi simplu el, Aziz.

În ultima zi din noiembrie, afară domneşte un soare cu dinți. E ziua ultimului cuvânt. Nuțu mă aşteaptă cu covrigi. Mă aşez în ultima bancă, alături de Nuțu, Claudia şi Sile Cămătaru. Băiatul brunet e într-adevăr polițist, aşa cum a bănuit Nuțu încă de ieri. Ne spune că e de la IGP şi că e bine ca, atunci când vine sentința, liderii să se prezinte la ei. Că o să fie mai bine aşa pentru ei.

— Nişte lepre ăştia de la IGP, şuieră Nuțu printre dinți. Nu fac nimic toată ziua şi vor toată gloria că ei ne-au arestat. Că suntem în custodia lor. Ei se plictisesc toată ziua, că n-au fapte, şi vor să le ia caimacul ăstora de pe secții.

S-ar zice că tipul întreprinde o activitate de marketing pe cinste.

Primul chemat la bară pentru ultimă declarație e Nuțu Cămătaru. În sală se face linişte şi Claudia se ridică în picioare. În felul ăsta, între ea şi soțul nu mai există niciun obstacol. Îi privim amândoi spatele imens, ascultăm şi încercăm să observăm orice grimasă a completului de judecată. Începe calm:

— Doamnă judecătoare, nu mi-e frică de puşcărie. Am făcut mai mult decât majoritatea celor de aici şi, dacă dumneavoastră considerați, eu mă duc şi acum…

Îşi drege glasul şi continuă mai nervos:

— Aş vrea să ştiu însă pentru ce mă duc. Că am înjurat un om care-mi datora bani? Şi care pe deasupra mi-a furat o maşină?! Ce „stare de temere” am putut eu să-i provoc, dacă el mi-a furat din casă? Şi de ce nu s-a prezentat niciodată în cinci ani de proces să-şi susțină declarația?!

Se opreşte, apoi continuă cu voce mai domoală:

— Ştiu că eu sunt infractorul de serviciu, dar mi-aş dori măcar o dată în viață dreptate. Nu pentru mine, pentru băiatul meu cel mic. Să nu crească şi el fără tată ca toți ceilalți copii ai mei. Vă mulțumesc!

Se întoarce pe călcâie şi vine spre noi. O caută pe Claudia din ochi, dar ea nu se mai vede. S-a băgat cu totul sub bancă şi plânge acolo. Fără zgomot, cu faţa în podea şi cu lacrimi mari. O ridică Nuţu şi o aşază înapoi pe bancă, lângă noi. Tot el o consolează şi îi spune că de data asta o să fie bine.

Urmează Sile. Apoi pe rând Adi Preda, Radu Roşca, Aticu, Box şi toţi ceilalţi. Îi aud, dar gândul îmi fuge în altă parte.

Abia la sfârşit reuşesc să cobor din nou sală. Poate şi datorită faptului că a luat cuvântul o femeie, poate singura din dosar. Inculpata e între două vârste, mică de înălţime şi îmbrăcată ponosit. Are şi ea ultimul cuvânt. Din câte înţeleg, e asistentă medicală la un spital şi e acuzată că şi-a prevenit doi pacienţi internaţi în urma unui scandal de sosirea mascaţilor. A fost încadrată la „favorizarea infractorului" şi primele instanţe i-au dat câţiva ani de executat. La sfârşitul pledoariei izbucneşte în lacrimi:

— Ce caut eu aici, doamnă judecătoare? Între atâţia bărbaţi cu fapte grele? Ce treabă am eu cu ei când am muncit o viaţă întreagă pe brânci la spitalul ăla? N-aveţi pic de milă?

Tace. Bagă capul în pământ şi pleacă. Oricum n-ar mai fi putut rosti o vorbă din cauza lacrimilor.

Încă de dimineaţă a fost în toane bune. A patrulat curtea toată noaptea şi i-a privit superior prin gard pe cei legaţi, iar printre barele cuştii pe cel postat la poartă. Oricum i-ar fi fost uşor s-o facă, fiindcă, oricât ar fi ei de mari, el îi întrece.

Când a ieşit stăpânul, l-a mângâiat, şi asta e întotdeauna de bine. L-a dus la locul lui şi i-a pus lanţul pe care-l purta zi de zi. Se simte mirosul de iarnă, dar nu-l deranjează. Soarele e deja pe cer şi îi încălzeşte blana groasă, bicoloră. Simte că o să fie un decembrie mulţumitor.

La începutul aventurii, când am aflat de proces, am sperat în achitarea mafiotul Nuțu Cămătaru, pentru a avea parte de un happy end. Dar acum sper în libertatea omului Ion Balint. Fără îndoială a făcut greşeli în viață. Greşeli pe care şi le asumă, dar pentru care a executat deja cincisprezece ani. Iar acum riscă să se mai ducă o dată după gratii pentru că a amenințat la telefon un escroc de ultimă speță.

Dar nu putem decât să aşteptăm. Aproximativ zece zile. Zece zile până la sentință. Zece zile care trec greu. Zece zile de neputință.

Într-o după-amiază, ne strângem la un prieten de-ai lui, ca să mai treacă timpul. Grătare, tenis cu piciorul şi taclale. Eu ajung ultimul. Băieții deja joacă şi mă apropii de terenul împrejmuit cu plasă de sârmă. Afară, bine legați de gard, sunt doi ciobăneşti de Asia Centrală imenşi, bej-deschis, aproape aurii. Îi ocolesc prevăzător, deşi se vede că funiile groase care îi țin sunt destul de scurte. Mă mârâie şi mă latră. Le strig să stea cuminți, dar asta parcă îi enervează şi mai tare. Nu sunt ai proprietarului casei în curtea căreia ne aflăm, ci ai unuia dintre prietenii veniți la joacă.

După tenis ne mutăm la o masă afară. E cald pentru decembrie şi suntem bine îmbrăcați. Proprietarul câinilor începe să-şi laude odraslele. Îi pregăteşte pentru baie, i-a şi băgat la câteva mai mici şi cu adversari slabi, pentru a le dezvolta încrederea. Deşi foarte tineri, cei doi ciobăneşti sunt prezentați de stăpân ca nişte adevărați campioni.

Şi vine momentul pe care toți l-au simțit: începe să arunce săgeți către Nuțu:

— Ai tăi s-au rablagit, bătrâne, de când îi ții doar pe pază. Nu mai fac față la bătăile adevărate. S-au îmblânzit de tot…

Nuțu zâmbeşte, apoi se încruntă şi mormăie ceva neinteligibil. Celălalt îi dă înainte:

— Da, ăsta cel puțin, Dilo, e ca argintul viu. Nimic nu-i stă în față. Îți rupe sedentarii ăia ai tăi, naşule.

Şi începe să râdă.

— Nu mă face să-l aduc pe Aziz, zice Nuțu în barbă, aproape în şoaptă.

— Ce-ai zis?

— Nu mă face să-l aduc pe Aziz.

— Mie să-mi lăsați băiatul în pace, intervine Claudia. Nu-mi băgați mie băiatul la bătaie!

Nu îl aştepta acasă atât de devreme. Îi recunoaşte maşina de la colțul străzii. Se bucură să-l vadă, dar nu se aştepta să îşi audă numele strigat. Stăpânul vine şi-l mângâie pe cap, aşa cum doar el ştie. Îi scoate lanțul şi-l ia la plimbare, ca pe vremuri. Deschide portiera maşinii şi-i face semn. A mai mers cu maşina – urcă fără ezitare. Chiar pare un decembrie fabulos.

La vilă pregătirile au început imediat după plecarea lui Nuțu. Pe Dilo l-au legat undeva în apropierea grătarului şi pe celălalt l-au îndepărtat de terenul de tenis, unde urma să se desfăşoare bătaia. S-a stabilit ca partenerul lui Dilo să nu rămână suficient de aproape ca să amenințe sau să distragă adversarul. Aziz e deja în dezavantaj: Dilo s-a obişnuit cu locul de câteva ore.

Claudia intră în casă. Refuză să vadă scena. Îi e teamă pentru cățelul ei...

Rămân afară, supraveghind organizarea. Deşi sunt iubitor de câini, am avut toată viața doar maidanezi. Încă mai am doi. Îi iubesc şi îi îngrijesc cum mă pricep mai bine, şi consider că nu e normal să plătesc ca să-mi iau vreunul de rasă când sunt atâția amărâți pe stradă.

Bătăi n-am reuşit să văd nici măcar pe internet. Nu pot să le privesc până la capăt. Nu e prima oară când mă gândesc la paradoxul ăsta: sunt chiar pasionat de lupte între oameni, dar oripilat de cele între animale. Sau poate că nu e aşa. Poate că e vorba strict de liberul arbitru – când lipseşte, empatizezi profund cu combatanții. Acum urmează să văd o luptă între două bestii pe care deodată le privesc ca pe doi căței. Dilo şi Aziz. Îmi zboară gândul la un documentar pe care l-am văzut de curând. *Toto şi surorile lui*. Unul dintre cele mai bune văzute vreodată. Subiectul e viața unor copii într-un ghetou al Bucureştiului. Copii al căror tată nu mai era în peisaj şi a căror mamă înfundase puşcăria. Copii care vindeau şi consumau droguri de mare risc, printre care şi heroină. Mă gândesc cât de departe aş merge eu. Mi-a plăcut documentarul, dar l-am blamat cumva pe regizorul Alexandru Nanau pentru că şi a făcut meseria atât de bine. Neutralitatea lui nu m-a putut lăsa rece.

Gândurile şi emoția aşteptării m-au încălzit. Probabil că i-au încălzit cumva şi pe membrii familiei Cămătarii. Era prima dată când aşteptam altceva în acest început de decembrie.

Maşina se opreşte şi portiera se deschide. Stăpânul ia lesa în mână şi el îl urmează. E mândru să-i meargă alături. Prin apropiere trebuie să fie un lac – îi place zona. Şi deodată nările i se umplu de un miros înțepător de urină. Teritoriul e populat de semeni de talie mare. Deja le simte în aer prezența. Stăpânul merge înainte. Nici el nu şovăie. Trage aer cu putere în piept, ca să citească tot. Un amestec. Simte şi oameni, parcă îi şi zăreşte, dar nu contează. Altă amenințare pluteşte în aerul rece al iernii. Trebuie să fie atent.

Stăpânul îl conduce către un teren împrejmuit cu plasă. E obişnuit să fie ținut în spații închise, nu asta îl îngrijorează.

Pe teren se mai află doi oameni, necunoscuți, dar nu le acordă nicio atenție. În afara terenului sunt alți patru, printre care îl recunoaşte pe blondul care vine des pe la stăpâni. Toți îl privesc. De undeva din dreapta aude un mârâit îndepărtat, ca tunetul unei furtuni care a trecut. Din față apare un alt om, cu un câine în lesă. Intră pe teren. Se apropie de ei. Toate simțurile sunt concentrate în analizarea nou-venitului. Încearcă să-l evalueze corect înainte să-i ajungă în față. Aceeaşi proveniență cu a lui. Mult mai tânăr, dar cu jumătate de cap mai mic şi sigur cu mi puține kilograme. Altă culoare a blănii, un galben spălăcit.

Când între ei mai sunt doar trei metri, stăpânii îi eliberează din lesă. Lui Aziz nu-i vine să creadă. N-a mai fost de multă vreme liber într-un astfel de context. Conflictul e iminent. Fiecare fibră din corp e încordată la maximum. Aşteaptă.

— Ia-l Dilo, ia-l! aude cum strigă stăpânul gălbejitului.

Deci oamenii îi spun Dilo, aşa cum lui îi spun Aziz. Puştiul are tupeu, se apropie cu un mârâit prin care îşi anunță intențiile. Aziz rămâne pe loc, încordat. Din gâtlej îi iese cel mai adânc şi grav hârâit din viața lui. Ştie că e un moment greu. Ştie că experiența, talia şi greutatea sunt atuurile lui, dar puştiul are de partea lui tinerețea, vitalitatea şi setea de luptă. În plus, cunoaşte mai bine terenul, iar dintr-un loc nu prea îndepărtat vine şi mârâitul slab al unui posibil partener. Nu-şi doreşte lupta, dar nici nu-i trece prin cap să facă pasul înapoi.

Atacul puştiului e fulgerător, fără multă strategie: cu capul înainte, ca un berbec. Îl izbeşte cu capul în umăr, încercând totodată să-l muşte. Aziz se prăvăleşte într-o parte, surprins de ofensiva gălbejitului, care acum e deasupra şi se chinuie să-l muşte de picior. Se vede în postura ingrată de a nu se putea ridica şi dă disperat din picioare ca un gândac răsturnat, doar ca să nu îi fie muşcate. Ştie că un os rupt al piciorului poate însemna sfârşitul.

O clipă de neatenție a lui Dilo îi ajunge: îl înşfacă de ureche şi nu-i mai dă drumul. Experiența şi-a spus cuvântul. Cu urechea în gură, Aziz se foloseşte de disperarea şi energia puştiului pentru a se ridica în picioare. Poziția îi convine. Îşi folosea deja celelalte avantaje: înălțimea şi greutatea. Îl domină, punând toată greutatea în muşcătura continuă.

Aude strigătul stăpânului adversarului:

— Hai, Dilo! Dilo!!

Apoi vine vocea calmă a stăpânului:

— Rupe acolo, Aziz. Rupe acolo!

Ştie ce înseamnă. Să nu dea drumul. Curând gura i se umple de sânge, dar puştiul nu se lasă. Se zbate, se trage şi se ridică pe picioarele din spate, ca să-l cuprindă cu cele din față. Totul cu speranța eliberării.

— Rupe acolo, Aziz. Rupe acolo!

Îl eliberează totuşi o secundă, ca să lase sângele care îi umple gura să se scurgă în voie. Dilo se ridică rapid şi îl prinde de ceafă, obligându-l să țină capul plecat. Se urăşte pe sine. Cum a putut să permită aşa ceva? Mai ales unui începător. Dilo îl ține strâns şi el nu-şi găseşte energia să scape din colții gălbejitului. Carnea nu-l doare la fel de tare ca mândria. Stă aşa câteva minute, captiv, cât se odihneşte. Apoi zvâcneşte brusc, Dilo îl scapă şi Aziz îi prinde în gură pielea de pe cap. Aproape de ochiul stâng. Îşi jură că nu-i mai dă drumul. Îşi jură că-l sfârşeşte. Pe loc!

Dilo îl împinge cu putere, dar el n-are de gând să slăbească strânsoarea. Nici când e împins până la gard şi se loveşte de el cu spatele nu cedează. Se lasă cu toată greutatea pe gălbejit şi îl striveşte. Dilo are capul prins între pământ şi capul lui Aziz.

— Rupe acolo, Aziz. Rupe acolo!

Noi pâraie sângerii izvorăsc din craniul puştiului, dar Aziz le ignoră, deşi i se scurg printre colți. Minute bune mai târziu simte că inima o să-i sară din piept. Îl simte însă şi pe puştiul de sub el – e la fel de obosit.

Lupta celor doi câini a durat nouă minute. Pe ceas! Se termină când, obosiți fiind şi cu limbile de un cot, iau o pauză. Atunci stăpânii sar, le pun lesa şi îi separă. Declară remiză, deşi Dilo are capul desfigurat şi Aziz pare neatins. Are doar bale întinse pe blana alb cu negru. Mi se explică şi mie: o luptă este câştigată când adversarul moare sau chelălăie în semn de renunțare. Ce am văzut a fost mai mult un antrenament, nu mare lucru. Pentru mine însă a fost mult...

Seara a postat în cuşca din fața curții. E destul de strâmtă şi îl dor muşchii şi oasele de la încăierare. Mai târziu îl vizitează stăpânul. Îşi trece mâna prin blana lui încă o dată, ca să se asigure că nu e rănit. Nu e. În semn de recompensă primeşte o mână de oase. A simțit el că o să fie un decembrie bun. Măcar pentru el. Pentru Aziz.

NOUĂ
Dresor de fraieri

Decembrie

Ion Balint a pierdut procesul. Celebrul proces cu peste cincizeci de „infractori notorii", cum i-a denumit presa. Nişte băieți răi, fără doar şi poate, din clanuri şi grupări diferite, uniți într-un singur dosar, fără ca faptele lor să aibă ceva în comun.

Ştia că o să piardă. Mi-a repetat-o mereu. Îşi pregătise şi bagajele. M-a rugat să-i găsesc un anumit parfum de la Calvin Klein, singurul în sticlă de plastic, ca să-l poată lua cu el. N-am găsit, nu se mai fabrică. Am cumpărat în schimb cinci flacoane de plastic de o sută de mililitri şi i-am pus în ele preferatele lui: Fahrenheit de la Dior şi Terre d'Hermes.

Când se publică decizia, sunt în turneu prin tară cu filmul *Ghinionistul*, cu Iura Luncaşu. Îmi spune la telefon:

— E gata, băiete, astăzi mă şi ridică.

Aşa se şi întâmplă. Are 48 de ore să se predea la orice circă, dar peştii cei mari sunt luați de acasă, cu televiziunile. Exact aşa se şi întâmplă. Sunt la Oravița, într-un un mic motel, după proiecția filmului. Văd totul la televizor în timp ce la masă se serveşte ciorba de burtă. Ies să fumez. Iura vine după mine. Îi povestesc un pic din experiența mea cu Nuțu Cămătaru şi toți ai lui.

— Ăsta e super-subiect de film! îmi spune, iar eu încuviințez.

Când mă întorc la Bucureşti, îmi cumpăr bilet de Miami.

Mi-am imaginat că e prima iarnă în care n-am să ajung deloc acolo, după douăsprezece consecutive. În fond, începusem un proiect pe care voiam neapărat să-l termin. Dar socoteala de acasă nu s-a potrivit cu a judecătorilor. Aşa că plec să vânez iar soarele din Florida.

Rămân acolo toată luna decembrie, de data asta la nişte dragi prieteni. Bârlogul meu de iarnă e aproape neschimbat. Aceleaşi cluburi, aceiaşi oameni, doar câteva restaurante noi. Cartierul Wynwood mi se pare ceva mai dezvoltat, poate nu neapărat în sensul bun al cuvântului. De câțiva ani oraşul a pornit un tip de dezvoltare imobiliară de tip ghetou, cumva între Brickell (Downtown) şi Design District, format din căsuțe dărăpănate, dintre care 95% sunt locuite de populație de culoare, săracă. Zona e populată deopotrivă de infractori şi asistați social. Primăria a cumpărat un număr de case care încadrează strada principală, a încurajat artiştii în graffiti să termine ce făcuseră deja alți amatori prin tot cartierul. A amenajat pentru ei un muzeu (Wynwood Walls) cu ziduri pe post de pânză. Monet ai spray-urilor colorate. Casele cumpărate au fost închiriate micilor businessuri, aşa că acum găseşti acolo cele mai cool baruri, restaurante, galerii de artă, magazine şi târguri de tip pop-up. Dacă te abați puțin din inima Wynwood - două străzi, nu mai mult -, dai de adevărații rezidenți: gangsta şi traficanți de droguri înconjurați de arme, ură şi sărăcie. Din loc în loc se construiesc clădiri rezidențiale şi comerciale puțin cam prea moderne pentru zona atât de boemă din jur.

Ianuarie

După Anul Nou revin la Bucureşti, hotărât să fac ceva ca să-mi pot continua proiectul. Între timp pe Nuțu l-au mutat de la Rahova la Jilava. E un semn bun, deşi mutarea are

avantaje şi dezavantaje. Rahova este o puşcărie de maximă siguranță; în principiu, dacă eşti acolo, nu prinzi comisia prea curând. Vizitatorii nu au acces la deținuți, întrevederea este mijlocită de un geam. Renovată totuşi mai recent, are condiții de încarcerare mai umane: mai puțini deținuți în cameră şi ceva mai multă curățenie. Jilava este o închisoare pentru cei cu regim deschis şi semi-deschis, unde cel puțin în principiu comisia se organizează mai des. Nu şi pentru membrii clanului Cămătaru.

Printre avantaje se numără însă unul crucial: Nuțu a fost repartizat în camera cu Nuțulică. Nu este vreo dovadă de curtoazie: procedura standard prevede plasarea în aceeaşi cameră cu un alt membru al familiei. Dar în camerele minuscule sunt mult mai mulți bărbați, până la doisprezece, iar mizeria e mare. Vara e cald, iarna – extrem de frig. Deținuții au dreptul la o vizită săptămânală, maximum trei adulți şi un copil. Mai pot primi un pachet săptămânal după reguli extrem de restrictive, cel puțin din punct de vedere alimentar, conforme cu noul sistem al penitenciarelor din România. În interior există un magazin din care fiecare deținut îşi poate suplimenta hrana groaznică din puşcărie cu un card alimentat de familie. Prețurile sunt mult mai mari decât ale oricărui magazin de afară, iar închisoarea se întreține din veniturile lui. Mă întreb ce distribuitor are contracte cu aceste magazinaşe indispensabile.

Sun la numărul afişat pentru Jilava şi solicit o întâlnire cu directorul închisorii. Mi se răspunde că ziua de audiențe e miercuri şi că pot să mă prezint la poartă cu buletinul la ora nouă. Procedez întocmai. Multe pirande cu fuste accesorizate cu puradei atârnați aşteaptă şi ele să intre în audiență. Stau la rând şi aştept cam două ore până intru, deşi înaintea mea a fost un singur băiat, un tânăr țigan, frumuşel, spilcuit, în haine cu firma la vedere, dar fake. Frigul mi-a intrat bine în oase, ca să-mi arate că nu sunt făcut pentru o vreme ca asta. La fel ca la vizita anterioară

la Jilava, trec prin detectorul de metale, dar de data asta nu mai e nevoie să predau telefonul. Aştept pe hol să iasă tânărul şi, pentru că un geam al sălii de audienţă e spart, aud tot ce se vorbeşte înăuntru. Din păcate, trecerea prin detector m-a făcut să ratez solicitarea ţigănuşului pentru director, dar şi continuarea e destul de fascinantă:

— Eu nu mă încurc cu astea... Cel mai mare jaf din România eu l-am făcut, să mor io. Scrie şi la pe ziar, să căutaţi. Dar nu m-a prins... Am dat-o jos la semafor pe una, i-am dat una în dinţi şi i-am luat maşina. Avea şi 300.000 de euro în torpedou. Zicea la radio că pont, că nu ştiu ce, dar n-a fost. Ăsta e norocul meu de la Dumnezeu, mă jur. Doar că nici aici puşcăria nu e şmecherie, vă spun. Eu am făcut şi în Germania, e altceva. Condiţii, tată! Masa era masă, tu doar să faci flotări ca să arăţi bine. Singura grijă...

Directorul îi spune că poate de aia sunt condiţiile care sunt în închisorile noastre, ca să te fereşti să te întorci.

— Hai, dom'le, ce, eu am chef să mă-ntorc? Am acuma şi două fete, una la Praga, una la Dusseldorf, de-mi trimit 200 de coco pe zi! Ce-mi mai trebuie, te întreb eu pe matale...

— Nimic.

Iese el şi intru eu. Directorul e un băiat tânăr, chiar mai tânăr ca mine, cred. Pe ecusonul din piept scrie „Popa". Lângă el mai e un tip mai în vârstă care notează tot.

— Domnule director, am un proiect în derulare din vara anului trecut cu un deţinut aflat în custodia dumneavoastră, e vorba despre Ion Balint...

— Cine? Aaa... Nuţu Cămătaru. Aşa, continuaţi.

— Am început din vara anului trecut să scriu, împreună cu dânsul, un roman despre viaţa lui. Sper ca pe urmă să-l pot transforma într-un scenariu de film pe care să-l fac.

— A, o idee foarte bună, vă felicit!

— Mulţumesc. Aş vrea, dacă se poate, să-mi facilitaţi accesul aici pe perioada în care se află în custodia

dumneavoastră. Cât se poate. Bineînțeles că acțiunea se va desfăşura într-un cadru agreat de dumneavoastră din incinta penitenciarului şi în condițiile impuse de direcție. Menționez că sunt trecut de dânsul pe programul de vizite, dar ora săptămânală este normal să fie dedicată în special familiei. Dacă nu se găseşte cadru legal pentru cererea mea, aş dori să îi iau măcar un interviu, câteva ore... Sunt şi colaborator al trustului Ringier, aşa că aş putea obține o acreditare...

— Am înțeles exact. Faceți o cerere pe e-mail, analizăm şi vă răspundem.

Plec un pic mai vesel. Lucrurile s-au mai schimbat şi în România. Directori tineri, de modă nouă, au învățat să nu mai arunce cu „Nu" în stânga şi-n dreapta doar pentru că puterea este la ei. Analizează şi-mi răspund. E foarte bine aşa.

Trimit mesajul din maşină la plecare. Nici prin cap nu-mi trece că n-o să primesc niciodată un răspuns.

Februarie

Cum nu se mai întâmplă nimic, mă întorc la Miami. E o vreme excelentă chiar şi pentru cea obişnuită în Florida. La sfârşit de lună, România e lovită de un val de frig şi ninsori teribile. Mă gândesc cu groază ce frig trebuie să fie la Jilava. Un lucru mi-e tot mai clar, ispăşirea unei sentințe în România e insuportabilă. Încep să-i înțeleg pe Puiu Popoviciu şi pe alții ca el care s-au predat în alte capitale ale lumii, invocând drepturile omului pentru a nu fi deportați: măcar acolo îşi ispăşesc pedeapsa în condiții umane.

Martie

Revin acasă şi la sentimente mai bune. Claudia mă înştiinţează că pot merge cu ea la vizită. Ne dăm întâlnire în faţa închisorii la ora 13.00, ziua următoare. Acolo ne aşteaptă şi Virgil, un antrenor de box mai în vârstă pe care l-am mai văzut prin casa Cămătaru. Cu buletinele în mâini, ne îndreptăm către ghişeu să ne înscriem la vizită. Vreau să îi pun şi eu mişte bani la ghişeu, pentru cardul închisorii. Nu e atât vorba de bani, cât de respect, de grija pe care o ai faţă de cineva aflat în situaţia asta. Cât timp am stat împreună, familia Cămătaru nu m-a lăsat să plătesc niciunde. E drept, de multe ori nici ei n-au fost lăsaţi să plătească de patronii localurilor în care am fost.

Nuţu Cămătaru are bani. Pe lângă proprietăţi şi banii pe care mulţi mai trebuie să i-i dea înapoi, e şi destul de lichid. Deci nu banii sunt o problemă pentru el sau pentru oricare membru al familiei lui de afară, pe care tot el îi susţine. E vorba de o lege nescrisă a străzii, pe care am prins-o cât am stat cu el. Am la mine o mie opt sute de lei, pe care îi înmânez Claudiei. Bătrânul Virgil face acelaşi gest, căci despre gest e vorba, şi pune şi el două sute.

— Îi împart în două, ne explică ea. O mie îi pun acum şi o mie îi depun eu luni la Ploieşti, că m-am mutat cu domiciliu, ca să-l mute acolo. Sper să fie bine…

Ne aşezăm în faţa porţii toţi trei. Eu duc sacul greu plin cu haine adus de Claudia. Ni se alătură două fete tinere, nevestele unor deţinuţi. Una dintre ele e firavă şi are un păr negru şi lung. Înţeleg din discuţia cu Claudia că e fina lor şi are doi copii acasă cărora nu le-a spus că tatăl lor e la închisoare. El îi sună zilnic de undeva de unde e dus să muncească şi le spune că sună din Germania, unde are treabă. Totuşi, o discuţie telefonică mai aprinsă cu mama a făcut-o pe una dintre fetiţe să întrebe: „De unde ziceai că sună tata?”

Cealaltă fată e tot brunetă, dar voluptuoasă, îmbrăcată

în negru, cu o geacă roşie şi ochelari de soare cu lentile imense. Înțeleg că este soția lui Pădure, un tip din Berceni, din Clanul Sportivilor, pe care l-am văzut de câteva ori prin Nuba.

Încep să ne cheme. Când strigă „Balint!", ne ducem toți trei. Las telefonul şi bricheta la pază, în schimbul unui dop de plută cu număr. Trecem prin detectorul de metale, apoi ne oprim în holişorul dătător de claustrofobie. Claudia bagă printr-un gemuleț hainele aduse, curate şi călcate, şi primeşte înapoi o sacoşă cu cele murdare. Avem la noi singurul lucru pe care-l puteam lua: o băutură răcoritoare. Am luat fiecare, ca să aibă şi el cât stă la vizită.

Intru pentru a doua oară în viață în sala albă de la Jilava, destinată vizitelor. Cu cele cincisprezece măsuțe albe ale ei, fiecare cu patru scaune, cu posterele cu Ariel şi Albă ca Zăpada, atât de nepotrivite. De data asta observ şi o icoană.

— Nu te aşeza acolo. E locul lui, îmi spune Claudia. Ştii că îi place să stea numai cu spatele la zid şi să se uite el pe toată camera…

Mă conformez. Numai după ce se aşază toată lumea, se deschide o uşă şi intră deținuții. Nuțu îşi sărută soția şi apoi ne îmbrățişează pe mine şi pe Virgil. E asortat din cap până-n picioare. Trening de la Adidas, pantofi sport de la Nike, totul bicolor: roşu şi negru. La mână are un ceas bătut în pietre prețioase, cu chipul lui pe cadran. Brățara ceasului din piele neagră, cusută cu ață roşie.

— Codine, ce faci? Te-am văzut pe la televizor…

Cât am fost la Miami cu nişte romance simpatice, televiziunile m-au dat la ştiri.

— Nu mai eşti cu fata aia…? Cu Flavia?

— Nu mai sunt, boss, e gata.

— Nu te mai potoleşti nici tu… zice şi începe să râdă.

Un angajat al închisorii îmbrăcat în civil vine şi-l cheamă pe Nuțu să semneze nişte acte într-un coiț. Când se întoarce, ne spune că i s-a aprobat transferul pentru

Ploieşti şi că pleacă luni. Îl întreb de Nuțulică, îmi spune că e bine şi că ăsta e singurul lui regret că pleacă, fiindcă nu mai stă cu el. Însă mutarea e singura lui şansă de a obține intrarea în comisie şi eliberarea înainte de termen.

În ora petrecută acolo, Nuțu Cămătaru îşi îmbrățişează şi sărută soția de câteva ori. Când se întâmplă asta, eu şi Virgil, parcă vorbiți, discutăm în doi, ca să oferim puțin spațiu. În rest, Nuțu ne povesteşte despre câteva bătăi între nişte clanuri de țigani dinăuntru.

— Eu le-am zis să nu-i mai pună împreună pe ăştia, dar nu m-au ascultat.

Ne spune că a găsit o pereche de palmare şi una de mănuşi şi face un pic de mişcare. A încropit şi două greutăți pentru bicepşi din nişte butoaie. Face orice, doar să nu ajungă la sala închisorii. Ne explică abătut:

— Are două aparate, e doar de două ori cât o celulă, dar sunt băgați în acelaşi timp de patru ori mai mulți oameni. Patruzeci de bărbați asudați, nu e glumă…

Ne povesteşte că e din ce în ce mai multă lume drogată şi că din ce în ce mai mulți au SIDA. Claudia îl întreabă cum de fac rost de droguri în puşcărie şi de data asta îi răspund eu. Ce ştiu de la Nuțu şi Nuțulică. Metoda cu câinele, cu mingea, cu gardianul sau cu vaginul nevestei.

La plecare, Nuțu mă roagă să-i repar şi lui telefonul Vertu – are o problemă la încărcare. Îi promit că rezolv şi ne retragem. El o să plece la Ploieşti. Eu, la Kiev, apoi în Dubai.

Aprilie

În Dubai e extrem de cald. La Kiev e răcoare.

Vara s-a instalat mai devreme şi la Bucureşti. Nuțu e la Penitenciarul Ploieşti şi aşteaptă. Familia Balint speră că aici comisia o să se arate mai îngăduitoare.

Am întâlnire cu Claudia în fața penitenciarului. Am adus Vertu-ul reparat. Ea e cu Cezar şi cară câteva pachete pentru Nuțu. E însoțită de finul Geo. Pentru că e în plus şi oricum doamna Balint n-are voie să aducă prea multe pachete, Geo a venit oficial la un coleg de celulă al lui Nuțu, care nu prea primeşte vizite sau pachete.

Trecem printr-un culoar lung care străbate curtea penitenciarului. Mirosul de gunoi stătut în soare e înțepător. Apoi urmează filtrele cu care ne-am obişnuit de la Jilava. Nu se pune masa la care stăm, apoi sunt poftiți condamnații. Nuțu e extrem de fericit să-şi revadă copilul. E prima vizită a lui Cezar la Ploieşti. La Jilava a fost de câteva ori.

Geo se ia în brațe cu colegul de celulă al naşului, chiar dacă nu s-au văzut în viața lor. Masa lor e lângă a noastră şi stau mai mult întorşi spre noi.

Îl întreb pe Nuțu cum i se pare noua puşcărie, cum sunt condițiile. Îmi spune că nu e mare lucru. Ştie toate puşcăriile din țară. E iritat că a venit căldura mai devreme. A scos ploşnițele din hibernare şi acum trebuie să le vâneze prin celulă. Visează să-l aducă şi pe Nuțulică aici. Oricum, e o zi pe care nu poate s-o umbrească nimic, fiindcă şi-a văzut băiatul cel mic. Îl ridică în brațe şi-l sărută peste tot. Îi scoate ciorăpeii ca să îi muşte picioarele mititele. E cu adevărat îndrăgostit de familia lui, aşa că atunci când Cezar dă semne de plictiseală şi devine greu să mai stea cuminte, mă ofer să ies eu cu el afară, ca să poată şi soții să rămână în doi preț de douăzeci de minute.

Septembrie

Întreaga vară a trecut peste proiectul meu. Nu am reuşit să ajung să-l vizitez pe Nuțu, în parte din cauza treburilor mele, dar şi pentru că l-a vizitat mai mult familia.

M-am consolat cu filmările pentru trei filme, dintre care unul cu un rol considerabil, în regia lui Iura Luncaşu. Filmările s-au desfăşurat între Reşiţa şi Oravița. Mi-am petrecut o lună între cele două oraşe, cazat prin hoteluri. O singură dată am ajuns acasă, într-o pauză mai lungă. În rest, când n-am avut de tras tare, m-am repezit Epic, în Timişoara, ca să iau o gură de civilizație şi câteva de Grey Goose.

Claudia mă anunță că pot merge mâine cu ea la vizită. Sunt încântat. Pornesc spre penitenciarul din Ploieşti. Bucuria mi-e sporită de faptul că al treilea vizitator e Mogoş. Claudia cară nişte pungi străvezii impresionante, prin care se zăresc nişte hălci de carne.

— I-am adus pachet. N-o să-l țină mult, că împarte cu toți, se grăbeşte ea să-mi explice.

Trecem din nou prin culoarul deja cunoscut. Mirosul de gunoi pare mai puțin înțepător ca în aprilie. Urmează filtrele. După ultimul dintre ele şi controlul corporal amănunțit, cu descălțat şi tot, pătrundem în camera de vizite. Aceeaşi de data trecută, doar că acum ei au fost aduşi primii. Nuțu tronează la aceeaşi masă, cu spatele la perete, cum are obiceiul. Eu şi Mogoş zăbovim puțin mai în urmă, pentru a-l lăsa să-şi sărute liniştit soția. Apoi ne îmbrățişăm şi noi şi ne aşezăm.

După două minute de împunsături cu Mogoş, în stilul lor caracteristic, Nuțu se întoarce către mine. Ca de obicei, vrea să ştie ce fac. Îl interesează tot: dacă am mai combinat ceva, ce filme mai fac şi ce mai e prin partea mea de oraş. Îi povestesc cum mă pricep mai bine, fără multe detalii care l-ar putea plictisi.

Îl întreb care e situația lui şi îmi spune că în principiu poate ieşi în octombrie, dacă vin nu ştiu ce acte în urma cărora se face o contopire cu care să meargă când se întruneşte nu ştiu ce comisie. Ceva complicat. Nu înțeleg pe deplin, şi oricum m-am învățat să nu mai sper şi să am răbdare.

Claudia îi povesteşte că Sile e în continuare la Rahova, destul de nemulțumit că a rămas singur. Aticu şi Box au ajuns la Giurgiu şi, după spusele Claudiei, s-a stricat închisoarea aia. Box a găsit acolo şi un guşter pe care-l ține pe umăr şi se plimbă țanțoş de colo colo prin puşcărie. Doarme cu el şi îi vorbeşte întocmai ca unui animal de companie. Faza îi amuză copios pe Nuțu.

E rândul lui să ne povestească ce se mai petrece la el. E nemulțumit de „calitatea" celorlalți colegi. Mi se plânge:

— Ăştia de-aici sunt ultimele scursuri şi au harfe de mafioți! Uite-i pe ăia doi. Au fost la furat de cartofi şi i-a prins câinele şefului de post. De frică, l-au împuşcat. De-aia au prins încadrare mare! Ălălalt fura capace de canal şi, când l-au prins, i-au trecut o faptă pe fiecare capac. Ăştia se cred prin Camora. L-au prins pe unul când se tatua şi i-au dat amendă că nu le-a cerut voie. Mă scot din sărite. Îmi vine să intru în ei să-i organizez puțin! Dar îmi dau seama că nu pot face asta, că atâta aşteaptă ăştia, să nu mă bage în comisie. Însă mă liniştesc cu greu.

Oftează lung şi-şi trece o palmă peste față.

— Acum mi l-au băgat pe unul nebun în celulă, ca să mă provoace să-i fac ceva. Noaptea vorbeşte singur şi, dacă vede luna pe geam, urlă la ea şi o ceartă. Doar îi arăt palma şi se liniştește. Pe de-o parte e bine, că ăsta e nebun cu acte şi ai şanse să-ți mai scadă din zile dacă ai grijă de el. Dar avutul ăsta de grijă e cu dus şi-ntors, că aşa au făcut şi cu Ficior, torționarul bătrân. I l-au dat unuia să-l îngrijească, ca să-i scadă din zile. Şi mare grijă ce-a avut ăla de el. Când au văzut paznicii aşa, l-au luat şi i l-au dat altuia în grijă, iar lui i-au dat la muie... Prostul nu înțelesese că gardienii vor să-i facă de fapt zile fripte bătrânului, să se ducă mai repede, ca să scape de el. Iar ăla, tâmpit, îl îngrijea cum putea el mai bine!

Zâmbeşte strâmb. După ce priveşte roată în jur, continuă:

— Oricum, sunt monitorizat în permanență. Cred că mi-

au pus şi microfoane în celulă, să vadă ce mai zic. Dar eu m-am prins şi vorbesc numai de cai. S-a scăpat directorul şi m-a întrebat odată: „Ce eşti tu, dom'le, dresor de cai?" I-am răspuns: „Sunt dresor de fraieri, de şmecheri şi de lei! Caii sunt doar ocupația mea, pe ei îi îngrijesc."

În drum spre ieşire, Claudia îmi mărturiseşte cu tristețe că e împreună cu Nuțu de şapte ani şi că nu au petrecut împreună mai mult de doi ani adunați.

— Poate ăsta e şi secretul! Că nu vă plictisiți! zic eu, încercând să fac haz de necaz.

Dar chipul ei sumbru îmi taie zâmbetul.

Februarie

Începutul lunii, Nuțu a fost mutat la penitenciarul din Găeşti, de lângă Piteşti. Un tertip folosit adesea de conducerea închisorilor. Când se apropie termenul de eliberare şi deținutul urmează să intre în comisia care stabileşte dacă îl eliberează mai devreme cu câteva luni, este mutat. Comportamentul exemplar nu le oferă motive concrete ca să-l mai țină, aşa că îl trimit în altă parte, unde gardienii nu cunosc deținutul. Ion Balint a fost transferat de la Ploieşti cu câteva zile înainte de întrunirea comisiei. Comisia de la Găeşti e îndreptățită astfel să-l lase să-şi ducă pedeapsa până la termen, pe motiv de „necunoaştere a deținutului". Este şi va fi mereu un motiv îndeajuns de puternic ca să-i prelungească detenția.

Aşa că pornesc spre Găeşti. A rugat-o pe Claudia să-mi transmită să vin până la el, pentru că vrea să-mi spună ceva. Mă bucur să-l văd singur – prezența soției m-a făcut întotdeauna să fiu rezervat şi să nu pun atât de multe întrebări.

La ora zece sunt în fața penitenciarului. Strada Dumbravei, colț cu Libertății. Cu Libertății!! Dincolo de un

gard înalt de piatră se zăreşte o clădire veche. Pe gard încă mai tronează un afiş decolorat de soare al unui alt program european eşuat. Se mai poate citi o frază: „Suntem produsul mediului în care trăim.”

Sunt vreo cinci oameni veniți la vizită. Patru bărbați şi o femeie destul de bine îmbrăcată. Câțiva au şi pachet. Lăsăm buletinele, trecem de percheziție şi intrăm într-o încăpere mică, în care erau măsuțe asemănătoare celor de la Jilava şi Ploieşti. După noi intră deținuții. Mă îmbrățişez cu Nuțu şi ne aşezăm la masă. Observ că doamna a venit la Liviu Luca, faimosul lider sindical care a delapidat împreună cu Sorin Ovidiu Vântu asociația salariaților de la Petrom. Are de făcut zece ani. Nu ştiu câți a executat deja sau cum l-au afectat, dar mi s-a părut că arăta mult mai tânăr atunci când presa prezenta procesul.

Nuțu îmi povesteşte cum a fost mutat împreună cu alt coleg de la Ploieşti. Singurul lucru bun care i s-a întâmplat în ultimul timp. Închisoarea în care se află are trei aripi. Într-una stau bucureştenii, în alta piteştenii şi cei de pe lângă Găeşti. El a fost repartizat în cea de-a treia, la „şcoală”, unde moldovenii sunt majoritari. Cincisprezece în cameră şi cu saltelele cele mai subțiri pe care le-a văzut vreodată într-o puşcărie. Noaptea e un calvar. Îşi pune două pături peste saltea, ca să stea mai pe moale. Oftează şi găseşte, totuşi, ceva pozitiv:

— Măcar sunt paturi cu cadru din fier. La bucureşteni, lemnul paturilor e cuib de ploşnițe. Le strângi cu pumnul… Bine c-am scăpat de ele!

Baia e şi ea foarte rea aici. Extrem de mică, iar deasupra vasului de la veceu e instalată o chiuvetă care-l face aproape impracticabil.

Stă în cameră cu un alt băiat rău celebru, chiar dacă nu atât de celebru ca el. Puiu Mironescu, lider al unei grupări interlope din Piatra-Neamț care a plasat explozibil sub maşina rivalilor lui, frații Măraru. Polițiştii au reuşit să-i dejoace planul şi au declarat apoi că bomba pusă de

Mironescu era funcțională şi ar fi putut dărâma foarte uşor un bloc întreg. Puiu a fost acuzat de terorism, a doua acuzație de acest tip din țară după Omar Hayssam. Cincisprezece ani cu executare. Când a ajuns Nuțu în celulă, Mironescu era la dispensar, dar un băiat grijuliu, zis Preotul, s-a grăbit să-l prevină pe Nuțu care este patul şefului de cameră. Naşul l-a apostrofat: „Acum, pentru că mi-ai spus, o să vă mut pe amândoi. Din principiu!" Le-a luat paturile teroristului şi Preotului zelos, ca simplă pedeapsă că ăla s-a gândit să îi dea indicații unde să stea. Aşa s-au instalat din prima zi, cu un pic de tevatură, el şi colegul de la Ploieşti. Mironescu n-a scos niciun cuvânt când a venit, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

De data asta Nuțu are colegi cu fapte serioase, spre deosebire de cei de la Ploieşti. Cel mai „cuminte" a violat o bătrână. Restul sunt criminali cu sânge rece. Unul chiar l-a impresionat şi pe el. Un băiat care s-a trezit în casă cu trei recuperat o i-a omorât cu un ciocan şi i-a îngropat sub duşumea. Până l-au prins, a trăit trei ani cu ei sub casă.

Închisoarea Găeşti a fost pe vremea lui Ceauşescu un centru de reeducare pentru tineri. Mai mult decât o şcoală de corecție, avea dotări de top la vremea aia. Săli de curs în ceea ce e acum aripa „şcoală", bazin de înot, astăzi gol, crăpat şi năpădit de buruieni. Niciun leu investit de atunci. Are totuşi cel mai accesibil magazin din cele văzute de Nuțu. Chiar nu înțelege cum de are un astfel de noroc. A descoperit că au şi un restaurant care îți găteşte contra cost. Abia acolo e scump. Aşa face bani şi Găeştiul.

Spre finalul vizitei îl întreb de ce a vrut să mă vadă doar pe mine. E singura vizită din ultimii şapte ani la care nu participă soția lui, motiv pentru care mi-a mărturisit că e puțin tristă. Îmi spune că peste trei zile e ziua ei şi vrea să-i trimit eu un buchet de flori din partea lui.

— Fă-i un buchet de trandafiri frumos, măcar atât să-i pot oferi şi eu de aici.

Plec. Am învățat de mult să nu mai fiu surprins de

contrastele din Nuțu Cămătaru.

ZECE
La mulți ani afară!

Mai

Nu ne-am văzut de câteva luni, în mare parte din vina mea. Am fost plecat iar la Miami, ca să fac un film al cărui scenariu l-am scris între timp. Tot acolo s-a născut şi fiica mea, Smaranda. Am ținut legătura cu Nuțu prin Claudia. Între timp, el s-a eliberat. A făcut şi o mică petrecere cu ocazia zilei de naştere, pe care a suprapus-o cu tăierea moțului lui Cezar. Familiile îl aşteaptă mereu pe cel închis pentru astfel de ocazii. Copiii sunt nebotezați până la vârste înaintate şi părul rămâne neatins. I-am trimis o urare de departe: „La mulți ani afară!”

Mă întorc în tară spre sfârşitul lunii, într-o duminică, şi ajung să votez pentru europarlamentare cu un sfert de oră înainte de închiderea urnelor. A doua zi, liderul PSD, Liviu Dragnea, e arestat şi dus la penitenciarul Rahova, unde se află şi Sile Cămătaru. Politicianul intră în carantină.

Vorbesc cu Nuțu, care îmi spune că mă aşteaptă miercuri la ferma din Ferentari, unde dă o mică petrecere în cinstea eliberării lui Nuțulică.

— A ieşit şi Nuțulică?

— Iese miercuri. Vino la patru, îl aşteptăm acasă.

Miercuri după-amiază Mercedesul meu goneşte către Şoseaua Sălaj. E foarte cald şi am decapotat maşina. Fumez şi mă gândesc că sunt vremuri bune pentru familia Balint. Doar fratele Sile mai trebuie să iasă ca să fie iar împreună. Intru pe poartă şi fac prima la dreapta, lăsând

grajdurile în urmă. Parchez în rondul dintre cele două case impunătoare. Nişte lăutari s-au instalat deja şi au început treaba. Trei mese rotunde cu scaune din piele în jur şi feţe de masă lungi şi albe.

Au ajuns şi câţiva invitaţi. Mai sunt prin curte şi doamna Mica, mama lui Nuţulică, şi Gabi, sora cea mare. Lângă ele e o bătrânică tuciurie, îmbrăcată în negru şi cu un şorţ alb legat la brâu. Pe cap are un batic negru, poartă ochelari de vedere cu ramă groasă şi are dinţi de aur. E tatuată pe braţe cu chipuri de bărbaţi despre care nu pot să-mi imaginez decât că îi sunt rude, plus un boxer. Pare o reprezentare nereuşită a lui Muhammad Ali. Înţeleg repede e mama Micăi. Deocamdată sunt singurele femei prezente. Bărbaţii sunt lângă Nuţu, care e aşezat la una dintre mese. Un tip mai în vârstă e singurul aşezat lângă el.

— El e Cascadoru, mi-l prezintă Nuţu.

Dau mâna cu el şi apoi cu ceilalţi, care stau aliniaţi în picioare. Majoritatea în pantaloni scurţi, tricou alb mulat şi extrem de tatuaţi. Niciunul nu duce lipsă de muşchi sau de căutătură fioroasă. Ion Balint poartă pantaloni scurţi bleumarin, cămaşă cu mâneci scurte şi pantofi de aceeaşi culoare. La gât are un lanţ lung de aur, cu un medalion cu un cap de cal imens. Doar e pe teritoriul clubului de echitaţie Dragon, fondat de el cu zece ani în urmă. La mâna dreaptă poartă binecunoscuta brăţară de aur cu numele NUŢU, bătut în pietre preţioase, şi la stânga ceasul Frank Muller pe care l-am mai văzut, tot aur cu diamante. Mă aşez şi eu lângă Nuţu, curios să aflu ce s-a mai întâmplat.

— Am fost în audienţă la Rahova să văd de ce îi fac gardienii zile grele lui Sile. M-am văzut cu directorul şi i-am pus în vedere să înceteze.

Nuţu se încruntă şi continuă:

— Codine, dacă-ţi spun, nu mă crezi: în prima zi după ce-am ieşit, m-am dus la Horoscop să mănânc şi la ieşire am dat peste unul de vorbise aiurea de Sile. A trebuit să-l

încing! Şi a doua zi la spălătorie la Băneasa m-am întâlnit cu Dan Chioru şi a trebuit să-l bat şi pe ăla. Se țin scai de mine astea!

Aflu că Dan Chioru e un tip care a fost arestat pentru că mergea prea des la mama lui la cimitir să aducă o floare sau să aprindă o lumânare. Problema reală era că lăsa omagiul şi pleca cu un kilogram de cox[5] din rezerva făcută în cavoul răposatei.

— Şi când vin aici să văd ce mai e, ce crezi?! Am turnat nişte țigani de şi-au făcut casă pe terenul meu! Am zis că îi omor!

— Aşa, fără acte sau autorizație? mă mir eu.

— Fix aşa, nenorociții! Şi le-am zis să plece. Cică: „Unde să ne ducem?" „La Rahova!"

Râde, şi încep cu toții să râdă.

— Eu zic că e momentul să stai liniştit. Pune avocații să îi notifice şi executorul să îi dea afară. Mergi pe varianta legală. Sau spune-le să-l cumpere dacă nu vor să plece.

— Ce să cumpere, că s-au întins pe cinci mii de metri pătrați, chiar la stradă, şi eu mai am teren şi-n spate. N-au bani să-mi dea şi au făcut şi ditamai construcția, cu Versace şi alte de-astea.

— Cine a plecat după Nuțulică? schimb eu vorba.

— Nevastă-sa şi Dany. Hai să dăm o tură p-aici până vine.

Mă ridic bucuros şi facem un tur al proprietății. Trecem pe lângă cuştile de animale. Într-una se adăpostesc doi pui de furnicar speriați, de care mi-e foarte milă. În alta e un câine dingo şi într-un țarc destul de generos stă o cămilă simpatică. Trecem şi pe lângă două matahale de câini care caută doar privirea stăpânului şi ajungem la o iapă ponei cu doi mânji mititei. Ne întrerupem turul când primim vestea că Nuțulică se apropie de casă.

Momentul revederii e emoționant. Nuțulică apare într-un

[5] Cocaină - în limbaj argotic, în text (n. red.).

BMW X6 alb pe care l-a oprit în rond, chiar lângă SL-ul meu. Se dă jos în uralele mulțimii şi e îmbrățişat pe rând de mamă, bunică şi soră. Când nu-l strâng în brațe, îşi şterg şiroaiele de lacrimi. Lăutarii îi cântă „Nuțulică, bine-ai venit, tata Nuțu e cel mai fericit".

Nuțu îşi aşteaptă cuminte rândul ca să-şi strângă fiul în brațe. Fiul rătăcitor cu piele albă şi ochi de husky. Fiul cu brațul tatuat cu numele propriului său fiu, Edan. Băiețelul, destul de mare, blond, cu părul extrem de lung, se joacă cuminte prin curte, în aşteptarea părintelui. E ridicat pe sus. Muzica, lacrimile şi energia din aer mă emoționează puternic.

Ca din pământ, în curte au mai răsărit două mese şi invitații încep să vină. Pe mulți îi ştiu deja din anturajul lui Nuțu sau de pe la nunți şi botezuri. Mă aşez lângă brigada din Snagov, de altfel cei mai simpatici. Îl întreb pe Nuțu de Mogoş. Mi-o taie scurt:

— Nu l-am chemat.

La un moment dat îl prind şi eu pe Nuțulică şi stăm puțin de vorbă. Ne dăm şi nişte dedicații, pe care lăutarul lipit de noi le execută pe loc. Îmi spune că mi-a citit cartea în puşcărie. Şi-a dat seama că între noi e o diferență de fix zece ani. El a stat cinci ani pe goană şi patru ani şi patru luni la penitenciar. A plecat de acasă adolescent. Acum e bărbat. Îl întreb care e primul lucru pe care vrea să-l facă a doua zi.

— Să dau o tură prin curte să văd ce e de făcut.

A rămas un fiu responsabil.

Apare şi Florin Salam, îi salută pe toți şi se aşază lângă capo. Un pic spăşit, iar Nuțu îl primeşte cu răceală, dar îi spune că o să-i dea o „brigadă" care să-l protejeze de necazurile apărute în ultima vreme. Apoi Florin se apucă să facă ce ştie mai bine. Să cânte:

Mi-a venit regele acasă
Îmi face viața mai frumoasă

Mi-a venit băiatu-acasă…

Mica îl aduce şi pe Dany lângă Nuțu şi Nuțulică şi, ridicând mâinile spre cer, strigă:

— Bărbații mei!

Claudia nu e prezentă decât într-un tatuaj imprimat pe umărul lui Nuțu. Petrecerea continuă cu un manelist grăsuț care cântă o bucată de douăsprezece minute despre sifoane, dosare şi procurori, intitulată *Vânzători de came vie*. I-o cântă la ureche lui Nuțu, care mănâncă berbecuț la proțap cu cartofi noi. Un tip cu o cameră semi-profesionistă filmează momentul, ca să-l urce a doua zi pe YouTube.

La adăpostul nopții, un mesager vine în mare taină să ceară o audiență privată. Nuțu face câțiva paşi şi îi spune că poate să vorbească de față cu mine. Îi cere lui Nuțu, din partea lui Dragnea, protecție la Rahova. Nuțu zâmbeşte. Mereu ajung la mâna lui. Mereu se întoarce roata.

Plec pe la zece, nu înainte să-i strig lui Nuțu Jr cât să mă audă peste boxele din care răsună manele:

— Te pup, am plecat! La mulți ani afară!!

EPILOG

Sunt pe pontonul casei lui Nuțu din Snagov. Am venit să iau manuscrisul, să văd dacă lui i s-a părut „bun de tipar”. Mi-l întinde şi zice:

— Nu trebuia să fie personaj, nu merita să fie în cartea asta, nu l-aş fi menționat niciodată, dar tocmai l-am văzut pe Marian Vanghelie într-un interviu televizat, cică nu mă cunoaşte. Nu mă cunoaşte?! Îi mulțumeşte lui Dumnezeu în fiecare zi că m-a cunoscut şi l-am ajutat să ajungă primar de trei ori! L-am primit în casă de câte ori a avut nevoie şi acum nu mă cunoaşte?! Mariane, pe drumul pe care pleci tu, eu mă întorc obosit, şi, dacă totuşi nu te descurci acolo, să dai un semn.

---- Sfârşit ----

„O carte numa' bună să-mi facă praf imaginea de cetăţean cumsecade. Vă era dor să mă urâţi?
Acum e momentul."

CODIN **MATICIUC**

„Vreți să știți despre mafie? Vă spun eu despre mafie. Și despre mafia străzii, și despre cea a penitenciarelor și a politicii.
Bine ați venit în lumea mea."

NUȚU **CĂMĂTARU**

BOOKZONE

ISBN 978-606-9748-59-6

9 786069 748596